

บทที่ 4

วัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี (ช่วงปี พ.ศ. 2501 – 2552)

หลังจากที่ได้ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมทางเพศในสังคมไทยมาแล้ว ดังปรากฏในบทที่ 3 เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ในบทนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงขออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี ด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลเอกสาร ข้อมูลจากการสังเกตการณ์ ปรากฏการณ์ทางสังคม และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ตามขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าที่กำหนด ซึ่งเมื่อนำข้อมูลต่าง ๆ มาประมวลเข้าด้วยกันแล้ว อาจทำให้เข้าใจวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในส่วนที่เป็นการรายงานผลการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ให้ข้อมูลประกอบ ผู้ศึกษาค้นคว้ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า โดยสงวนนามที่แท้จริงของผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้เป็นไปตามกรอบข้อตกลงที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ได้แบ่งประเด็นการนำเสนอเป็น 4 ประเด็น คือ 1) มโนทัศน์วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีต 2) สภาพเมือง เศรษฐกิจ และสังคมชลบุรีในระบบทุนนิยมและความทันสมัย 3) การพัฒนาและแพร่กระจายวัฒนธรรมทางเพศในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี และ 4) การแพร่กระจายของรูปแบบพฤติกรรมทางเพศสมัยใหม่ของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาค้นคว้าทั้ง 4 ประเด็นนี้ เป็นการประมวลผลจากการวิเคราะห์และการสังเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าได้คำนึงถึงตัวอธิบายที่สามารถทำให้เข้าใจถึงการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี ที่นอกเหนือไปจากการทำให้ทันสมัย ซึ่งเป็นคำอธิบายในเชิงโครงสร้าง (Structure) แล้ว ผู้ศึกษาค้นคว่ายังพิจารณาถึงปัจจัยด้านตัวแสดง (Agency) ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นในรูปของการแสดงพฤติกรรมที่ผ่านการกล่อมเกลาทางสังคมหรือการลองทำลองใช้ และสภาพแวดล้อมด้วย อาจกล่าวได้ว่า การทำให้ทันสมัยในสังคมไทยเริ่มเด่นชัดขึ้นตั้งแต่สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ โดยผ่านทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่นำไปสู่การวางโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการเปิดประเทศไทยเข้าสู่ระบบทุนนิยม และเป็นที่ชัดเจนว่าสภาพการทำให้ทันสมัยเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อตัวแสดง นั่นคือ ปัจเจกบุคคลหรือประชาชนในสังคมได้ถูกกล่อมเกลา ก่อรูป และมีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากสมัยก่อนที่ประเทศจะถูกทำให้ทันสมัย ดังนั้น ก่อนที่ผู้ศึกษาค้นคว้าจะ

นำเสนอสภาพปรากฏการณ์การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ผู้ศึกษาค้นคว้าขอนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าของนักวิชาการบางคนที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการพัฒนาเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล ตลอดจนแนวความคิดที่สะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับหรือการซึมซับวัฒนธรรมอื่น ๆ ของคนไทย เพื่อให้สามารถเข้าใจถึงผลของการศึกษาค้นคว้าที่จะกล่าวถึงต่อไปข้างหน้าได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

แม็คเคลแลนด์ (McClelland) เสนอความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของนักลงทุนกับการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยชี้ให้เห็นว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการพัฒนาและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งแม็คเคลแลนด์พบจากการศึกษาปัจจัยเรื่องความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จจากการอบรมเลี้ยงดูของมารดา และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านกับเนื้อหาที่ถูกบรรจุลงในหนังสือเรียน

ปัจจัยที่แม็คเคลแลนด์พบคือ ความต้องการในการบรรลุความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นปัจจัยที่สำคัญกับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ การได้มาซึ่งบุคลิกลักษณะของบุคคลที่ต้องการบรรลุความสำเร็จ คือ การอบรมเลี้ยงดูจากมารดา ซึ่งแม็คเคลแลนด์ได้ทดสอบและสัมภาษณ์วิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรของมารดาในประเด็นเรื่องความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จ ผลลัพธ์คือ ยิ่งมารดาทำคะแนนในแบบทดสอบเรื่องความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จ “สูง” มาตรฐานในการอบรมเลี้ยงดูบุตรจะ “สูง” ตาม ในหนังสือ The Achieving Society เป็นหนังสือที่แม็คเคลแลนด์ใช้แนวคิดและวิธีการศึกษาความต้องการในการบรรลุความสำเร็จ (Need for Achievement) ไปศึกษาสังคมก่อนอ่านออกเขียนได้ (Preliterate) และสังคมร่วมสมัย โดยข้อมูลที่เขาใช้ในการวิเคราะห์ความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จ คือ เนื้อหานิทานพื้นบ้านที่อยู่ในสังคมนั้น (McClelland, 1961, pp. 63 – 70) นิทานพื้นบ้านเหล่านั้นจะถ่ายทอดความรู้สึก (projective) และสะท้อนกลับให้เห็นมุมมอง แรงจูงใจ และคุณค่าของวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่ในนิทานพื้นบ้านแต่ละเรื่อง ส่วนในสังคมร่วมสมัย ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์คือหนังสือเรียนที่โรงเรียนใช้สอน หนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนเหล่านั้นแสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทำหน้าที่เป็นตัวแทนของ Pop Culture ไม่ใช่ชนชั้นทางสังคม (Social Class)

เวเบอร์ (Weber) ได้แสดงให้เห็นว่า ในการที่จะทำความเข้าใจการเกิดทุนนิยมในสังคมตะวันตกนั้น เกิดขึ้นมาจากความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อทางศาสนา เขาพยายามอธิบายให้เห็นว่าทุนนิยมแบบตะวันตกถูกก่อรูปโดยแนวทางการปฏิบัติในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลที่นับถือศาสนานิกายโปรเตสแตนต์ เช่น แนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับการสร้างความมั่งคั่งในตนเองว่าเป็นสิ่งที่อันตราย การฆ่าเวลาถือเป็นบาป รวมไปถึงการนอนพักผ่อนที่มากเกินไป 8 ชั่วโมง

ถือเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมทางศาสนาที่ต้องถูกดำเนินคดีอย่างแน่นอน แต่การทำงานหนัก และการประกอบกิจกรรมที่รับใช้พระเจ้าต่างหากเป็นสิ่งที่ต้องทำ การพักผ่อนหย่อนใจที่เป็นที่ยอมรับมา ปฏิบัติแล้วมีเหตุผลเพื่อประสิทธิภาพของร่างกาย นั่นคือ กีฬา (Weber, 2000, pp. 67 - 74.)

เดอโคมม์ (Emil Durkheim) มองการเปลี่ยนผ่านของการดำเนินชีวิตจากสังคมดั้งเดิม ไปสู่สังคมสมัยใหม่เกิดจากการแบ่งงานกันทำ (Division of Labor) เขามองว่าสมาชิกแต่ละคนใน สังคมจะมีความเชี่ยวชาญในงานเฉพาะด้านมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาตั้งคำถามกับว่า มันเป็นเรื่องที่ใช่ หรือไม่ใช่ที่เราจะต้องเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเองทั้งหมด หรือว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมดด้วยการจัดตนเองให้อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งเฉพาะเจาะจง ดังนั้น มันจึงหมดเวลาแล้ว ที่มนุษย์ที่สมบูรณ์จะสามารถทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ คือ การเรียนรู้หนึ่ง บทบาท หนึ่งงาน หนึ่งหน้าที่ (Durkheim, 2000, pp. 38 - 39)

มุมมองดังกล่าวของ เดอโคมม์ เป็นการพูดถึงสังคมที่พัฒนาเข้าสู่การทำให้เป็น อุตสาหกรรมที่มนุษย์ได้ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมสมัยใหม่และใช้ชีวิตด้วยการทำงานที่ เชี่ยวชาญหนึ่งอย่างเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าจ้างนำไปแลกเปลี่ยนกับสินค้าชนิดอื่นที่จำเป็นต่อการ ดำรงชีวิต (Robert & Hite, 2000, p. 4)

จากทัศนะดังกล่าว จะเห็นว่าเมื่อมีการปรับเปลี่ยนของสภาพบริบท มนุษย์ที่อยู่ใน สภาพบริบทนั้นจะได้รับอิทธิพล หรือถูกกล่อมเกลากจากสภาพแวดล้อมจนนำไปสู่การปรับเปลี่ยน พฤติกรรม ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำทัศนะนี้มาประกอบการพิจารณาข้อมูล นอกจากสภาพแวดล้อม จะมีอิทธิพลต่อบุคคลแล้ว ตัวบุคคลเองยังต้องมีคุณลักษณะที่พร้อมจะรับรู้ และเปิดรับ สภาพแวดล้อมใหม่อีกด้วย ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวปรากฏอยู่ในคนไทย ดังนี้

กลุ่ม Cornell Thailand Project โดย ศาสตราจารย์ฟิลลิปส์ (Profess. Herbert Phillips) ศึกษาพฤติกรรมของคน ที่หมู่บ้านบางชัน มีนบุรี กรุงเทพมหานคร ซึ่งตอนนั้นถือเป็นเขต ชนบทของไทยแล้วนำคำตอบมาวิเคราะห์จนได้ข้อสรุปเป็นหนังสือ Thai Person Personality พบว่า 1) คนไทยชอบปฏิสัมพันธ์กัน 2) ชอบความราบรื่นกลมกลืนทางสังคม 3) หลีกเลี่ยงการ เผชิญหน้า 4) ไม่แสดงความรู้สึกเล็ก ๆ ต่อกัน เช่นต่อหน้ากันจะยิ้มให้กันตลอดแต่บอกไม่ได้ว่าคิด อะไร 5) มีความอดทนสูง เก็บความรู้สึกเก่ง 6) บัณฑิตนิยมสูง 7) เกรงใจ 8) รักสนุก 9) ไม่ชอบ ผูกมัดในระยะยาว ชอบกิจกรรมเฉพาะกิจ

เอมบริ (Embree) ได้ศึกษาผลงานของ เบเนดิกต์ (Benedict) จึงเกิดความสนใจศึกษา สังคมไทย เขามีความเห็นที่ว่า สังคมไทยมีโครงสร้างสังคมแบบหลวม เพราะมีลักษณะ 4 ประการ คือ

1. มีความเป็นปัจเจกชนนิยมสูง (Individualism) ลักษณะตัวใครตัวมัน อีศระชน ไม่ชอบถูกบังคับ ไม่ค่อยมีวินัย สอดคล้องกับการเลี้ยงดูในวัยเด็ก
2. ไม่ชอบผูกมัด ไม่ชอบวางแผนในระยะยาว ไม่ชอบป้องกันปัญหา เป็นพวกปฏิบัตินิยม ชอบทำงานเฉพาะกิจ ทำให้ไม่มีพลังในการรวมกลุ่มทางสังคมในระยะยาว
3. มีความยืดหยุ่นสูง (Flexibility) เปลี่ยนอะไรได้ง่าย ไม่ชอบป้องกันปัญหาแต่แก้ปัญหาเก่ง แก้ไขสถานการณ์ได้ มีพลวัต ปรับตัวเก่ง
4. เข้าใจกฎระเบียบและกติกาทางสังคมดี รู้ว่าเป็นหน้าที่ใครแต่มีจะละเมิด สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีกระบวนการทางสังคมดี แต่สังคมไม่มีการลงโทษผู้ละเมิด (Low Social Sanction) การลงโทษทางสังคมไม่เข้มแข็ง เบาบางมาก ไม่จริงจัง ทำให้ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะทำความดี ความถูกต้อง เช่นการเลี้ยงดูพ่อแม่เป็นสิ่งที่ดี แต่ลูกที่ไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ก็ไม่ถูกสังคมลงโทษและลูกที่ดูแลพ่อแม่ก็ได้หมายความว่า จะได้รับความรักหรือการยกย่องมากกว่าลูกที่ไม่ดูแล เป็นลักษณะอยู่แบบถ้อยที่ถ้อยอาศัยแล้วแต่กรรมเวร

จากที่กล่าวมาข้างต้น เป็นสิ่งเข้ปตัวอย่างการพยายามทำความเข้าใจการกล่อมเกลาทางสังคมหรือการลงโทษการใช้ และลักษณะเฉพาะบางประการของคนไทย สำหรับเชื่อมโยงเพื่อทำความเข้าใจผลของการศึกษาค้นคว้าตามที่ได้กำหนดประเด็นไว้ ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

มโนทัศน์วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีต (ก่อน พ.ศ. 2500)

พฤติกรรมทางเพศก่อนการทำให้ทันสมัยกับพฤติกรรมทางเพศหลังการทำให้ทันสมัยมีความแตกต่าง เปลี่ยนแปลงไปภายใต้บริบททางสังคม แต่ความแตกต่างดังกล่าวสามารถนำมาเปรียบเทียบได้เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างระบบศักดินากับพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งแตกต่างกับความเชื่อมโยงกันระหว่างระบบทุนนิยมกับพฤติกรรมทางเพศหลังจากการทำให้ทันสมัย เพราะในด้านหนึ่งภายใต้โครงสร้างที่เรียกว่าระบบศักดินาย่อมมีอิทธิพลในการกล่อมเกลาพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งรวมไปถึงพฤติกรรมทางเพศด้วย และในอีกด้านหนึ่ง ภายใต้โครงสร้างที่เรียกว่าระบบทุนนิยมย่อมมีอิทธิพลในการกล่อมเกลาพฤติกรรมของบุคคลด้วยเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างเด่นชัดของพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะชนชั้นกลางที่เกิดขึ้นในสังคมไทยหลังจากการถูกทำให้ทันสมัย

ดังนั้น ในประเด็นเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรีนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงขอเสนอแนะมโนทัศน์วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีตก่อนการทำให้ทันสมัย เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจและนำไปสู่การเชื่อมโยงเปรียบเทียบให้เห็นถึง

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศที่มีความแตกต่างกันระหว่างยุคก่อนการทำให้ทันสมัยกับยุคการทำให้ทันสมัย ดังนี้

1. โครงสร้างระบบศักดินากับพฤติกรรมทางเพศเพื่อการแบ่งแยกชนชั้นและการแบ่งแยกชาย-หญิง

เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมทางเพศ (Sexual Culture) ตามแนวคิดที่ว่า การแสดงออกทางเพศหรือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นผลจากการหล่อหลอมภายใต้บรรทัดฐาน (Norms) และทัศนคติ (Attitude) จากสถาบันต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งหมายถึงระบบศักดินา ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมทางเพศของบุคคลแม้จะเป็นเรื่องเฉพาะตน แต่เมื่อบุคคลนั้น ๆ ถูกผนวกเข้าไว้ในฐานะสมาชิกของสังคมที่มีโครงสร้างและบทบาทหน้าที่ บุคคลย่อมต้องแสดงออกให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานะหรือชนชั้นของตน

ชนชั้นสูง หมายถึง เจ้านายและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่มียศศักดิ์ มีอำนาจ มีฐานะทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ที่มั่นคง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีวิถีการดำเนินชีวิตที่พิถีพิถัน เป็นระเบียบแบบแผนกว่าชนชั้นใดในสังคม และเนื่องเพราะชนชั้นสูงมักนิยามความหมาย กำหนดคุณลักษณะเฉพาะของชนชั้นตนไว้อย่างแตกต่างกับผู้ที่อยู่ในชนชั้นอื่น ๆ ไม่เว้นแม้กระทั่ง “เรื่องเพศ” ซึ่งแม้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมตามธรรมชาติของมนุษย์ทุกชนชั้น แต่สำหรับชนชั้นสูง การที่ยกย่องตนเองให้มีสถานภาพสูงกว่าชนชั้นอื่น ๆ ได้นั้น จำเป็นอยู่เองที่จะต้องแบ่งแยกและสร้างความแตกต่าง เพื่อยกตนให้เหนือกว่าและสูงส่งขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ อันจะนำไปสู่ความเป็น “ผู้ดี” ผู้ที่มี “อารยะ” ด้วยเหตุดังนี้ เรื่องเพศในทุกมิติของชนชั้นสูง จึงต้องเพิ่มระดับความพิถีพิถัน สรรค์สร้าง “วัฒนธรรม” ที่เป็นแบบเฉพาะของตน

นับตั้งแต่ในอดีตโบราณกาล ไม่ว่าจะเป็นสมัยสุโขทัย อโยธยา หรือรัตนโกสินทร์ตอนต้น บรรดาเจ้านายชายชนชั้นสูง และเหล่าขุนนางผู้มีอำนาจราชศักดิ์ ยิ่งด้วยบารมีมั่งคั่ง ร่ำรวย ล้วนต่างมีสตรีมากมายที่อยู่ภายใต้การปกครอง ในจำนวนสตรีเหล่านั้นบางคนมีฐานะเป็นภรรยาทั้งในทางนิตินัยและพฤตินัย ซึ่งโดยทั่วไปเจ้านายและชายชนชั้นสูงนี้มักมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน หากพิจารณาจากจดหมายเหตุพงศาวดารราชสำนักจีน สมัยราชวงศ์หยวนหรือหงวน ราว พ.ศ. 1749 – 1911 ปรากฏชื่อ “เซียน” ซึ่งก็คือ “สยาม” เป็นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 1825 ในจดหมายเหตุนั้น จิตร ภูมิศักดิ์ (2524, หน้า 101-102) ได้ศึกษาค้นคว้าและชี้ให้เห็นว่า “สังคมผู้ชายไทยนั้นเป็นสังคมมากเมีย” โดยเฉพาะชนชั้นสูง ดังพอจะสังเกตได้จากข้อความที่เขาอธิบายไว้ ดังนี้

...ประเทศปาปัวนิวกินีที่อยู่นือเซียนนั้น เป็นชื่อที่จีนเรียกแปลว่า “สนมแปดร้อย”
มีคำอธิบายไว้ด้วยว่า ที่เรียกชื่อนี้ก็เพราะประมุขของรัฐมีสนมแปดร้อยคน ประชาชนชาวเมืองเอง
เรียกชื่อประเทศของตนว่า จิงไม่ ประเทศนี้คือเชียงใหม่ของกษัตริย์เม็งราย...

จากที่กล่าวมาอาจจะสะท้อนให้เห็นได้ว่าชนชั้นสูงในสังคมไทยมีระบบความสัมพันธ์ แบบ
“ผิวเดียว หลายเมีย” ยิ่งโดยเฉพาะกษัตริย์และพระบรมวงศ์ ตลอดจนขุนนางชั้นผู้ใหญ่ต่าง ๆ คง
ยึดถือระบบความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมากนัก
กล่าวคือ ผู้ชายไทยสามารถมีภรรยาได้หลายคน โดยอาจมีชื่อเรียกสถานะของภรณานั้นแตกต่าง
หลากหลายกันออกไป เป็นที่น่าสังเกตว่า นอกเหนือจากกษัตริย์แล้ว ชายชนชั้นสูงผู้ที่ถือกำเนิดใน
ราชตระกูล รวมไปถึงขุนนางส่วนใหญ่ก็มักจะมีภรรยาจำนวนมากด้วยเช่นกัน อีกทั้งยังสามารถใช้
ชีวิตทางเพศได้อย่างอิสระไม่เดือดร้อนใจหรือเก็บกดอารมณ์ทางเพศมากนัก ดังตัวอย่าง โกษา
ปาน ราชทูตที่เดินทางไปฝรั่งเศสในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ ท่านผู้นี้มีภรรยาถึง 22 คน เจ้าพระยา
อรรคมหาเสนา (บุนนาค) ที่สมุหพระกลาโหมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก
รัชกาลที่ 1 ท่านผู้นี้มีภรรยาถึง 23 คน (พิทยา ว่องกุล, 2550, หน้า 145 – 149) แต่ในขณะเดียวกัน
หากเป็นสตรีที่ถือกำเนิดในราชตระกูล เป็นขัตติยราชินีน้อยคนนักที่จะมีอิสระในการเลือกคู่ครอง
และมีความสุขในชีวิตทางเพศ ดังที่ ชัย เรื่องศิลป์ (2545, หน้า 63) ได้ศึกษาถึงความเป็นอยู่ของ
เจ้านายไว้ โดยอ้างถึงธรรมเนียมราชตระกูลในกรุงสยาม ตามที่ค้นคว้ามาจากเอกสารฉบับหนึ่งว่า

“...เจ้าฟ้าหญิงซึ่งจะได้ไปเป็นเมียพระองค์เจ้า แลพระองค์เจ้าจะไปเป็นเมียหม่อมเจ้า
ถ้าเป็นเมียขุนนาง ถ้าเจ้าต่างประเทศแลเจ้าในราชตระกูล แต่มีใช้พี่น้องสนิทกันนั้น ธรรมเนียม
ห้าม มิไม่ได้ เพราะฉะนั้นเจ้าฟ้าแลพระองค์เจ้าจะมีพระสวามี ต้องมิได้แต่ที่เป็นพี่น้องกันสนิท และ
มียศเสมอกัน ถ้าชายสูงกว่าหญิง เพราะเหตุนั้น เจ้าฟ้าแลพระองค์เจ้าจึงเป็นธรรมเนียมไม่ได้มีพระ
สวามีแทบทั้งนั้น ถ้าจะมีก็เป็นแต่พระราชเทวีของพระเจ้าแผ่นดินบ้าง ซึ่งจะมีพระสวามีอื่น
นอกจากพระเจ้าแผ่นดินนั้นน้อยนัก เพราะมักจะเป็นที่รังเกียจกันไป...”

เกี่ยวกับประเด็น ความสัมพันธ์ผิวเดียวหลายเมียของชนชั้นสูง และการถือครองชีวิต
โสดของบรรดาสตรีสูงศักดิ์ในราชตระกูลนี้ แม้ในช่วงปลายของยุครัตนโกสินทร์ตอนต้นคาบเกี่ยว
ต่อเนื่องกับช่วงต้นของยุคแห่งการปรับปรุงประเทศตามแบบตะวันตก หรือการรับวัฒนธรรม
ตะวันตก ยังปรากฏทำเนียบและความคิด ความเชื่อ ในทำนองนี้อยู่ ดังพิจารณาได้จาก ภาพ

สะท้อนสังคมชนชั้นสูงที่ปรากฏในวารสาร บางกอก คาเล็นดาร์ (Bangkok Calendar) หลายฉบับ อันมีข้อความที่น่าสนใจ ซึ่ง สุภัฏญา ตีระวนิช (2528, หน้า 43 – 46) ได้รวบรวมไว้พอจะนำมา กล่าวถึงต่อไปนี้

Bangkok Calendar ฉบับปี พ.ศ. 2405 “...เราจะสังเกตได้เองว่า พระบาท สมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวทรงมีโอรสจากพระราชมารดา ๒๗ พระนาง...ส่วนพระเจ้าอยู่หัว องค์ที่สอง (พระปิ่นเกล้าฯ) ทรงมีโอรสจากพระราชมารดา ๒๕ พระนาง...ส่วนบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ต่างก็มี ภรรยา ๓๐ นางบ้าง ๔๐ นางบ้าง บางทีก็ถึง ๕๐ นาง...”

Bangkok Calendar ฉบับปี พ.ศ. 2406 “...พระเจ้าอยู่หัวองค์ที่สอง ขณะนี้ทรงมีพระ ชายาอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบพระนาง และมีพระราชโอรสธิดาสืบพระองค์...ขณะนี้มี พระชนมายุห้าสิบพระชันษา...”

Bangkok Calendar ฉบับปี พ.ศ. 2416 “...ส่วนพระธิดาของพระเจ้าแผ่นดิน จะอยู่ใน วังหลวงกับพระราชบิดา ทรงฐานันดรศักดิ์เช่นนั้นตลอดกาล นอกจากจะทรงมีโอกาสพานพบ เจ้าชายที่ทรงฐานันดรเท่าเทียมกัน และได้อภิเษกสมรส แต่การณ์เช่นนี้ย่อมเป็นไปได้ยาก ดังนั้น พระราชธิดาจึงมักจะยอมรับสภาพจะการอยู่ในพรหมจรรย์ตลอดชีวิต...เมื่อพระราชบิดาสวรรคต ทรงมอบสมบัติให้แก่รัชทายาท และมอบสิทธิอำนาจในการปกครองวังหลวงพร้อมกันไปด้วย เจ้า หญิงเหล่านี้ก็จะได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงพระชนิษฐา และจะถูกกีดกันจากการพานพบบุรุษเพศ...”

จากที่ยกมาอาจกล่าวได้ว่า แม้จะไม่มีข้อกำหนดห้ามการมีคู่ของเจ้าฟ้า หญิงหรือพระ ราชธิดาอย่างชัดเจน แต่ด้วยอิทธิยศและอิศริยศักดิ์อันสูงส่ง อีกทั้งโดยความเป็น ขัตติยนารีซึ่ง ทรงได้รับการปลูกฝังให้มีสำนึกในราชตระกูล ความเหลื่อมล้ำของฐานันดรศักดิ์ที่ ชัดชัด อยู่ในสภาวะ โดดเดี่ยว ประกอบกับความยุ่งยากของข้อบังคับในกฎมนเฑียรบาล ทำให้พระราชธิดาส่วนใหญ่ไม่ ทรงประสงค์จะมีคู่ครองหากคู่กันไม่สมด้วยพระเกียรติของพระองค์ (ต้นสนีย์ วีระศิลป์ชัย, 2551, หน้า 170)

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2551, หน้า 53 – 58) ตั้งข้อสังเกตว่า รูปแบบของการแต่งงาน และเสรีภาพที่จะเลือก รวมทั้งทางเลือกในการออกจากการแต่งงาน ถูกจำกัดโดยชนชั้นและ สถานะทางสังคมการแต่งงานของชนชั้นสูงมีเหตุผลในทางเศรษฐกิจและการเมือง ทำให้เสรีภาพ

การเลือกคู่้อยลง เนื่องจากต้องพิจารณาว่าใครคือคู่ที่ตนจะแต่งงานด้วย สตรีชนชั้นสูงหรือสตรีสูงศักดิ์บางคนถูกทำให้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างพันธมิตรทางการเมืองและการทหาร ในขณะที่การได้แต่งงานกับสตรีชนชั้นสูงหรือสตรีที่อยู่ในเครือญาติของผู้ที่มีอิทธิพล มีอำนาจทางการเมืองก็เป็นผลดีต่อความก้าวหน้าและความมั่นคงของชายทุกชนชั้น นอกจากนี้ การแต่งงานยังสามารถสร้างความชอบธรรมในการขึ้นสู่อำนาจของผู้ปกครองที่ไม่ได้อยู่ในราชตระกูลมาก่อน กล่าวคือ หากชายใดได้แต่งงานกับขัตติยนารีผู้สูงศักดิ์ก็ย่อมจะได้เป็นเครือญาติแล้วก็ถือได้ว่ามีสิทธิธรรมในการก้าวขึ้นสู่อำนาจ ส่วนการถวายผู้หญิงจากตระกูลขุนนางให้เป็นสนม ส่งผลดีในเรื่องสถานะ ตำแหน่ง และผลประโยชน์ ผ่านโยงใยความสัมพันธ์แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น หากหญิงที่ถวายไปเป็นสนมนั้น ให้กำเนิดบุตรหลานสืบเชื้อสายจากพระมหากษัตริย์หรือพระบรมวงศ์ในสายราชตระกูลต่าง ๆ ความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินก็จะเกิดแก่ตนและเครือญาติด้วย

จากข้อมูลและหลักฐานทางประวัติศาสตร์เท่าที่สืบค้นมานี้ ชี้ให้เห็นว่าชนชั้นสูงในสังคมไทย นิยมระบบความสัมพันธ์แบบ "ผัวเดียว หลายเมีย" ผู้ชายชนชั้นสูงสามารถแสวงหาความสุขทางเพศ และมีโอกาสเลือกคู่ของตนได้อย่างเป็นอิสระกว่าหญิง อีกทั้งยังดูเหมือนว่าจะเป็นการจัดการความสัมพันธ์เชิงอำนาจเพื่อแสวงหาพันธมิตร โดยยึดโยงหรือเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการเมืองและเศรษฐกิจเป็นสำคัญ หากใช้การสร้างความสัมพันธ์ที่เนื่องมาจากความรักใคร่หรือการมรดกเพื่อต้องการสนองตอบต่อแรงขับหรือแรงกระตุ้นทางเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ดังนั้น 'การคลุมถุงชน' จึงดูราวกับว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สังคมยอมรับได้และปฏิบัติสืบต่อกันมา คู่ความสัมพันธ์บางคู่จึงต้องยอมตาม อาจกล่าวได้ว่า สังคมไทยในอดีตอำนาจในการเลือกคู่ครองมิได้อยู่เฉพาะคู่ความสัมพันธ์หรือหนุ่มสาวเท่านั้น หากแต่เป็นเรื่องครอบครัว สังคม และผู้มีอำนาจเหนือคู่ความสัมพันธ์นั้น เช่น เจ้านาย บิดามารดา เป็นต้น

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สังคมไทยในอดีตเป็นสังคมที่ยึดมั่นในระบบชนชั้น ทั้งนี้ โดยยึดหลักศักดินาเป็นเกณฑ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดระดับชนชั้นแล้ว เจ้านายถือเป็นชนชั้นสูงสุด และในที่นี้หมายรวมถึงขุนนางชั้นผู้ใหญ่และครอบครัว คนเหล่านี้มักแบ่งแยกแตกต่างจากชนชั้นอื่น ๆ ด้วยกรอบและวิธีการต่าง ๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องเพศ โดยจารีตประเพณีนับตั้งแต่โบราณมา เมื่อสตรีเป็นภรรยาของบุรุษคนใดแล้ว ย่อมถือได้ว่าสตรีผู้นั้นต้องห้ามสำหรับบุรุษคนอื่น ๆ ในทางตรงกันข้ามแม้บุรุษนั้น ๆ จะมีภรรยาอยู่แล้วสักกี่คน สังคมยังเปิดโอกาสให้สามารถมีภรรยาเพิ่มได้อีก หากภรรยาที่มีเพิ่มเติมมานั้น ได้มาโดยถูกต้องตามทำนองครองธรรมและกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า สังคมผู้ชายไทยเป็นสังคมมากเมียหรือที่เรียกว่าระบบความสัมพันธ์แบบผัวเดียวหลายเมีย แต่ถึงกระนั้น ระบบความสัมพันธ์ดังกล่าว มิได้ราบรื่น สะดวกตาย จนทำให้

ชายหญิงในสังคมยึดถือและครองตนอยู่ในระบบนี้กันทั้งหมด ยิ่งโดยเฉพาะสามัญชนผู้เป็นไพร่ทาสด้วยแล้ว การครองตนอยู่ในระบบดังกล่าวอย่างเป็นปกติสุขอาจกลายเป็นเรื่องยาก ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องมากมาย เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบชนชั้นสูง การถูกเกณฑ์แรงงานโดยรัฐจนไม่สามารถทำให้มีเวลาปกครองและดูแลรักษาของตนได้อย่างดีและทั่วถึง เป็นต้น ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าแม้สังคมจะเปิดโอกาสให้ชายทุกชนชั้นสามารถมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน แต่ในความเป็นจริงแล้ว สมัญชนหรือชนชั้นล่างมีโอกาสปฏิบัติเช่นนั้นได้ทุกคน

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจะเห็นได้ว่า การที่ระบบความสัมพันธ์แบบผัวเดียวหลายเมียดำรงอยู่ได้ เพราะมีปัจจัยเสริมที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ความเชื่อเรื่องชายเป็นใหญ่ บุรุษมีค่าตัวมากกว่าสตรี สตรีมีฐานะต่ำกว่าบุรุษนับตั้งแต่ถือกำเนิด ดังสังเกตได้จาก กฎหมายล้านนาหรือมั่งรายศาสตร์ ฉบับวัดชัยพระเกียรติ (2518, หน้า 1 อ้างถึงใน อติศร ศักดิ์สูง, 2550, หน้า 75) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างค่าตัวของบุรุษและสตรีไว้ว่า

“...จกกล่าวถึงลูกคนเราค่าเท่านี้ และในลูกคนดินั้น ผู้ชายมีค่า 4 บาทเงิน ผู้หญิงเป็นค่า 3 บาท...ผู้ชายดันยกเป็นแถม แล้วนั้นค่า 3 ร้อย 4 ร้อยบาท...”

จากข้อความดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า กฎหมายยอมรับให้สตรีมีค่าตัวน้อยกว่าบุรุษนับตั้งแต่เกิด แม้โตเป็นสาวแล้วยังมีค่าตัวน้อยกว่าบุรุษที่โตเป็นหนุ่มแล้วเช่นกัน นอกจากนี้ ยังสามารถสังเกตเห็นได้ด้วยว่า สถานภาพความเป็นบุรุษนั้นมีค่ามากกว่าความเป็นสตรี แม้เกิดมายังมิได้กระทำการสิ่งใด หากเกิดเป็นบุรุษแล้วก็สามารถช่วยสตรีผู้เป็นมารดาของตนได้มากกว่าการเกิดมาเป็นสตรีเสียอีก ดังพิจารณาได้จากข้อความต่อไปนี้ ประเสริฐ ณ นคร (2516, หน้า 19)

“...ถ้าพ่อแม่ชายลูกสาวไปอยู่เรือนสามี เมื่อจะหย่ากัน...ให้คืนค่าตัวผู้หญิง หากมีลูกชายก่อนให้ลดค่าตัวหญิง 100 เงิน ถ้ามีลูกหญิงก่อนให้ลดค่าหญิงลง 50 เงิน”

อภิชาติ น้อยอุ้นเสน (2543) ได้ศึกษากฎหมายในสังคมล้านนา พ.ศ.1839 - 2442 กรณีความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา พบว่าสังคมล้านนาเป็นสังคมที่ยึดประเพณีการสมรสแบบผัวเมีย

ซึ่งผู้ชายได้รับการยกย่องให้เป็นช้างเท้าหน้า ส่วนผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง และถือว่าผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัวมีอำนาจเด็ดขาดในทุกเรื่อง รวมทั้งอำนาจเด็ดขาดเหนือเนื้อตัวร่างกายของภรรยา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีกรอบความคิดในเรื่อง การให้ความสำคัญหรือการยอมรับนับถือคุณค่าของบุรุษเพศมากกว่าสตรีเพศอย่างเห็นได้ชัด

โยเนโอะ อิซึอิ (2533, หน้า 35) ได้ศึกษาวิเคราะห์สังคมไทยผ่านกฎหมายตราสามดวง และเสนอข้อค้นพบโดยเขียนเป็นบทความวิชาการไว้ในคราวประชุมเรื่องกฎหมายตราสามดวงกับสังคมไทย เมื่อปี พ.ศ. 2533 โดยมี นิธิ เอียวศรีวงศ์ แปลบทความนั้น ส่วนหนึ่งของบทความชี้ให้เห็นว่า สตรีไทยในอดีตมีสถานะทางกฎหมายต่ำกว่าบุรุษ ดังสังเกตได้จากข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่อง “คำตัว” ของคนไทย ภายใต้กรอบกฎหมายตราสามดวง นอกจากนี้ เขายังขยายความให้เห็นเพิ่มเติมด้วยว่า สถานะอันด้อยกว่าของสตรียังสามารถเห็นได้ชัดจากระบบความสัมพันธ์ต่างๆ ที่สตรีมีต่อบุรุษ เช่น เมื่อตอนเป็นเด็ก สตรีจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองดูแลของบิดา ถึงแม้จะโตขึ้นมาแล้วสตรีก็ไม่สามารถตกลงแต่งงานเองได้โดยมิได้รับคำอนุมัติจากบิดามารดา และหากสตรีคนใดฝ่าฝืนลักลอบแต่งงานกับบุรุษใดโดยขัดกับเจตนาของบิดามารดา สตรีนั้นต้องรับโทษตามกฎหมาย ครั้นเมื่อแต่งงานแล้วสตรีจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจเด็ดขาดของสามี ดังนั้นการที่สามีมีภรรยามากจึงถือเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายและกว้างขวางในสังคมทั้งในสมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะสภาพทางสังคมของสตรีที่ด้อยกว่าบุรุษด้วยก็เป็นได้ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การแต่งงานหรือการสมรสกันระหว่างบุรุษและสตรีนี้ เป็นระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ดูเหมือนว่าบุรุษยังคงเป็นใหญ่อยู่ เพียงแต่เปลี่ยนอำนาจบังคับเหนือสตรีจากบิดามารดาไปสู่ผู้เป็นสามี ดังตัวอย่างข้อความที่ปรากฏในกฎหมายตราสามดวง เล่ม 2 (2548, หน้า 2) ซึ่งพอจะสังเกตเห็นได้ดังนี้

“...สามีภริยาอยู่ด้วยกัน ภริยามีความผิด สามีจะปราบปรามตีโบยหญิง หญิงจะเอาโทษแก่สามีนั้นมิได้ ถ้าภริยาด่าว่าหยาบช้าแก่สามีให้ภริยาเอาข้าวตอกดอกไม้ขอโทษแก่สามีจึงควร...”

ส่วนการสมรสนั้นอาจยกเลิกได้ หากสามีและภรรยาตกลงยินยอมพร้อมใจกันโดยจะต้องมีหนังสือให้ไว้แก่กันเป็นหลักฐาน ดังข้อความที่ปรากฏในกฎหมายตราสามดวง เล่ม 2 (2548, หน้า 30) ต่อไปนี้

“...ภริยาสามีมีชอบเนื้อพึงใจกัน เขาจะหย่ากันใช้ ตามน้ำใจเขา เหตุว่าเขาทั้งสองนั้น
สิ้นบุญกันแล้ว จะจำใจให้อยู่ด้วยกันนั้นมิได้” ทั้งนี้โดยที่ “สามีให้หนังสือแก่ภริยา ภริยาให้หนังสือ
แก่สามี ต่อหน้าผู้เฒ่าผู้แก่ ท่านว่าพึงเอาหนังสือสามีภริยานั้นได้ เขาสามีภริยาขาดจากผัวเมียกัน
...”

สำหรับข้อความที่ยกมาข้างต้นนี้ สะท้อนให้เห็นด้วยว่า สังคมไทยให้ความสำคัญ
เกี่ยวกับค่านิยมเรื่องการแต่งงานและการสมรสอย่างถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณีและ
กรอบของกฎหมาย ซึ่งถือเป็นแนวปฏิบัติที่สืบทอดต่อกันมาในสังคมยุคปัจจุบันด้วย

กล่าวได้ว่า ระบบความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวสำหรับ สังคมไทยใน
อดีต ไม่ว่าจะเป็นสังคมสมัยล้านนา สมัยอยุธยา หรือในสมัยรัตนโกสินทร์ยุคก่อนการทำให้ทันสมัย
กฎหมายและกรอบจารีตประเพณีให้สิทธิแก่บุรุษสามารถมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน หรือที่
เรียกว่าระบบความสัมพันธ์แบบผัวเดียวหลายเมีย ทั้งนี้โดยอาจมีแก่นแกนของความคิดมาจาก
แนวคิดชายเป็นใหญ่ ทำให้สตรีต้องอยู่ภายใต้การปกครองหรือดูแลจากบุรุษ แม้แต่อำนาจในการ
ควบคุมเนื้อตัวร่างกายของสตรีก็เป็นสิทธิโดยชอบธรรมของบุรุษ ความเป็นปัจเจกบุคคลของสตรีมี
ค่าน้อยกว่าสตรีที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของบุรุษ ดังนั้น ระบบความสัมพันธ์แบบผัวเดียวหลาย
เมียหรือสังคมผู้ชายมากเมียจึงมิใช่เรื่องผิดปกติอัน ในขณะที่กรอบเพศภาวะของผู้ชายต้องเป็นผู้
เจนโลกโลเกีย มีทั้งทักษะและความรู้ที่อาจจะสั่งสมได้จากการมีเพศสัมพันธ์ชั่วคราวหรือ
จากการซื้อประเวณี และจากผู้หญิงสาวที่ไม่รักนวลสงวนตัว เพราะในมโนทัศน์ของสังคมชายเป็น
ใหญ่ การเป็นชายแต่ขาดประสบการณ์เรื่องเพศ ก็เปรียบเสมือนอัศวินที่มีดาบด้วน ขาดการลับคม
และตัวอัศวินเองก็ไร้ทักษะเพราะไม่ได้รับการฝึกปรืออย่างเหมาะสม จึงไม่แปลกที่ชายไทยมี
ช่องทางที่จะเรียนรู้เรื่องเพศผ่านสื่อต่าง ๆ ในสังคม และการเข้าถึงสื่อเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องต้องห้าม
สำหรับผู้ชาย แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่พึงกระทำอย่างเปิดเผย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า เพศวิถีที่ปรากฏ
ภายใต้กรอบการควบคุมเพศภาวะดังกล่าวจึงเป็นเพศวิถีที่มีเพียงมิติเดียวคือมิติของรักระหว่าง
เพศที่ตั้งอยู่บนความไม่เท่าเทียมระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย มุ่งเฉพาะกามารมณ์ของฝ่ายชาย เพราะ
เรื่องเพศเป็นกิจกรรมเชิงรวมย์ของผู้ชายที่มีร่างกายของผู้หญิงเป็นเครื่องรองรับ และหากผู้หญิงมี
เพศสัมพันธ์ก่อนหรือนอกการแต่งงาน มักจะถูกประณามว่าได้ละเมิดกฎของสังคมในเรื่องเพศ
(กฤตยา อาชวนิจกุล และพริศรา แซ่ก้วย, 2551, หน้า 3 – 5) ในส่วนของผู้หญิงนั้น เป็นที่น่าสังเกต
ว่าสังคมไทย ผู้ใหญ่มักพร่ำสอนว่า ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยแท้แต่โบราณผู้หญิงทุกคนต้อง

รักษาวลสงวนตัว รักษาพรหมจารีย์ และมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่สมควรพูดกันในที่โล่งแจ้งและเปิดเผย ผู้หญิงจึงมักจะถูกปลูกฝังให้มีความคิด ความเชื่อในเรื่องของ “การรักษาวลสงวนตัว” ผ่านวาทกรรมในการควบคุมวัฒนธรรมเรื่องเพศในสังคมไทย เช่น ห้ามให้ผู้หญิงแสดงออกในเรื่องการคุยหรือพูดจาหล่อแหลมส่อไปทางเพศ จะทำให้ถูกมองเป็นผู้หญิงไม่ได้ เป็นต้น ดังนั้นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการการมีเพศสัมพันธ์จึงไม่บังควรในที่สาธารณะ เพราะอาจถูกมองว่าไร้วัฒนธรรม ผู้หญิงส่วนใหญ่จะอายมากกว่าผู้ชายเมื่อพูดถึงเรื่องเพศ (ชลเทพ ปันบุญชู, 2550)

2. เนื้อตัวร่างกายและการสั่งสมเรียนรู้เรื่องเพศในวิถีชีวิต

เป็นที่น่าสังเกตว่า คนไทยมีความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับลักษณะร่างกายอันเป็นมงคลและอวมงคล ตามคติที่รับสืบทอดต่อ ๆ กันมายาวนาน ดังตัวอย่างที่ปรากฏในตำราวรรณคดีศาสตร์ เนื้อหาเป็นการทำนายลักษณะดีชั่วของอวัยวะต่าง ๆ รวบรวมร้อยยี่สิบแห่ง อันมีรายละเอียดที่สะท้อนให้เห็นถึงรูปร่างลักษณะของคนไทยในหลายมิติ ส่วนคติความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่เป็นอวมงคล ผู้คนในสังคมไทยรับสืบทอดมาจากวัฒนธรรมอื่นโดยปรับให้เข้ากับความคิดความเชื่อของตนก็คือ คติความเชื่อเรื่องลักษณะนุรุษโทษ 18 ประการ ที่บัญญัติไว้ในคัมภีร์ไตรเพทของพราหมณ์ ลักษณะชั่วที่ปรากฏในร่างกายทั้ง 18 ประการนี้ ถูกถ่ายทอดสะท้อนผ่านตัว “พราหมณ์เด่าซุก” ในเรื่องพระเวสสันดรชาดก วรรณกรรมศาสนาที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนไทยในอดีตค่อนข้างมาก สำหรับที่เกี่ยวข้องกับเพศสรีระโดยตรงก็มีปรากฏในหลายสำนวน เช่น ผูกนิพพานโลกีย์ ตำราว่าด้วยการดูสรีระชายหญิงและการสังวาส เป็นต้น

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า บรรพชนไทยมีภูมิปัญญาในการสืบทอดองค์ความรู้เรื่องเพศศึกษาในมิติเพศสรีระอย่างแยบยลหลาย สะท้อนให้เห็นว่าคนไทยในอดีตมีความลุ่มลึกละเอียดลออในเรื่องเพศทั้งในมิติสุนทรีย์และวัฒนธรรมที่มีได้อ่อนด้อยหรือล้ำหลังแต่อย่างใด

สำหรับในเรื่องการตกแต่งร่างกายนั้น สังคมไทยก็มีค่านิยมและอุดมคติที่มีส่วนสนับสนุน และส่งเสริมให้บุคคลนั้นมีลักษณะที่โดดเด่น สง่างาม เป็นที่ประจักษ์แก่สายตา กล่าวคือในด้านร่างกายนั้นให้ความสำคัญที่ความสวยงามของสรีระที่สอดคล้องกับความเชื่อและอุดมคติต่าง ๆ เช่น ลักษณะของมหาบุรุษและเบญจกัลยาณี เป็นต้น ส่วนการแต่งกายนั้น โดยธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้วอาจทำให้ไม่นิยมสวมเครื่องแต่งกายมากขึ้นนัก ยกเว้นเวลาที่อยู่ในช่วงที่พิธีการ แต่ถึงกระนั้นเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มต่าง ๆ ที่นำมาใช้มักจะได้รับความดูแล เอาใจใส่ ตั้งแต่ขั้นตอนในการเลือกใช้วัสดุและการตัดเย็บ รวมไปถึงความประณีต ละเอียดลออ และพิถีพิถันในการสวมใส่ เพื่อให้เหมาะสมกับขนบธรรมเนียม ประเพณี และโอกาสในการใช้ ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามชนชั้น ในเบื้องต้นมักจะให้ความสำคัญกับความงามภายนอกที่ปรากฏแก่สรีระตาม

ธรรมชาติ แต่ถึงกระนั้นความงามที่ปรากฏผ่านสรีระก็อาจตกแต่ง เสริมเติมให้เด่นชัดขึ้นได้ด้วยวิธีการและเครื่องตกแต่งต่าง ๆ ดังสำนวนไทยที่ว่า “ไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง”

หากพิจารณา ก่อนการได้รับอิทธิพลจากการปรับปรุงประเทศตามแบบตะวันตกและการทำให้ทันสมัย การแต่งกายของสตรีชั้นสูงยังคงสืบทอดวัฒนธรรมการแต่งกายที่รับสืบเนื่องมาจากยุคก่อน ๆ ซึ่งโดยปกติสตรีชั้นสูงจะแต่งกายประณีตสวยงาม เพื่อเป็นการแสดงถึงฐานะและบารมีของตน ทั้งยังเป็นการเสริมความงามให้เหมาะสมกับสรีระและบทบาทตามฐานันดรศักดิ์ด้วย อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับการแต่งกายของสตรีในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นนั้น นักวิชาการบางคนได้ตั้งข้อสังเกตว่า รูปแบบการแต่งกายของสตรีชั้นสูงและสตรีสามัญชนมิได้แตกต่างกันมากนัก โดยอ้างหลักฐานจากจิตรกรรมฝาผนังและหลักฐานอื่น ๆ และด้วยเหตุที่รูปแบบทั่วไปของการแต่งกายระหว่างสตรีชั้นสูงและสตรีสามัญชนไม่แตกต่างกันมากนัก สตรีชั้นสูงจึงเน้นความสำคัญของการแต่งกายในด้านคุณภาพและความสวยงามของผ้า ตลอดจนความประณีตในการทอและการตัดเย็บ วัสดุที่ใช้มีราคาแพง เช่น เส้นไหมอย่างดีหรือเส้นเงินเส้นทอง ผ้าบางชนิดปักหรือตกแต่งด้วยวัสดุที่มีค่าทั้งที่สั่งมาจากต่างประเทศ และผ้าพื้นเมืองชนิดพิเศษ (สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, 2542, หน้า 10 – 11) ส่วนผู้ชายนั้น ไม่นิยมสวมเครื่องแต่งกายหลายชิ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น สภาพภูมิอากาศ สภาพภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และค่านิยมเว้นแต่ในยุคหลังที่เริ่มมีการปรับปรุงประเทศตามแบบตะวันตก และรับวัฒนธรรมการแต่งกายมาแล้ว จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวโดยสวมเครื่องแต่งกายมากขึ้นและมีขีดขิ้นขึ้นทั้งผู้ชายและผู้หญิง

อาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยที่มีผลสำคัญเกี่ยวกับการแต่งกาย หรือการสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของคนไทยในอดีตก็คือ สภาพภูมิอากาศ ทั้งนี้เพราะประเทศไทยหรืออาณาจักรต่าง ๆ ในอดีต ก่อนการรวมตัวจัดตั้งเป็นรัฐประชาชาติ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ภายใต้อิทธิพลของสภาพภูมิอากาศแบบร้อนชื้น ทำให้ไม่นิยมสวมเสื้อผ้ามากขึ้นเหมือนกับชาวตะวันตกและยุโรป เกี่ยวกับการแต่งกายตามลักษณะภูมิอากาศนี้ พบหลักฐานที่เป็นเอกสารของ เซอร์จอห์น เบาว์ริง ชาวต่างชาติที่ได้เดินทางเข้ามาพำนักอยู่ในราชอาณาจักรไทยสมัยนั้นว่า (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ และกัณฐิกา ศรีอุดม, บก, 2548, หน้า 13, 139)

“...สยามเป็นประเทศเมืองร้อน การปล่อยให้ร่างกายส่วนบนเปลือยเปล่าโดย ไม่มีอะไรปกปิด เป็นเรื่องธรรมดาที่พบเห็นกันทั่วไป...การไม่สวมเสื้อมิใช่สิ่งที่น่าอับอายสำหรับชาวสยาม...การแต่งกายแบบธรรมดาของชาวสยาม คือ การเอาผ้าพิมพ์ที่เป็นผ้าฝ้ายยาวมาพันรอบเอว

ระหว่างต้นขา ด้านปลายผ้าจะถูกหนีบไว้ด้านหลัง พวกเขาไม่สวมอะไรปกคลุมศีรษะหรือส่วนบนของลำตัวและขาทั้งเท้าก็ค่อนข้างเปลือยเปล่า บางครั้งชนชั้นสูงก็สวมรองเท้าแตะ และปกติจะมีผ้าสีขาวสักผืนวางพาดหลวม ๆ อยู่บริเวณบ่า ซึ่งบางที่พวกเขาก็เอามาพันไว้รอบศีรษะ สวาร์รุ่นใช้ผ้าพันคอชนิดยาวที่เป็นผ้าไหมชนิดหนึ่งปกปิดทรวงอก เป็นการกระทำอย่างประณีต ที่ส่วนใหญ่จะถูกเฉลยภายหลังการสมรส อันที่จริง การเปิดเผยร่างกายส่วนเหนือเอวขึ้นไปไม่เชื่อมโยงกับความรู้จักว่าน่าอายหรือเสียมารยาทแต่อย่างใด...

ส่วนในจดหมายเหตุ ลา ลูแบร์ (สันต์ ท.โกมลบุตร, แปล, 2548, หน้า 87, 93) ซึ่งถือเป็นบันทึกที่สำคัญอีกฉบับหนึ่ง ที่ได้สะท้อนให้เห็นถึงภาพของการแต่งกาย การนุ่งห่มเสื้อผ้าของชาวสยามไว้เช่นกัน ดังนี้

“...ชาวสยามไม่ค่อยจะห่มห่อร่างกายให้มิดชิดนัก...ความเป็นอยู่อย่างไม่พิธีรีตอง ประกอบกับอากาศร้อน เป็นต้นเหตุของการเปลือยเปล่าของชาวสยาม...นอกจากผ้าถุงแล้ว ผู้หญิงก็จะปล่อยตัวล่อนจ้อน เพราะพวกนางมิได้สวมเสื้อชั้นในมัสลิน ชั่วแต่คนมั่งมีเท่านั้นที่ใช้สไบห่ม...แต่อย่างไรก็ดี...ใช้ว่าชาวสยามจะไร้ยางอายก็หาไม่ ตรงกันข้ามทั้งชายและหญิงในประเทศนี้ กับมีความตะขิดตะขวงใจเป็นอย่างยิ่งในโลก ที่จะเผยส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ซึ่งทำเนียมกำหนดให้ปิดบังไว้ ออกให้ใคร ๆ เห็น พวกผู้หญิงซึ่งนั่งขดอยู่ในเรือเมื่อวันที่เอกอัครราชทูตพิเศษของสมเด็จพระเจ้ากรุงฝรั่งเศสเข้าพระนคร ยังรีบผืนหลังให้ขบวนเสด็จทันที ส่วนคนที่อยากเห็นเต็มแก่ก็เพียงแค่เหลียวมองข้ามไหล่มาดูเท่านั้น...”

ในประเด็นเดียวกันนี้ ฟรังซัวส์ อังรี ตูรแปง ได้เขียนหนังสือชื่อ *Histoire du Royaume de Siam, Tome Premier* หรือประวัติศาสตร์แห่งพระราชอาณาจักรสยาม แปลโดย ชาเวียร์ ปอล (2530, หน้า 43 – 44) ปรากฏข้อความที่สะท้อนให้เห็นถึงการนุ่งห่มเสื้อผ้าที่น้อยชิ้นของชาวสยามกับกรอบความคิดเรื่องการเปลือยกายภายใต้วัฒนธรรมของตนไว้ด้วยว่า

“...แม้มีความขวยอาย ชาวสยามก็ไม่กลัวที่จะเปลือยกาย แต่เพื่อความสุภาพเรียบร้อย เขานุ่งผ้าสี หรือบางทีก็ผ้าเนื้อทองหรือเนื้อเงิน ธรรมเนียมปรากฏตัวครึ่งเปลือยในที่สาธารณะนั้น เกิดขึ้นเพราะอากาศร้อนมากกว่าเพื่อยัยุ่ยกามารมณ์ ไม่มีชนชาติใดที่จะปิดร่างกายทุกส่วนที่ไม่ควร

เปิดยิ่งกว่าชนชาติสยาม...ทหารชาวฝรั่งเศสที่ติดตามราชทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 มาในกรุงสยามนั้น บางคนอาบน้ำตัวล่อนจ้อนให้ใคร ๆ เห็น ประชาชนชาวสยามบนซุ้มซิปที่มีการทำประเจิดประเจ้อเช่นนั้น แล้วเจ้าหน้าที่ก็ให้ทหารเหล่านั้นนั่งผ้าขาวม้าอาบน้ำ ไม่มีใครบ่นอีกต่อไป ..."

การแต่งกายก็เปลี่ยนนี้ เป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของสามัญชน ทั้งยังสอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศ ฐานะทางเศรษฐกิจ ข้อกำหนดหรือขนบธรรมเนียมทางชนชั้น ซึ่งไม่เกี่ยวข้องอันใดกับการเปิดเผยร่างกายในเชิงกามารมณ์หรืออารมณ์พิศวาส

สำหรับการสั่งสมเรียนรู้เรื่องเพศในวิถีชีวิต ดูเหมือนว่าผู้ชายจะได้โอกาสในการเข้าถึงและเรียนรู้มากกว่าผู้หญิงมานับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กล่าวคือ ผู้หญิงมักถูกปิดกั้นการเรียนรู้เรื่องเพศโดยตรง แม้ในยุคหลังที่เริ่มมีการจัดการศึกษาในระบบแล้ว ผู้หญิงหรือเด็กสาวหากจะได้รับการอบรมสั่งสอน ก็จะได้รับคำสั่งสอนจากพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ พี่น้อง ที่มุ่งสร้างความตระหนักต่อความเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวาน และเปราะบางในเรื่องเพศ อวัยวะในร่างกายไม่ว่าจะเป็นหัวไหล่ ต้นขา ร่องอก หน้าอก ล้วนเป็นสิ่งที่ยั่วยวนระคายเคืองเพศตรงข้าม ดังนั้น จึงควรปิดให้มิด ร่างกายผู้หญิงกลายเป็นพาหนะที่อาจจะนำมาซึ่งความรุนแรงทางเพศได้ เพศสัมพันธ์ที่เหมาะสมคือเพศสัมพันธ์กับสามีที่แต่งงานด้วยตามความเห็นชอบของพ่อแม่พี่น้องเท่านั้น (กฤตยา อาชวนิจกุล และพริศรา แซ่ก้วย, 2551, หน้า 3)

ในอดีตพ่อแม่นิยมส่งบุตรหลานที่เป็นผู้ชายไปศึกษาในวัดเพื่อให้พระได้อบรมบ่มนิสัยสั่งสอนความรู้ต่าง ๆ ดังนั้นวัดจึงจัดได้ว่าเป็นสถานศึกษาของสังคมไทยในยุคแรก ๆ สำหรับการสั่งสอนและการเรียนรู้เรื่องเพศนั้น สังคมไทยมีการสอนเรื่องเพศศึกษาแบบทางอ้อมให้แก่ผู้คนในสังคมมาโดยตลอด ดังหลักฐานภาพวาดฝาผนังในวัดที่ถ่ายทอดวิถีชีวิตและวิถีปฏิบัติทางเพศซึ่งทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม นักวิชาการหลายคนเห็นว่า คนไทยถูกปิดกั้นเรื่องเพศ แม้แต่ผู้ที่มีความรับผิดชอบด้านการศึกษาก็ยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศศึกษาทำให้กำหนดหลักสูตรและจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยไม่คำนึงถึงความรู้จริง ๆ สังคมจึงมีปัญหา ดังข้อเขียนที่เขียนออกมาในเชิงประชดประชันของ นิธิ เอียวศรีวงศ์ (2545) ที่ว่า "เชื่อกันว่าเพศศึกษาเป็นความรู้ แต่เป็นความรู้ที่ให้โทษมากกว่าให้คุณและวิธีจัดการกับความรู้ประเภทนี้คือ อย่าไปรู้มันเลยดีกว่า" จากคำกล่าวข้างต้นแม้จะเป็นคำกล่าวในชั้นหลังแต่ก็เป็นการมองสังคมไทยโดยภาพรวม ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เรื่องเพศในสังคมไทยโดยเฉพาะในมิติการสั่งสมเรียนรู้เพศศึกษา มิได้พัฒนาไปอย่างน่าพอใจมากนัก

แม้ว่าเรื่องเพศจะเป็นเรื่องตามธรรมชาติที่อยู่คู่กับมนุษย์ทั้งชายและหญิง แต่

เรื่องราวทางเพศก็ยังเป็นสิ่งที่ถูกปิดบังซ่อนเร้น ทำให้การเรียนรู้เรื่องเพศในสังคมไทยดูคล้ายกับจะเป็นเรื่องต้องห้าม บ้างถือว่าการพูดถึงเรื่องเพศในที่สาธารณะเป็นเรื่องเสียหายและน่าอับอาย ดังจะเห็นจากครอบครัวไทยในอดีตไม่นิยมสอนเรื่องเพศศึกษาให้แก่บุตรหลาน โดยเฉพาะในแง่ของการปฏิบัติจริง ดังที่ปรากฏในงานวิจัยเรื่อง “การสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น” ของ ภารดี บุญเพิ่ม (2544) พบว่า “ครอบครัวส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาและเรื่องเพศในวัยรุ่นระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการสอนเพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นระดับปานกลาง แต่การปฏิบัติการสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่นยังพบปัญหาและอุปสรรคในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านความรู้ ด้านทัศนคติ และด้านการปฏิบัติ” ผลของการศึกษาดังกล่าวจึงยิ่งเน้นย้ำให้เห็นว่า สังคมไทยในปัจจุบันมีปัญหาเรื่องการสอนเพศศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและในระบบครอบครัว

กล่าวได้ว่า การสั่งสมเรียนรู้เรื่องเพศในวิถีชีวิตของผู้คนในอดีต แม้ว่าการสอนเรื่องเพศโดยตรงจะเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับคนไทย แต่คนไทยก็มีความชำนาญในการนำเสนอเรื่องเพศอย่างมีศิลปะมาช้านาน เช่น ลอตเตกรไว้ในนิทานพื้นบ้านหรือแม้แต่ในวรรณคดี ล้วนเป็นแหล่งที่อุดมไปด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับเพศ ทั้งในด้านทัศนคติที่มีต่อความรัก ความใคร่ กามารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ ตลอดจนวิถีปฏิบัติในทางกามกิจที่ถ่ายทอดผ่านความงามทางภาษา ดังนั้น นิทานพื้นบ้านและวรรณคดีจึงมีส่วนสำคัญในการสอนเรื่องเพศศึกษาได้เป็นอย่างดี ดังจะสังเกตเห็นได้ว่า วรรณคดีโบราณจำนวนหนึ่งมักจะมีเรื่องของความรักและปัญหาทางเพศของหนุ่มสาวมาเป็นแก่นของเรื่อง เช่น อิเหนา ขุนช้างขุนแผน ลิลิตพระลอ จำปาสีต้น ฯลฯ (ณัฐรัช วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 61 – 62)

กล่าวโดยสรุป วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีต คือ เรื่องเพศที่อยู่ภายใต้โครงสร้างระบบศักดินาและแนวคิดเรื่องชายเป็นใหญ่ที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศเพื่อการแบ่งแยกชนชั้นและการแบ่งแยกชาย-หญิง ทั้งยังมีค่านิยมในการประเพณีและการยอมรับพฤติกรรมทางเพศในเชิงอนุรักษ์นิยม ยึดติดกับบรรทัดฐานทางสังคมดั้งเดิม การสั่งสมเรียนรู้เรื่องเพศเป็นเรื่องที่เปิดโอกาสให้แก่ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

ตารางที่ 1 สังเขปมโนทัศน์วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีต

ความเชื่อ	ค่านิยม	วิถีปฏิบัติ
- เรื่องเพศเป็นเรื่องลับ ปิดบังซ่อนเร้น	- ค่านิยมเรื่องชายเป็นใหญ่ ที่มุ่งเน้นให้ผู้ชายมีภาพลักษณ์	- ผู้หญิงเป็นฝ่ายรับหรือยอมตามในทางเพศ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ความเชื่อ	ค่านิยม	วิถีปฏิบัติ
- ผู้ชายมีอำนาจนำในโครงสร้างสังคม รวมทั้งเรื่องเพศ	และการแสดงบทบาทของการเป็นผู้ชาย	- การตัดสินใจเลือกคู่ครองมิได้อยู่ที่เฉพาะคู่ความสัมพันธ์เท่านั้น ดังนั้นจึงอาจเกิดการคลุมถุงชน และการพาหนีได้
- การสั่งสมเรียนรู้และแสวงหาประสบการณ์ทางเพศเป็นเรื่องของผู้ชาย	- ค่านิยมเรื่องการจัดพิธีแต่งงานตามขนบธรรมเนียมประเพณี	- ไม่แสดงความรักและพฤติกรรมทางเพศในเชิงเพศศึกษาอย่างเปิดเผย โดยเฉพาะในที่สาธารณะ
- คติเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และอวัยวะที่พึงประสงค์	- ค่านิยมเรื่องคู่ความสัมพันธ์แบบผัวเดียวหลายเมียที่เปิดโอกาสให้ผู้ชายสามารถมีเพศสัมพันธ์นอกการสมรสได้	
- ผู้หญิงควรแต่งกายให้ถูกกาลเทศะไม่ควรเปิดเผยเนื้อตัวร่างกายในที่สาธารณะ โดยเฉพาะเพื่อสร้างแรงดึงดูด	- ค่านิยมเรื่องผู้ชายควรเก่งและเชี่ยวชาญในเรื่องเพศ	
ในเชิงเพศศึกษา		

สภาพเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของจังหวัดชลบุรี ในระบบทุนนิยมและการทำให้ทันสมัย (ช่วง ปี พ.ศ.2501 – 2552)

เมื่อพอจะมีพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับมิติวัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีต ดังกล่าวมาแล้ว ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงขอก้าวถึงสภาพของเมืองและพัฒนาการทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดชลบุรี ในช่วงรอยต่อของยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองและช่วงที่เริ่มมีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อเป็นฐานความรู้ประกอบการทำความเข้าใจและเชื่อมโยงไปยังประเด็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศที่มีความแตกต่างกันระหว่างยุคก่อนการทำให้ทันสมัยกับยุคการทำให้ทันสมัย อันจะทำให้เกิดความเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรีแจ่มชัดยิ่งขึ้น ดังนี้

จังหวัดชลบุรีเป็นเมืองท่าชายฝั่งทะเลอยู่ไม่ห่างจากกรุงเทพมหานครมากนัก มีอากาศดี การเดินทางสะดวกและเป็นที่รู้จักของทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เข้ามาในเมืองไทย จังหวัดชลบุรีเปลี่ยนคำเรียกหน่วยการปกครองส่วนภูมิภาคจาก “เมือง” เป็น “จังหวัด” ตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2459 โดยเปลี่ยนตำแหน่งผู้ว่าราชการเมืองเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด และ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 รัฐบาลได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 โดยใน
ระยะเริ่มต้นของการใช้พระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้แต่งตั้งสมาชิกสภา
เทศบาลและดำเนินงานก่อนเป็นระยะเวลาหนึ่งปี จากนั้นจึงจัดให้มีการเลือกตั้งโดยตรง ดังนั้น
พระยาศรีมหาเกษตร (ชวน สมุทธานนท์) ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีในขณะนั้นจึงได้แต่งตั้งสมาชิก
สภาเทศบาลเมืองชลบุรีขึ้น 18 นาย และทำพิธีเปิดเทศบาลเมืองขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 10
ธันวาคม พ.ศ. 2478 (ภารดี มหาขันธ์, 2552, หน้า 118 – 119) จวบจนในปี พ.ศ. 2552 จึงมี
นางสาวสุมนา มุทธากิจ เป็นนายกเทศมนตรี

เนื่องจากพื้นที่จังหวัดชลบุรี โดยเฉพาะบริเวณชายฝั่งทะเลมีความอุดมสมบูรณ์และ
สวยงามเหมาะแก่การประกอบอาชีพประมง ค้าขาย และการเข้ามาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ส่งผลให้
ผู้คนทุกสารทิศหลั่งไหลเข้ามาในเขตบริเวณพื้นที่นี้ค่อนข้างมาก ทั้งในแง่การประกอบอาชีพและ
การท่องเที่ยว สำหรับชุมชนที่สำคัญซึ่งก่อกำเนิดขึ้นจากการขยายตัวของเมืองภายใต้เงื่อนไขและ
สภาวะการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์เมืองจังหวัดชลบุรี มีชุมชนเกิดขึ้นมากมาย เช่น บางแสน
พัทยา ศรีราชา และสัตหีบ เป็นต้น ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะบางแสนและพัทยา ตามลำดับ ดังนี้

1. บางแสน อยู่ทางตอนใต้ของแหลมแท่น ลักษณะภูมิประเทศเป็นหาดทรายมีความ
ลาดชันน้อย ยาวจากแหลมแท่นไปจนจรดกับเขตบางพระ มีความยาวประมาณ 5 กิโลเมตร แบ่ง
เรียกเป็น 2 ส่วน คือ บางแสนบน และบางแสนล่าง (หาดวอนนภา) ส่วนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว
พักผ่อนหย่อนใจ คือบริเวณที่ต่อจากแหลมแท่นไปจนถึงวงเวียนชายหาด การสร้างบางแสนให้เป็น
สถานตากอากาศชายทะเล เริ่มขึ้นเมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งคณะกรรมการจัดสร้างสถาน
ตากอากาศขึ้น เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2486 โดยมีการวางผังและปลูกสร้างอาคารต่าง ๆ แบ่ง
ออกเป็นหลายประเภท เช่น บังกาโล โรงแรม และบาร์ ในระยะแรกมีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก

จวบจนในช่วงปี พ.ศ. 2487 – 2488 สถานตากอากาศบางแสนเริ่มเป็นที่รู้จักของ
ชาวต่างชาติ โดยเฉพาะทหารฝ่ายสัมพันธมิตรที่ได้เริ่มทยอยกันขึ้นบกเข้ามาพักผ่อนตากอากาศ
ยังผลให้เกิดอาชีพที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวตามมาอีกมากมาย สถานตากอากาศแห่งนี้ ได้รับความ
การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่ในปี พ.ศ. 2503 และ ในปี พ.ศ. 2507 คณะรัฐมนตรีได้
มีมติให้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล โอนกิจการของสถานตากอากาศบางแสน ให้แก่การ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ส่งผลให้สถานตากอากาศบางแสนได้รับการพัฒนาต่อมาอีก
มีการเข้าไปจัดระเบียบการใช้พื้นที่ให้เป็นสัดส่วน กล่าวคือ มีการกำหนดพื้นที่เพื่อการพักผ่อน
การเล่นน้ำ และการ

เล่นกีฬาทางน้ำ ที่สำหรับขายของที่ระลึก ขายอาหาร ทางเดินเท้า ทางรถ จักรยาน ที่

จอตถยนต์ รวมทั้งการรักษาความสะอาด และความปลอดภัย เป็นต้น ส่งผลให้สถานตากอากาศ บางแสนเป็นแหล่งชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้มาใช้บริการแห่งนี้ (ภารดี มหาขันธ์, 2550, หน้า 154 – 155) อย่างไรก็ตาม บางแสนยังคงพัฒนามาอย่างต่อเนื่อง นอกจากจะมีสำนักงาน อาคารพาณิชย์ ห้างสรรพสินค้า และสถานบันเทิงเริงรมย์ที่หลากหลายแล้ว บางแสนยังเป็นชุมชน ที่เริ่มแออัดด้วยที่อยู่อาศัย ทั้งนี้เพราะบางแสนเองเป็นบริเวณที่ตั้งของมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งมี นักศึกษาหมื่นเวียนเข้ามาศึกษาจำนวนมาก หอพัก อาคารชุด ถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับการขยายตัว ของผู้ต้องการอาศัย และไม่เฉพาะนักศึกษาเท่านั้น ผู้ที่ย้ายถิ่นฐานมาทำงานในพื้นที่ใกล้เคียงก็ อาศัยอยู่ในชุมชนบางแสนนี้ด้วย นอกจากนี้ ยังพบว่ายังมีชาวต่างชาติ โดยเฉพาะผู้ชาย ชาวตะวันตกสูงอายุ เข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนบางแสนโดยมีภรรยาที่เป็นคนไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยเช่นกัน

2. พัทยา เดิมนั้นเป็นหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ อยู่ภายใต้การดูแลของสุขาภิบาลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ระยะทางห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 154 กิโลเมตร มีสภาพทางธรรมชาติที่สวยงาม มีอ่าวที่กว้าง มีหาดทรายริมทะเลขาวสะอาด น้ำทะเลใส ไม่มีแก่ง ลึกจนเป็นอันตรายแก่การเล่นน้ำ โดยปกติมีอากาศเย็นสบาย จากสภาพทางธรรมชาติที่งดงามและ บรรยากาศที่ร่มรื่นนี้เอง ทำให้นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะชาวต่างประเทศที่ต้องการสัมผัสแสงแดด ภูมิประเทศที่งดงาม สนใจที่จะมาพักผ่อนตากอากาศชายทะเลที่พัทยานั้นมากขึ้นตามลำดับ (ภารดี มหาขันธ์, 2552, หน้า 145 – 145) และเช่นเดียวกัน เมื่อนักท่องเที่ยวเริ่มเข้ามา ความเจริญ ที่มาพร้อมกับคารavan ในด้านต่าง ๆ จากรัฐ ทำให้พัทยานีมีความเจริญทางโครงสร้างพื้นฐาน อย่างรวดเร็ว ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการเบ่งบาน ที่อยู่อาศัย สำนักงาน อาคารพาณิชย์ รวมทั้งสถาน บริการรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนแออัด เป็นเมืองที่เจริญอย่างเต็มที่ในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และก็มีอาชีพปฏิเสธได้ด้วยว่า ธุรกิจและเศรษฐกิจที่นำพาชุมชนชายหาดแห่งนี้ ให้กลายเป็นเมืองย่อม ๆ ได้ คือ ธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและเรื่องเพศ

จากประวัติศาสตร์พัฒนาการของเมืองพัทยา ได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ความเจริญเติบโต ของพัทยาน่าจะเริ่มขึ้นเมื่อประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิกองค์การสนธิสัญญาว่าป้องกันแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ (ส.ป.อ.) ในปี พ.ศ. 2497 ซึ่งมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ การเข้าเป็นสมาชิก ส.ป.อ. ทำให้ประเทศไทยต้องไปเกี่ยวพันกับสงครามเวียดนามอยู่หลายปี (ราว พ.ศ. 2497 – 2518) โดยเฉพาะเมื่อสหรัฐอเมริกาเข้ามาขอสร้างฐานทัพชั่วคราวขึ้นในประเทศไทย เพื่อความสะดวก ในการปฏิบัติการทางทหารในสมรภูมิเวียดนาม ส่งผลให้มีทหารอเมริกันบางส่วนเข้ามา ประจำการในฐานทัพชั่วคราวที่สร้างขึ้นในประเทศไทย จากสถานการณ์ดังกล่าวส่งผลกระทบมาถึง

หมู่บ้านชาวประมงที่เมืองพัทยา เพราะทหารอเมริกันทั้งจากเวียดนามและจากฐานทัพชั่วคราวอื่น ๆ ในประเทศไทย นิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและพักผ่อนที่เมืองพัทยา กล่าวกันว่า ทหารอเมริกันจากเวียดนามเริ่มมาพักผ่อนที่เมืองพัทยา ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2502 โดยเข้าบ้านพักตากอากาศของพระยายศสุนทร ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของหาดพัทยา ส่งผลให้ชาวพัทยาและประชาชนในบริเวณใกล้เคียงเริ่มประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการค้าขาย การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ทหารสหรัฐและนักท่องเที่ยวมากขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นอาชีพหลักของประชากรในแถบนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า ระยะเวลาเพียงหนึ่งทศวรรษ นับตั้งแต่การเข้ามาของทหารสหรัฐอเมริกา พัทยาจึงเปลี่ยนจากหมู่บ้านเล็ก ๆ เป็นสถานที่ตากอากาศชายทะเลที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและระดับสากล (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542, 2544, หน้า 102 – 103)

การบริการเป็นอาชีพใหม่ที่เกิดขึ้นและเป็นสิ่งดึงดูดให้ผู้ที่ย่างงานทั้งในและนอกเขตพื้นที่พัทยาเข้ามาแสวงหางานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว นักลงทุนจากต่างถิ่นเริ่มเข้ามาลงทุนในพื้นที่พัทยามากขึ้น ทำให้การบริการเป็นอาชีพที่สำคัญแทนอาชีพประมง กล่าวคือ มีทั้งการลงทุนทำร้านอาหาร บ้านพักตากอากาศ บังกะโล โรงแรม ค้าขาย ขายของที่ระลึก คนที่อพยพเข้ามาอยู่ที่พัทยาเป็นบุคคลหลายระดับ นับตั้งแต่ผู้ลงทุน ผู้บริหาร ผู้ให้บริการ และผู้รับจ้าง ส่งผลให้จำนวนประชากรในเขตพื้นที่พัทยาเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทำให้โครงสร้างทางสังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดพัทยาจึงได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเขตการปกครองพิเศษ เรียกว่า “เมืองพัทยา” เมื่อปี พ.ศ. 2521 ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 ซึ่งมีอำนาจบริหารแตกต่างจากเทศบาลอื่น ๆ กล่าวคือ เทศบาลโดยทั่ว ๆ ไปอำนาจการบริหารจะตกอยู่กับคณะเทศมนตรี แต่สำหรับเมืองพัทยาอำนาจบริหารที่แท้จริงจะอยู่กับคณะทำงานของปลัดเมืองพัทยาที่เปรียบเสมือนนักบริหารอาชีพผู้มีความชำนาญพิเศษ ซึ่งสภาเมืองพัทยาเป็นผู้ว่าจ้าง นายกเมืองพัทยาที่ได้รับการแต่งตั้งจากสภาเมืองพัทยาไม่ได้มีอำนาจในการบริหารแต่อย่างใด องค์การในการบริหารโดยกฎหมายกำหนดให้เมืองพัทยามีฐานะเป็นนิติบุคคลและจัดรูปแบบองค์กรไว้ 2 ประการ คือ สภาเมืองพัทยาเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ส่วนสำนักงานเมืองพัทยาเป็นฝ่ายบริหาร (ภารดี มหาชนธ์, 2552, หน้า 148 – 149)

การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของชุมชน โดยเฉพาะการขยายตัวทางด้านการบริการและการท่องเที่ยว ทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างสภาพทางสังคมกับเศรษฐกิจ นำมาซึ่งปัญหาต่าง ๆ และเนื่องจากเมืองพัทยาเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

ว่ามีธุรกิจประเภทสถานบริการทางเพศอยู่เป็นจำนวนมาก พัทยาจึงถูกกล่าวถึง ในฐานะเมืองบาปแห่งเอเชียที่รุ่งเรืองด้วยธุรกิจเพศพาณิชย์ ที่เป็นผลพวงประการหนึ่งของสงครามเวียดนาม (จิรวรรณ ลำเนา, 2546, หน้า 8 – 9)

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าบริเวณที่กำเนิดขึ้นเป็นเมืองของจังหวัดชลบุรี ทั้งในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี บางแสน และพัทยา ล้วนแสดงให้เห็นถึงการรวมตัวของประชากรภายใต้บริบทที่เกี่ยวข้องกับความเจริญ เศรษฐกิจที่ขยายตัว ความเป็นศูนย์กลาง และความทันสมัยต่าง ๆ ในแง่ของความเป็นศูนย์กลางนั้น นอกจากความเป็นศูนย์กลางทางการเมือง คือ มีส่วนราชการและหน่วยงานการบริหารการปกครองทั้งในรูปแบบจังหวัดและเทศบาลต่าง ๆ แล้ว ภายในเขตพื้นที่เมืองต่าง ๆ ของจังหวัดชลบุรียังมีแหล่งสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่สำคัญ จัดได้ว่าเป็นศูนย์กลางในการให้บริการแก่ประชากรทั้งในและนอกพื้นที่หลายประการ เช่น การพยาบาลและการสาธารณสุข การศึกษา การไฟฟ้าและประปา การคมนาคมขนส่งและการสื่อสาร การปกครอง รวมไปถึงการท่องเที่ยวและนันทนาการ ฯลฯ

สำหรับด้านทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรมนั้น จังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดที่มีความโดดเด่นและเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเรื่องการพัฒนาการและความทันสมัย กล่าวคือ จากเศรษฐกิจเกษตรกรรมปรับเปลี่ยนไปสู่การเป็นเศรษฐกิจพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม ประชากรที่ดำรงชีวิตแบบเศรษฐกิจเลี้ยงตนเอง (Subsistence economy) เปลี่ยนไปเป็นประชากรในสังคมที่ดำรงชีวิตด้วยเศรษฐกิจ การค้าขาย และการใช้เงินที่เพื่อซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ มากขึ้น สำหรับลักษณะของธุรกิจ อุตสาหกรรม และการพาณิชย์ ที่ปรากฏในจังหวัดชลบุรีนั้น พอสรุปได้กว้าง ๆ ดังนี้

1. อุตสาหกรรมดั้งเดิมที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติในชุมชน เดิมทีเดียวนั้น อุตสาหกรรมหลักที่เป็นปัจจัยสำคัญทำให้จังหวัดชลบุรีมีพัฒนาการทางเศรษฐกิจก้าวหน้ามาตามลำดับก็คือ อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นจากการเกษตรกรรมพืชไร่และอุตสาหกรรมจากการประมง อาทิ อ้อย มันสำปะหลัง และสับปะรด ที่ป้อนเข้าสู่โรงงานอุตสาหกรรมน้ำตาล แป้งมัน และผลไม้กระป๋องตามลำดับ ส่วนอุตสาหกรรมจากการประมงซึ่งถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในชุมชนท้องถิ่นที่สามารถสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้แก่จังหวัดได้มากเช่นกันนั้น ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณเขตเทศบาลเมืองชลบุรี เช่น โรงงานอุตสาหกรรมน้ำปลา โรงงานทำลูกชิ้นและปลาหมึกแห้ง เป็นต้น นอกจากนี้ อุตสาหกรรมที่เกิดจากการประมง ยังมีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ด้วย (สุริยา วีรวงศ์, 2517, หน้า 129 – 130)

2. อุตสาหกรรมในยุคการพัฒนาและการลงทุน หลังปี พ.ศ.2501 เป็นต้นมา

นอกเหนือจากอุตสาหกรรมดั้งเดิม และอุตสาหกรรมหนักอื่น ๆ แล้ว อุตสาหกรรมที่นำความเจริญมาสู่ชุมชนจังหวัดชลบุรีอุตสาหกรรมหนึ่งก็คือ อุตสาหกรรมน้ำมันหรือปิโตรเลียม ซึ่งถือกำเนิดขึ้นภายในเขตพื้นที่ของจังหวัดชลบุรี และมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดชลบุรีอย่างมาก เช่น บริษัทโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ จำกัด หรือ บริษัทไทยออยล์ จำกัด กล่าวได้ว่า บริษัทไทยออยล์เป็นโรงกลั่นน้ำมันที่สมบูรณ์แบบที่สุดแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สามารถผลิตน้ำมันเบนซินไร้สารตะกั่วในอัตราเชิงพาณิชย์เพื่อทดแทนการนำเข้าเป็นรายแรกของประเทศไทยด้วย สำหรับในเขตพื้นที่แหลมฉบัง อำเภอสัตหีบ มีบริษัทเอสโซ่สแตนดาร์ดประเทศไทย จำกัด นอกจากนี้ที่ จังหวัดชลบุรียังเป็นพื้นที่คลังปิโตรเลียมที่ใช้สำรองผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมที่ใหญ่ที่สุดของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย เพราะประกอบด้วย คลังน้ำมัน และก๊าซปิโตรเลียมเหลว (แอล.ที.จี) รวมอยู่ในที่เดียวกัน มีท่าเทียบเรือที่ทันสมัยสามารถรับเรือที่มีขนาดใหญ่ได้ถึง 120,000 ตัน (ภารดี มหาจันทร์, 2552, หน้า 143 – 144)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า พื้นที่ในจังหวัดชลบุรีมีโรงงานอุตสาหกรรมมากมาย แต่โรงงานส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่อย่างหนาแน่นในเขตอำเภอเมือง บ้านบึง และศรีราชา สำหรับอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนสูง นอกจากอุตสาหกรรมด้านปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีแล้ว อุตสาหกรรมเครื่องจักรเครื่องยนต์และส่วนประกอบ รวมไปถึงผลิตภัณฑ์โลหะ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์พลาสติกและยาง ตลอดจนผลิตภัณฑ์วัสดุก่อสร้างและอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทั้งขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก มีส่วนทำให้จังหวัดชลบุรีมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด เมื่อจำแนกตามสาขาการผลิตแล้ว พบว่า ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542, 2544, หน้า 104) สอดคล้องอัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมและการประกอบธุรกิจต่าง ๆ ที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น แรงงานด้านการผลิต ช่างเทคนิค เจ้าหน้าที่บัญชี เจ้าหน้าที่วางแผน และผู้ตรวจสอบคุณภาพ ดังที่ได้มีการสำรวจข้อมูลไว้ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2548 ซึ่งเห็นว่าจำนวนแรงงานในจังหวัดชลบุรีมีอัตราสูงขึ้น เช่น พ.ศ. 2548 จังหวัดชลบุรีมีจำนวนแรงงาน สูงขึ้นจากปี พ.ศ.2547 ร้อยละ 5.90 (ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดชลบุรี, 2552, หน้า7) ส่วนโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงใต้หรืออีสเทิร์นซีบอร์ด (Eastern Seaboard Development Program) เป็นแผนยุทธศาสตร์แบบผสมผสานระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยภาครัฐบาลเป็นผู้นำทางการลงทุนด้านสาธารณูปโภคและอุตสาหกรรม

หลักชั้นพื้นฐาน ส่วนภาคเอกชนลงทุนในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสนับสนุนการกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาคอย่างเป็นระบบ โดยมีระยะเวลาของแผนงาน 20 ปี นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2524 – 2543 โดยที่รัฐบาลได้กำหนดแนวนโยบายในการพัฒนาภาคตะวันออกไว้ 3 ประการ คือ ประการแรก เพื่อให้เป็นภูมิภาคที่สามารถเปิดระบบเศรษฐกิจของประเทศสู่การค้ากับนานาชาติได้มากยิ่งขึ้น อย่างมีประสิทธิภาพ ประการที่สอง เพื่อเป็นแหล่งภูมิภาคที่สามารถรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่กระจายออกจากกรุงเทพมหานคร และประการสุดท้าย คือ เพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศสู่อุตสาหกรรมใหม่ และกระจายการผลิตของอุตสาหกรรมให้มากยิ่งขึ้น โดยใช้ทรัพยากรภายในภาคตะวันออกและภูมิภาคใกล้เคียง ตลอดจนความได้เปรียบของแหล่งที่ตั้ง เป็นตัวเร่งรัดการพัฒนา สำหรับที่เกี่ยวกับจังหวัดชลบุรีในแง่ของเป้าหมายด้านการพัฒนาชุมชน อันก่อให้เกิดผลกระทบต่อนพื้นที่โดยรอบ คือ เมืองชลบุรีเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคที่ทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ทั้งในเชิงธุรกิจการค้า และการบริหารงานภาครัฐบาล ส่วนแหลมฉบังเป็นเมืองท่าสมัยใหม่ของประเทศ สำหรับเมืองพัทยา นั้นเป็นเมืองท่องเที่ยวควบคู่ไปกับศูนย์กลางพาณิชย์และธุรกิจการค้า (ภารดี มหัทธโน, 2552, หน้า 152,155)

ส่วนภาคพาณิชย์กรรมหรือภาคการค้าและบริการก็มีอัตราการเจริญเติบโตเพิ่มสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะส่วนหนึ่ง จังหวัดชลบุรีเป็นพื้นที่เป้าหมายตามโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกหรือแผนอีสเทิร์นซีบอร์ดของรัฐบาล ในด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและความบันเทิง จังหวัดชลบุรีมีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลาย และเนื่องจากรัฐบาลหลายยุคหลายสมัยได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้อุตสาหกรรมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวขยายตัวอย่างรวดเร็ว สำหรับในเขตพื้นที่เมืองพัทยานับตั้งแต่ทหารอเมริกันได้เข้ามาตั้งฐานทัพในประเทศไทยและใช้หาดพัทยาเป็นที่สำหรับพักผ่อนจากการรบในช่วงสงครามเวียดนาม ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจ ความบันเทิง และธุรกิจการบริการในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพักผ่อนหย่อนใจก็กลายเป็นที่รู้จักมากขึ้น ทั้งยังสามารถสร้างรายได้เป็นอันดับหนึ่งแทนการส่งออกข้าว เมื่อพิจารณาจากภาพรวมของประเทศในช่วงนั้น อาจกล่าวได้ว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ธุรกิจการท่องเที่ยว ความบันเทิง และการบริการในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรีก็เจริญเติบโตมาตามลำดับ สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

เป็นที่น่าสังเกตว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานอกจากต้องการสัมผัสกับธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมแล้ว ส่วนหนึ่งยังมุ่งที่จะมาแสวงหาความสุขจากการซื้อบริการทางเพศที่มีอยู่ค่อนข้างมากทั้งในรูปแบบที่เปิดเผยมและแอบแฝง เกี่ยวกับประเด็นสถานบริการทางเพศนี้ กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข ได้แบ่งประเภท

ของสถานบริการทางเพศตามลักษณะการให้บริการไว้ คือ สำนักค้า ประเวณี โรงแรม บังกาโล เกสต์เฮาส์ โรงน้ำชา บาร์เบียร์ บาร์เกย์ บาร์อโกโก้ บาร์ร่าวง ดิสโก้เธค ไนท์คลับ ผับ คาราโอเกะ คอกเทลเลาจน์ อาบอบนวด นวดแผนโบราณ ชาวนา คอฟฟี่ช็อป คาเฟ่ ร้านอาหารสวนอาหาร ร้านเสริมสวย ร้านตัดผม นางทางโทรศัพท์ เทร็ดเตร่ และอื่น ๆ (ชินธุสา สาระจุฑะ, 2546, หน้า 10) ซึ่งล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว ความบันเทิง และการบริการที่มีอยู่ค่อนข้างมากในเขตพื้นที่เมืองของจังหวัดชลบุรีทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับเมื่อรัฐบาลได้มีการส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมในแถบชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก ส่งผลให้นักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมากเข้ามาลงทุน ทำงาน และพักอาศัยในเขตพื้นที่บริเวณนี้จำนวนมาก โดยเฉพาะใน อำเภอศรีราชา อำเภอเมือง และเมืองพัทยาของจังหวัดชลบุรี ที่มีการคมนาคมสะดวกสบาย เป็นเมืองที่มีความทันสมัย เป็นศูนย์กลางที่แวดล้อมไปด้วยนิคมอุตสาหกรรม สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ สถานบันเทิง ที่อยู่อาศัย ร้านค้า และห้างสรรพสินค้า ที่เปิดให้บริการอยู่อย่างหลากหลาย (ชินธุสา สาระจุฑะ, 2546, หน้า 22) จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดชลบุรี ในปี พ.ศ. 2550 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดชลบุรี จำนวน 7,882,541 คน ก่อให้เกิดรายได้ถึง 61,698.46 ล้านบาท เฉพาะเมืองพัทยา มีจำนวนนักท่องเที่ยว 6,680,658 คน ก่อให้เกิดรายได้รายได้ 59,347.61 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2549 จำนวน 6,103.50 ล้านบาท โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ รัสเซีย เกาหลี จีน อินเดีย และได้หวัน ระยะเวลาที่เข้ามาท่องเที่ยวเฉลี่ย 3.13 วัน ต่อ 1 คน (กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชลบุรี, 2552, หน้า 6) เป็นที่น่าสนใจที่ว่า นับตั้งแต่ได้มีการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเมืองภาคตะวันออก ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเฉพาะตั้งแต่ฉบับที่ 6 (พ.ศ 2530) เป็นต้นมา ประกอบกับนโยบายการปรับปรุงประเทศให้กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrializing Country) รวมไปถึงโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก หรืออีสเทิร์นซีบอร์ด (Eastern Seaboard Development Program) ส่งผลให้บริเวณพื้นที่จังหวัดชลบุรีได้รับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประชากรทั้งในเขตชนบทและเมืองต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำรงอยู่ ทั้งในด้านการผลิต อาชีพ และวัฒนธรรม อย่างขนานใหญ่ เกิดการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนเทคโนโลยีต่าง ๆ มากมาย เกิดการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ระหว่างชุมชน อย่างกว้างขวางไร้พรมแดน จากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมนี้เอง ก่อให้เกิดความเป็นเมืองและความทันสมัย ประชากรในพื้นที่ดั้งเดิมจำนวนมากได้ขายที่ดินของตนให้แก่นายทุนหรือผู้ประกอบการ เพื่อนำไปสร้างโรงงานอุตสาหกรรม โรงแรม

ห้างสรรพสินค้าหรือศูนย์การค้า สถานบันเทิงหรือสถานพักผ่อนหย่อนใจในรูปแบบต่าง ๆ แม้จะก่อให้เกิดการจ้างงานที่หลากหลายทั้งยังช่วยให้แรงงานในท้องถิ่นมีงานทำตามรูปแบบธุรกิจหรือกิจการต่าง ๆ ที่ถือกำเนิดขึ้น แต่ประชากรบางส่วนที่เคยประกอบอาชีพทำไร่ ทำสวน ทำประมงในอดีต เมื่อต้องกลายมาเป็นแรงงานรับจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมหรือธุรกิจความบันเทิงและบริการต่าง ๆ ต้องเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตไปจากเดิมค่อนข้างมาก ความสัมพันธ์ที่เคยมีต่อกันระหว่างคนในครอบครัวหรือญาติ กลับกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างคนหมู่มากที่มาจากต่างท้องถิ่นต่างวัฒนธรรม ส่งผลให้ต้องมีการปรับตัวทางวัฒนธรรมขึ้น เช่น การเปลี่ยนแนวความคิด ค่านิยม การแต่งกาย การพักผ่อนหย่อนใจ (ชนิษฐา สารละจุฑะ, 2546, หน้า 16, 18) รวมไปถึงพฤติกรรมหรือการแสดงออกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาที่ทำให้เกิดความทันสมัยและความเป็นเมืองมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของประชากรในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรีมากด้วยเช่นกัน

กล่าวได้ว่า ในช่วงห้าทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยเคยได้รับการกล่าวขานไปทั่วโลก ในฐานะประเทศที่เคยประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ ภายใต้กระแสความคิดเรื่องการทำให้ทันสมัย การพยายามปรับเปลี่ยนประเทศจากประเทศยากจนไปเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเน้นความเจริญเจริญเติบโตของธุรกิจอุตสาหกรรม ภายใต้ระบบเศรษฐกิจทุนนิยม แต่ถึงกระนั้น ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาอันเป็นผลพวงมาจากการพัฒนาดังกล่าวหลายประการ เช่น ปัญหาช่องว่างระหว่างชนชั้น ปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม ปัญหามาตรฐานการดำรงชีวิตที่ต่ำกว่าเกณฑ์เส้นแบ่งความยากจน ปัญหาการไหลบ่าของวัฒนธรรมข้ามพรมแดน ซึ่งส่วนหนึ่งมีผลกระทบต่อเพศวิถีและการเพิ่มขึ้นของเพศพาณิชย์ในสังคมไทย ตลอดจนปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่เชื่อมโยงส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชนในเกือบทุก ๆ ด้าน

การพัฒนาและการแพร่กระจายวัฒนธรรมทางเพศในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี (ช่วงปี พ.ศ. 2501 – 2552)

สำหรับในส่วนนี้จะเป็นการอธิบายเพิ่มเติมต่อยอดจากการเชื่อมโยงความเข้าใจ มโนทัศน์ วัฒนธรรมทางเพศของสังคมไทยในอดีตที่มีพลวัตเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะในบริบทสภาพเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของจังหวัดชลบุรี ภายใต้ระบบทุนนิยมและการทำให้ทันสมัยอันส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งพัฒนาและแพร่กระจายไป ดังนี้

ประเทศไทยได้รับการพัฒนาไปสู่ความทันสมัย นับตั้งแต่มีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก (พ.ศ. 2504) กล่าวคือ ประเทศได้เริ่มปรับตัวไปตามแนวคิดเศรษฐกิจพัฒนาและสังคม

เสรีประชาธิปไตย ผสมกับการเข้ามาของระบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับการใช้เงินตราเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ สนับสนุนการขยายตัวของอุตสาหกรรม และการเปิดรับกระแสความคิดเรื่องการทำให้ทันสมัย ภายใต้ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีผลกระทบอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิต โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมือง อิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ มีส่วนหล่อหลอมให้เกิดแนวคิดบริโภคนิยม สร้าง และเผยแพร่ความหมายของการมีชีวิตอยู่ภายใต้หลักการการได้มา (Acquisition) การเป็นเจ้าของ (Ownership) และการบริโภค (Consumption) ตลอดจนการให้ความสำคัญกับเสรีภาพในการเลือก (Free Choice) ที่สามารถตอบสนองความต้องการผ่านสินค้าและบริการที่จับต้องได้ ไม่เว้นแม้แต่เรื่องทางเพศ การบริโภคจึงกลายมาเป็นอำนาจใหม่ที่เข้ามาจัดการหรือมีผลต่อเนื้อตัวร่างกายโดยตรง ร่างกายถูกทำให้เป็นวัตถุที่สะท้อนความเป็นตัวตนผ่าน ขนาด รูปร่าง ท่าทาง การรับประทานอาหาร การดื่ม น้ำเสียง สำเนียง การใช้ภาษา การแสดงออกทางใบหน้า ฯลฯ เพื่อจัดระดับ สถานะตำแหน่งของคนในสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการที่ใช้ การกำหนดรูปแบบของความทันสมัย ความงาม ความสมบูรณ์แบบภายใต้สัญลักษณ์แห่งความเป็นชายและหญิง โดยสร้างมาตรฐานความทันสมัยต่าง ๆ ผ่านการสื่อสาร โฆษณา สินค้า ฯลฯ พร้อมทั้งการเปิดช่องทางของการปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ผ่านวิทยาการทางการแพทย์ เวชสำอาง และสินค้าบริการต่าง ๆ (นภาพรณี หะวานนท์, 2554, หน้า 80) รวมทั้งให้ทางเลือกในการนำเสนอตัวตน การวาด การดูหรือการชมอย่างเปิดเผย ภายใต้การแข่งขันหรือการเลือกอย่างเป็นระบบ เช่น การจัดประกวดนางงามและชายงาม การจัดลำดับหนุ่มและสาวเจ้าเสน่ห์แห่งปี เป็นต้น

เมื่อเรื่องเพศถูกทำให้เป็นเรื่องของการบริโภคภายใต้ความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเข้าถึงเรื่องเพศในบางมิติจึงอาจต้องมีการแลกเปลี่ยนผ่านสื่อกลางที่เป็นวัตถุ ซึ่งส่วนใหญ่มักใช้เงินตรา ในระบบการบริโภคนิยม ผู้บริโภคจะมีเสรีภาพในการเลือกบริโภคเพื่อตอบสนองความต้องการของตน แม้สังคมจะพัฒนาและมีความซับซ้อนมากขึ้น แต่อิทธิพลของสังคมก็ยังคงมีพลังครอบงำปัจเจกบุคคล มิให้รอดพ้นไปจากการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งมีกรอบกำหนดทั้งแนวทางในการปฏิบัติและการประเมินไว้

การพัฒนาและการแพร่กระจายวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่ในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี มีจุดเริ่มต้นมาจากการทำให้ทันสมัย คือ การเกิดขึ้นของระบบทุนนิยมที่มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจแบบแบ่งงานกันทำเป็นตัวขับเคลื่อนในการทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมทางเพศ โดยเฉพาะการผูกพันพฤติกรรมทางเพศเข้ากับระบบเศรษฐกิจทุนนิยม ซึ่งแสดงออกให้เห็นเป็น 2 ประเด็น หลัก ๆ ได้แก่ 1) การเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศจากสื่อสมัยใหม่และการแพร่หลายของอุปกรณ์ทางเพศ 2)

เพศพาณิชย์ในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ทั้ง 2 ประเด็น ถือได้ว่ามีส่วนในการพัฒนาและการแพร่กระจายวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่ ซึ่งมีอิทธิพลในการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรีด้วย ดังพิจารณาได้ต่อไปนี้

1. การเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศจากสื่อสมัยใหม่และการแพร่หลายของอุปกรณ์ทางเพศ

หลังจากที่ผู้ศึกษาค้นคว้า ได้กล่าวถึงความเป็นมาของกระแสวัฒนธรรมตะวันตกที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมในสังคมไทย ภายใต้ความซับซ้อนทางโครงสร้างที่เกิดขึ้นหลังการดำเนินนโยบายปรับปรุงประเทศของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งแสวงหาความชอบธรรมทางการเมืองโดยการนำเข้าแนวทางการพัฒนาประเทศตามคำแนะนำของสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เน้นอนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจากการนำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไปปฏิบัตินั้น ได้ทำให้สังคมไทยมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ สังคมไทยบางส่วนกลายเป็นสังคมเมืองที่มีลักษณะบริโภคนิยม วัตถุนิยม และเสรีภาพทางความคิดและการกระทำ เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ประชาชนในสังคมย่อมต้องมีการกำหนดเป้าหมายและความคาดหวังของสังคมขึ้นมาใหม่ รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางเพศด้วย ดังพิจารณาได้จากการที่รัฐบาลพยายามดำเนินนโยบายในการควบคุมหรือกำหนดกรอบเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในขอบเขตต่าง ๆ ของสังคมมากขึ้น เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาที่สะท้อนผ่านปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่รัฐบาลกังวลใจในเรื่องเพศที่แตกต่างไปจากในอดีต ก่อนปี พ.ศ. 2500 แต่ถึงกระนั้น ประชาชนในสังคมบางส่วน ยังคงสร้างความไม่มีเสถียรภาพภายในระบบโครงสร้างหน้าที่ หรือกระทำการอันสั่นคลอนกรอบและขอบเขตที่รัฐได้วางเอาไว้ เช่น การเรียนรู้เรื่องเพศในชีวิตประจำวันผ่านหนังสือโป๊ ภาพยนตร์โป๊ และเว็บไซต์ลามกจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งบางรัฐบาลมองว่าเป็นภัยต่อวัฒนธรรมทางเพศของสังคม ส่งผลให้รัฐบาลต้องมึนโยบายในการจัดการหรือควบคุมการเข้าถึงความรู้เรื่องเพศภายใต้ปรากฏการณ์ที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันมากขึ้น

ความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของสื่อและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของผู้คนในสังคมไทยมาตามลำดับ ทั้งยังมีส่วนกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และการสื่อสารเรื่องเพศอย่างเปิดเผยและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในบริบทสังคมเมืองช่องทางการเข้าถึงเรื่องเพศถูกปรับเปลี่ยนให้สะดวกและรวดเร็วตามกระแสโลกาภิวัตน์ ที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่น เป็นกลุ่มที่สามารถเข้าถึงสื่อและอุปกรณ์เหล่านี้ได้ง่ายและหลากหลายกว่าผู้คนกลุ่มอื่น ๆ ด้วยเหตุดังนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า สื่อทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศพิศวงทไม่ว่าจะเป็นเว็บโป๊ ภาพยนตร์โป๊ หรือภาพโป๊ในเว็บไซต์ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของผู้คน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนบางคนที่ยังขาดวิจารณญาณในการรับสื่อเหล่านั้น ดังพิจารณาได้จากข้อมูลต่อไปนี้

‘ชาย’ ผู้ให้ข้อมูลหนุ่มโสด ซึ่งพักอาศัยอยู่ในเขตเมืองพัทยา ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า

“ผมว่าสื่อทุกประเภทมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของคนในสังคม ทั้งสื่อที่เป็นหนังสือ ทีวี ดีวีดี วีซีดี อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ สื่อต่าง ๆ เหล่านี้ถ้ามันเป็นสื่อที่สื่อหรือแสดงสิ่งยั่วยู่ทางเพศให้คนที่รับสื่อหรือเสพสื่อเกิดความต้องการทางเพศ และรู้สึกอยากปลดปล่อย มันย่อมมีผลกระทบในเรื่องเพศสัมพันธ์ของคนในสังคมทั้งสิ้น สมัยนี้ใครอยากดูหนังโป๊หรือดูคลิปโป๊ก็แค่คลิกนิดเดียว ไม่ถึง 2 นาทีก็ดูได้แล้ว และเมื่อเราได้เสพบ่อย ๆ ก็ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ และหาทางปลดปล่อยอารมณ์ด้วยการมีวามสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตเพื่อมาทำกิจกรรมทางเพศบ้างก็ใช้วีดีโอเน็ต...นอกจากนี้ยังมีสื่อที่อาจนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกด้วย เช่น การคุกคามและล่วงละเมิดทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ในขณะที่บางคนเมื่อเก็บกตมาก ๆ ก็อาจลักรใจความใคร่ด้วยตนเอง หรือไปก่อคดีข่มขืนได้”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

จากความคิดเห็นดังกล่าว มีความสอดคล้องกับสภาพการที่ปรากฏในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ดังปรากฏข่าวเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ดังกรณี จ่าทหารเรือ ผู้ต้องหาตามหมายจับศาลจังหวัดพัทยา ลงเด็ก 9 ขวบ ไปข่มขืน ณ อ. บางละมุง จ. ชลบุรี แล้วใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายคลิปวิดีโอและภาพนิ่งเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจค้นเจอกว่า 50 คลิป ดังข่าวพาดหัวว่า “จ่าทร.ลงข่มขืนใจเด็ก 9 ขวบ ค้นเจอ - 50 คลิป รูป ด.ญ.โปเปลือยคาดเหยื่ออีก...” (ไทยรัฐ, 2556, หน้า 1)

เป็นที่น่าสังเกตว่า การหลั่งไหลอย่างเสรี ขาดความรอบคอบ การเปิดรับวัฒนธรรมตะวันตก การนำมาตรฐานระบบการคิด การตีคุณค่า ระบบเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมสมัยใหม่ ตลอดจนการยึดครองระบบสื่อมวลชนด้วยแนวคิดธุรกิจบริโภคนิยม วัตถุนิยม แบบเบ็ดเสร็จด้วยการเน้นเด็กและเยาวชน เป็นกลุ่มเป้าหมายทางตลาดที่มีอำนาจการซื้อแบบไม่ยับยั้งชั่งใจ ผสมกับระบบการศึกษาที่เน้นพฤติกรรมเพื่อสนองตอบรางวัลในรูปแบบของสิ่งตอบแทน อาจกลายเป็นพื้นฐานของระบบบริโภคนิยมแบบพฤติกรรมสนองตาม (สมพงษ์ จิตระดับ, 2547, หน้า 3) สื่อและ

อุปกรณ์ที่กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศสมัยใหม่จึงยิ่งแพร่หลาย กระจายกว้างอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะในบริบทสังคมเมือง

สำหรับในประเด็นนี้ 'กิจ' ผู้ให้ข้อมูลอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี สะท้อนความคิดเห็นของเขาไว้ว่า

“การเสพสื่อทุกประเภทที่เป็นสื่อลามกอนาจาร เมื่อซึมซับมากขึ้นทุกวัน ๆ มันสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดในเรื่องเพศของคนในสังคมได้ อย่างน้อยมันก็ทำให้คนเรากล้าแสดงออกมากขึ้น ไม่ค่อยแคร์จารีตประเพณีหรือกฎหมาย เช่น การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ชำเคู การสวینگของวัยรุ่น การขายบริการทางเพศทางสื่อออนไลน์ หรือเว็บไซต์ต่าง ๆ บางทีก็แชร์ รูปโป๊ หรือส่งคลิปโป๊ผ่านทางมือถือ บางครั้งก็ใช้มือถือถ่ายคลิปโป๊ที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับคนรัก หรือตัวเองกับคนอื่น ๆ แล้วนำมาเผยแพร่ทางเว็บไซต์ต่าง ๆ ดังที่ปรากฏเป็นข่าวให้เราเห็นทั่วไปนั่นแหละ ถึงแม้บางคนพูดว่าสื่อไม่ได้ผิดคนต่างหากที่เข้ามาหาสื่อ มาเสพสื่อ แต่ในมุมมองของพี่ว่า เมื่อรู้อยู่แล้วว่ามันไม่ดีแล้วจะผลิตสื่อที่เป็นสิ่งชั่วๆทำไม เพราะทำมาแล้วคนอื่นย่อมอยากดู โดยเฉพาะการเผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ต ดังนั้น เราควรสอนเด็ก เน้นที่ครอบครัว เน้นให้เขารู้จักที่จะเลือกเสพสื่อ ที่ถูกต้อง”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'วุฒิ' ได้แสดงความคิดเห็นถึงการใช้นวัตกรรมเพื่อเข้าถึงสื่อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในยุคสมัยที่ต่างกันไว้ ดังนี้

“ส่วนตัวผมคิดว่าสื่อทุกประเภtl้วนส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศของ คนในสังคม เพราะสมัยก่อนแค่ได้เสพหนังสือโป๊ยังมีอิทธิพลเลย เชื่อไหมว่าผมอายุสามสิบเพิ่งจะได้ดูหนังสือโป๊ เพราะมันหาไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนเช่นทุกวันนี้ แต่สมัยนี้เทคโนโลยีช่วยให้เข้าถึงสื่อเหล่านี้ได้ง่าย และมีหลากหลายมากรูปแบบให้เลือกเสพ คงยากที่จะปฏิเสธได้ว่าสื่อและเทคโนโลยีจะไม่ มีผลกระทบอะไรเลยต่อพฤติกรรมทางเพศของคน”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า สื่อและอุปกรณ์มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของ ผู้คนในมิติที่แตกต่างกัน ในที่นี้จะขอนำมากล่าวถึงไว้โดยวิเคราะห์เชื่อมโยงกับปรากฏการณ์ที่

เกิดขึ้นในบริบทสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งเป็น 2 ประเด็นหลัก คือ 1) สื่อที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ และ 2) อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ ดังนี้

1.1 สื่อที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

จากปรากฏการณ์ทางสังคมและการรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มผู้ที่นิยมเสพสื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์เพศในปัจจุบัน มักแสวงหาและเข้าถึงเรื่องเพศโดยผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือและนิตยสาร ฯลฯ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเฉพาะในบริบทเมืองที่มีความพร้อมทางเศรษฐกิจและความเจริญ ก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สื่อประเภทอินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมค่อนข้างสูง อาจเพราะสามารถเข้าถึงง่าย สะดวก และรวดเร็ว ดังนั้น เรื่องราวทางเพศหรือเซ็กส์ในอินเทอร์เน็ตจึงเข้ามาแทนที่สื่อต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย แต่อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล นอกจากสื่ออินเทอร์เน็ตแล้วยังพบว่า สื่อที่ยังมีอิทธิพลกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศและแพร่หลายในสังคมมากที่สุดคือ สื่อประเภทซีดี วีซีดี และดีวีดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสื่อประเภทนี้หาซื้อได้ง่าย แม้กระทั่งตลาดนัดยังมีวางขาย หากมีความหมกมุ่นในเรื่องเพศมากเกินไป นอกจากจะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ยังอาจนำไปสู่การก่อปัญหาอาชญากรรม การข่มขืน การทำอนาจาร การล่อลวง และการล่วงละเมิดทางเพศได้ เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาต่อสังคมทั้งสิ้น จำเลยหลักหรือสิ่งที่มักถูกกล่าวหาว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศที่เป็นปัญหานี้ มักหนีไม่พ้น หรือเพ่งมองไปที่ “สื่อสังวาส” หรือ “สื่อลามก” เพราะเป็นตัวกระตุ้นเร้าความต้องการและกล่อมเกลาคอนในสังคมให้เกิดความต้องการทางเพศ ความหวาดวิตกเกี่ยวกับภัยอันตรายของสื่อลามกส่งผลให้เจ้าหน้าที่ของรัฐจำเป็นต้องควบคุมและกำจัดสื่อเหล่านี้

ในฐานะตัวต้นเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหานานา ประการ โดยเฉพาะในยุคสมัยที่โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทำให้สามารถเข้าถึงง่าย สะดวก และรวดเร็ว ทำให้รัฐต้องเร่งหามาตรการควบคุมและปราบปรามสื่อเหล่านี้อย่างเข้มงวด เพราะเชื่อว่าหากป้องกันและปราบปรามสื่อเหล่านี้ได้ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศจะหมดไปจากสังคม หรืออย่างน้อยที่สุดก็ช่วยให้ปัญหาดังกล่าวลดน้อยลง อย่างไรก็ตาม เรื่องเพศไม่จำกัดอยู่เฉพาะแค่เพียงสื่ออินเทอร์เน็ตเท่านั้น หากแต่ยังปรากฏในสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์ หรือที่เรียกว่า “จอเงินและจอแก้ว” ด้วยภาพยนตร์หลายเรื่องที่ฉายในโรงภาพยนตร์มีฉากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่มีการเปลื้องผ้าให้เห็นสรีระ โดยเฉพาะเรือนร่างของผู้หญิง การเล้าโลมของผู้ชายที่กระทำต่อเรือนร่างของผู้หญิงชนิดที่แสดงจริงไม่มีมุกกลิ้ง หรือบ้างก็เสนอฉากการตบตีกันเพื่อแย่งผู้ชาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบในกลุ่มเด็กและเยาวชน เช่น การตบตีกันแย่งผู้ชายแล้วถ่ายคลิปวิดีโอมาเผยแพร่ เป็นต้น

ในประเด็นเรื่องเพศที่นำเสนอผ่านจอโทรทัศน์ 'บาส' ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลคนหนึ่งที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

"เมื่อคนทำสื่อไม่กลั่นกรองหรือพิจารณาความเหมาะสมว่าจะไม่ควรนำเสนอและอะไรไม่ควรนำเสนอ แต่กลับมุ่งสร้างจุดขายให้ละครและหนังเพียงอย่างเดียวและมักจะอ้างว่าเดี๋ยวนี้เขามีการจัดเรตผู้ชมแล้ว มันแก้ได้จริงหรือ? ยกตัวอย่างละครบางเรื่องที่ขึ้นหน้าจอว่าผู้ปกครองควรให้คำแนะนำต่อบุตรหลาน แต่ก็ยังปรากฏข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ว่ามีเยาวชนบางคนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละคร อย่างลืมนึกว่าสังคมไทยพ่อแม่ผู้ปกครองไม่มีเวลามานั่งสอนเด็กตลอดเวลาหรอก บางครอบครัวเด็กดูช่องหนึ่ง พ่อแม่ดูอีกช่องหนึ่ง เพราะที่บ้านมีทีวีหลายเครื่อง เด็กดูบนห้อง พ่อแม่ดูที่ห้องรับแขก เป็นต้น เมื่อเด็กดูคนเดียวโดยขาดวิจาร์ณญาณ อาจทำให้ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรผิดอะไรถูก เด็กจึงค่อย ๆ ซึมซับพฤติกรรมดังกล่าวจนเกิดเป็นพฤติกรรมเลียนแบบขึ้น"

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

สำหรับในที่นี้ขอกล่าวถึงสื่อที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศซึ่งมีการอ้างถึงโดยผู้ให้ข้อมูลและการศึกษาจากข้อมูลเอกสาร ประกอบกับข้อมูลจากการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบทสังคมเมืองชลบุรี ดังสามารถแบ่งได้เป็นดังนี้

1. หนังสือโป๊หรือหนังสือสังวาส

หากมองย้อนกลับไปในอดีต หนังสือสังวาส เริ่มแพร่หลายราว พ.ศ.2500 พัฒนาต่อมาด้วยระบบพิมพ์ที่ทันสมัยและเฟื่องฟู ราว ปี พ.ศ.2528 ในช่วงแรกนั้นมีลักษณะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเฉพาะตัวหนังสือและภาพนิ่งเพียงไม่กี่ภาพเท่า โดยผู้เสพจะใช้การจินตนาการการเสพสังวาสด้วยตัวเอง กล่าวกันว่าหนังสือสังวาสที่มีลักษณะเป็นหนังสือจริง ๆ ของไทยชื่อว่า "พระตำรับโยน" ผลิตขึ้นในช่วงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ในปี ร.ศ. 126 โดยมีเนื้อหาว่าด้วยการศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ และการกล่าวถึงลักษณะของอวัยวะเพศทั้งของเพศชายและหญิง ต่อมาหนังสือสื่ออารมณ์สังวาสโดยตรงจึงพัฒนาขึ้น และมีวิวัฒนาการทางรูปแบบต่อ เนื่องมาจนถึงปัจจุบัน หนังสือสังวาสนี้มักเรียกกันโดยทั่วไปว่า "หนังสือโป๊" กล่าวกันว่าหนังสือโป๊นี้เฟื่องฟูมากในยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 (พ.ศ. 2482 – 2488) ลักษณะรูปเล่มของหนังสือในยุคนั้น พิมพ์ออกมาเป็น "หนังสือปกขาว" โดยนำรูปหญิงสาวชาวตะวันตกหรือฝรั่งที่นุ่งน้อยห่มน้อยมาขึ้นปกด้วยการพิมพ์สีเดียวกัน และลงเนื้อหาเรื่องราวที่มักเรียกกันว่า "เรื่องใต้สะดือ" อย่างเต็มที่ที่สามารถกระตุ้น

เจ้าจินตนาการ ก่อให้อารมณ์ทางเพศได้ ในระยะ ปี พ.ศ.2500 – 2520 การพิมพ์หนังสือโป๊ยังใช้ระบบการพิมพ์ธรรมดา คือ ใช้กระดาษต้นทุนต่ำและคัดลอกต้นฉบับมาจากต่างประเทศ ต่อมาเทคโนโลยีการจัดพิมพ์หนังสือเริ่มดีขึ้น มีการพิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ต กระดาษปอนด์ รวมทั้งมีวิวัฒนาการของหนังสือไปสู่เรื่องของเพศที่สามหรือชายรักชาย ตามมาด้วย ส่วนรูปแบบนั้นได้มีการปรับเปลี่ยนให้มีสีสันมากกว่าเดิมทั้งในด้านเนื้อหาและรูปเล่ม มีการใส่สีลงไปในรูปแบบเปลือยให้ดูมีชีวิตชีวาและเหมือนจริงมากขึ้น จนกระทั่งในช่วงปี พ.ศ. 2528 หนังสือโป๊ที่มีฉากรักและการสังวาสของคนไทยอย่างโจ่งแจ้ง โดยการจัดแสดงอย่างมีอาชีพ จึงถือกำเนิดขึ้น โดยใช้ชื่อว่า "เปิดบริสุทธิ์" ทั้งยังเป็นต้นกำเนิดของหนังสือโป๊ภาพคู่แนวถึงพริกถึงขิงด้วย นอกจากหนังสือโป๊ระดับใต้ดินหรือหนังสือโป๊ที่ต้องหลบซ่อนจำหน่ายแล้ว ยังปรากฏหนังสือโป๊ที่ใช้การเลี่ยนกฎหมาย ซึ่งสามารถสร้างรายได้ให้แก่รายทุนผู้ผลิตเป็นอย่างดี เช่น นางนวล นวลนาง ไทยเพลย์บอย เพ็ญพัทธ์ ฯลฯ ส่งผลให้หนังสือประเภทนี้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น (ณัฐชัย วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 27 - 29)

“สมัยก่อนตอนที่ผมเป็นวัยรุ่นบ้านเมืองเรานั้นไม่ได้เป็นแบบนี้ ไม่ได้เจริญเท่าทุกวันนี้ จะหาสื่อที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศก็หายาก อย่างดีก็แค่หนังสือโป๊ที่มีเรื่องเล่าบรรยายเรื่องเดียวให้อ่าน รูปภาพก็เป็นแค่ภาพที่เห็นหญิงสาวเปลือยกายแบบวับ ๆ แวม ๆ เท่าที่จำได้ก็มี นวลนาง ไทยเพลย์บอย อะไรทำนองนี้แหละ”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

กล่าวสำหรับ “ไทยเพลย์บอย” เป็นนิตยสารเรื่องเพศพิสวาสหรือหนังสือโป๊ที่แพร่หลายมากฉบับหนึ่ง หัวหน้าทีมงานผู้ผลิตใช้นามแฝงว่า ‘เสียวกั๊พ’ มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า นิตยสารฉบับนี้เป็นหนังสือโป๊เล่มแรกที่แบ่งเรื่องออกเป็นหมวดหมู่อย่างชัดเจน เช่น ครั้งแรกที่ประทับใจ แอบดูเล่าสู่กันฟัง และคอยลุ้นที่เกี่ยวข้องเรื่องสวิงกิ้ง ฯลฯ เนื้อเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ระบุว่าเป็นจดหมายที่ส่งมาจากผู้อ่านหรือจากทางบ้าน ดังนั้นสำนวนภาษาจึงค่อนข้างตรงไปตรงมา อย่างที่เรียกกันว่า ‘ดิบ’ หากแต่มีความหลากหลาย รวากับว่าผู้อ่านเขียนส่งมาจริง ๆ ส่วนรูปเล่มและนางแบบแม้จะไม่หวือหวามาก แต่ก็ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว (ย้อนรอยหนังสือโป๊, 2551)

“เกี่ยวกับหนังสือโป๊นี้มันก็พูดยากนะ สมัยรุ่น ๆ เราก็อยากรู้ อยากเห็น แต่ส่วนตัวผมเองแล้วอายุสามสิบโน้นจึงจะได้ดู มันหาไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนทุกวันนี้ ในตอนนั้นจำได้ พอได้ดูได้

เห็นมันก็ตื่นเต้น เราก็ไม่ใช่คนเมือง กึ่งกลัวกึ่งกล้า อยากดูแต่ก็อายหน่อย ๆ ต้องแอบไม่ให้ใครรู้ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ ถ้าฟังเพื่อนกันไม่มีปัญหา ยอมรับว่าสมัยนั้นดูแล้วยังเคยเก็บไปช่วยตัวเองเลย แต่พอรุ่นหนุ่มขึ้นมา เป็นผู้ใหญ่ขึ้น เราก็ชอบของจริงมากกว่า เลยไม่ค่อยได้ดูเท่าไร ยิ่งเมื่อแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ไม่ได้แตะเลย"

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

หากพิจารณา จะเห็นได้ว่าหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศหรือหนังสือโป๊ เป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นจินตนาการทางเพศ สามารถสร้างความ愉หรรษาให้แก่ผู้อ่านได้ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่ยังไม่มีประสบการณ์ทางเพศโดยตรง ภาพประกอบในหนังสืออาจมีส่วนทำให้เกิดความพลั่งพล่านและนำไปสู่การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ ส่วนเรื่องราวเนื้อหาแทบทุกเล่มมีลักษณะที่คล้ายกัน คือ นวนิยายและเรื่องสั้นทางเพศ ตอบปัญหาทางเพศ จดหมายเล่าประสบการณ์ทางเพศจากผู้อ่าน และที่เป็นจุดขายที่หลายฉบับนำมาใช้ก็คือ การให้ผู้อ่านสามารถสั่งซื้อภาพลับเฉพาะของนางแบบ อย่างไรก็ตาม การอ่านหนังสือโป๊ส่วนใหญ่มักจะกระทำโดยปิดบัง หลบซ่อน มิให้ผู้อื่นทราบ ยิ่งหากเป็นวัยรุ่นแม้จะมีความอยากรู้อยากลอง แต่ก็ต้องปกปิดไม่ให้ผู้ใหญ่ทราบว่าตนนั้นกำลังอ่านหนังสือโป๊อยู่ โดยเฉพาะผู้หญิงดูเหมือนว่าการอ่านหรือดูหนังสือโป๊นั้นเป็นเรื่องผิดบาป อาจถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีได้

ดังพิจารณาได้จาก ข้อมูลที่ 'เล็ก' นักศึกษาสาววัยรุ่น ผู้พักอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุขหรือบางแสน ได้กล่าวไว้ว่า

"หนังสือโป๊นะหรือ ก็เคยดูนะ แต่ไม่ได้ซื้อเองหรอก พวกผู้ชายเพื่อนหนุ่มมันก็ดูกัน เราก็เลยดู ๆ บ้าง แต่ไม่ถึงกับจริงจังเหมือนผู้ชายนะ ดูรูปเป็นส่วนใหญ่ ก็เขินอายบ้างแหละ แต่ก็งั้น ๆ สำหรับหนูไม่ค่อยมีผลอะไร ูบวบบ้างก็เท่านั้น อีกร้อยยั้งสังคมเราสั่งสอนมามั้งว่าผู้หญิงไม่ควรดูหนังสือประเภทนี้ แต่หนูก็ไม่ได้ยึดถือขนาดนั้นหรอกนะ เพราะหนังสือโป๊หนูยังเคยดูเลย บางทีมันไม่ใช่เรื่องของอารมณ์ มันเป็นเรื่องของเพื่อน เรื่องของสังคมมากกว่า ทำอะไร ๆ ในแบบที่สามารถทำให้เราเข้ากับเพื่อนหรืออยู่กับเพื่อนได้ต่างหาก"

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

เกี่ยวกับหนังสือโป๊ ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2551, 85-86) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง หนังสือโป๊ตลาดล่าง : ความรู้ มายาคติ และจินตนาการในเรื่องเพศ ซึ่งให้เห็นว่า หนังสือโป๊ในบริบทสังคมไทย มีการนำเสนอความรู้ ตลอดจนมายาคติทางเพศหลายประการมานำเสนอ หลายเรื่อง

หลายราวในหนังสือโป๊ก็ไม่ได้เพียงความเชื่อดู ๆ หรือมายาคติที่ต้องแก้ไข หนังสือโป๊ตลาดล่างมีองค์ประกอบหลายประการร่วมกับสื่อสังวาสกระแสหลัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเข้าถึงเรื่องเพศของผู้หญิงได้ โดยผู้หญิงไม่ปฏิเสธ และไม่มีผลกระทบต่อการกระทำตาม ความสามารถอย่างล้ำเลิศของผู้ชายในเรื่องเพศที่กระทำให้ผู้หญิงพึงพอใจและหลงใหล สถานการณ์การร่วมเพศถูกนำเสนอว่าเป็นเรื่องระหว่างหญิงชายเป็นหลัก สิ่งปรากฏในหนังสือโป๊ทำให้มองเห็นการข้ามขอบเขตความถูกต้องเรื่องเพศที่กำกับพฤติกรรมของคนในสังคมในแง่มุมต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม แม้การนำเสนอรูปแบบเรื่องเพศนอกกรอบความถูกต้องจากกระแสหลักจะมีมากมาย แต่ส่วนหนึ่งไม่ลืมที่จะมีคำเตือนไม่ให้คนปฏิบัติตามหรือเลียนแบบเรื่องที่อ่านจากหนังสือ ทั้งยังมีการนำเสนอค่านิยมเชิงศีลธรรมและข้อห้าม หลายประเด็นดูจะสอดคล้องกับความเชื่อและค่านิยมเรื่องเพศกระแสหลัก เช่น การแสดงให้เห็นถึงผลเสียของความสัมพันธ์เชิงชู้ชู้ หรือการร่วมเพศกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ขัดกับกรอบจารีตของสังคม เป็นต้น

ภาพที่ 2 ตัวอย่างหนังสือกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศหรือหนังสือโป๊ของไทย
ที่มา: ย้อนรอยหนังสือโป๊, 2551

จากที่กล่าวมา คงมีอาจปฏิเสธได้ว่า หนังสือที่เกี่ยวข้องกับความรู้เรื่องเพศและหนังสือกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ แพร่เข้ามาสู่สังคมไทยโดยชนชั้นสูงหรือชนชั้นนำก่อนเป็นกลุ่มแรก ๆ หลังจากนั้นจึงจะกระจายกว้างไปยังชนชั้นอื่น ๆ ในสังคม ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงของแต่ละยุคสมัย ซึ่งผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรีก็ได้อาศัยหาความเพลิดเพลินและความรู้จากหนังสือประเภทนี้ด้วยเช่นกัน

2. หนังสือโป๊หรือภาพยนตร์แนวสังวาส

หนังสือโป๊เป็นสื่อสังวาสอีกชนิดหนึ่งที่มีพลังในการกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศได้ค่อนข้างสูง อาจเพราะมีความสมจริงทั้งภาพและเสียงดูว่าผู้ชมนั้นอยู่ในเหตุการณ์ หรือรับรู้เรื่องราว

พฤติกรรมต่าง ๆ อย่างตรงไปตรงมาและเปิดเผย กล่าวกันว่า หนังสือเริ่มเข้ามาเป็นที่รู้จักมากขึ้นในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง รว พ.ศ. 2470 แพร่หลายในรูปแบบวีดีโอเทป รว พ.ศ. 2523 พัฒนาจากวีซีดีสู่ดีวีดี รว พ.ศ. 2526-2542 และดำรงอยู่ถึงปัจจุบัน ในช่วงแรกนั้นนำเข้ามาโดยสังคมชั้นสูงที่ไปรับการศึกษาจากต่างประเทศ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมหลายอย่างมาจากประเทศตะวันตก ดังนั้นหนังสือยุคแรก ๆ จึงแพร่หลายอยู่เฉพาะในสังคมชั้นสูงหรือผู้ที่มีฐานะดี เพราะการชมหนังสือนั้นต้องมีเครื่องฉายหนังในระบบ 8 และ 16 มิลลิเมตร ซึ่งเป็นหนังขาวดำ จากนั้นในเวลาต่อมา จึงค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสี ส่วนระยะเวลาหรือความยาวของเนื้อเรื่อกนั้น มักสร้างให้มีความยาวประมาณ 10, 20 และ 30 นาทีเท่านั้น หนังสือในยุคแรก ๆ ส่วนใหญ่เป็นหนังที่มาจากยุโรป การฉายหนังสือนั้นโรงภาพยนตร์มาแพร่หลายในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2520 – 2531 และขบเซาลงเมื่อเริ่มมีสื่อประเภทวีดีโอเข้ามา (ณัฐรัชย์ วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 89 – 90)

จากการหาข้อได้งายของหนังสือประเภทวีดีโอ วีซีดี และดีวีดี ทำให้การเข้าถึงหนังสือของวัยรุ่นเป็นไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเทคโนโลยีวีดีโอถือกำเนิดขึ้น ส่งผลกระทบอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอุตสาหกรรมหนังสือ ทั้งในยุโรป อเมริกา และญี่ปุ่น นายทุนผู้ผลิตหนังต่างพยายามสร้างหนังสือให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อให้ตรงกับความต้องการและรสนิยมของกลุ่มผู้บริโภคที่เป็นเป้าหมายต่าง ๆ ทำให้ผู้ชมสามารถเลือกชมให้ตรงกับความต้องการของตนเองมากขึ้น จนเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2525 จึงเริ่มมีหนังสือที่สร้าง กำกับ และแสดงโดยคนไทยเอง แต่ดูเหมือนจะได้รับความสนใจจากผู้ชมน้อยกว่าเมื่อเทียบกับหนังที่สร้างหรือผลิตและนำเข้ามาจากต่างประเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหนังไทยที่ผลิตออกมาไม่มีจุดขายที่โดดเด่นพอ นักแสดงก็ยังแสดงแบบเก๋ ๆ กัง ๆ หรือบ้างพยายามทำให้ออกมาน่ารัก อย่างที่เรียกกันว่า ‘คิกขุ’ เช่นเดียวกับหนังสือนิปปุ่น แต่ก็ดูประดัดประเดิด ซึ่งแตกต่างจากหนังสือนิปปุ่นถึงแม้บางเรื่องทุนจะน้อยแต่ก็สามารถสร้างสนใจผู้ชมได้อย่างลงตัว ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าจุดขายเพียงประการเดียวของหนังสือนิปปุ่นคือ การได้ชมคนไทยแสดงเองเท่านั้น ต่อมาจนกระทั่งยุคคอมพิวเตอร์เฟื่องฟูทำให้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสื่อจากวีดีโอมาเป็นวีซีดีและดีวีดี ซึ่งให้ความคมชัดทั้งภาพและเสียง หนังสือในสังคมไทยจึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าหนังสือที่ได้รับความนิยมจากผู้ขายไทยมากน่าจะได้แก่หนังสือนิปปุ่น เพราะด้วยรูปร่างหน้าตา ลัดส่วน หรือแม้แต่ผิวพรรณของหญิงสาวชาวญี่ปุ่นนั้น เป็นที่นิยมของชายไทยจำนวนมาก ดังที่เรียกกันโดยว่า ‘คิกขุอาโนเนะ’ หรือน่ารักนั่นเอง

ดังพิจารณาได้จากความคิดเห็นของ ‘ใหญ่’ ชายหนุ่มผู้ให้ข้อมูล ที่มีสถานภาพโสด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ ดังนี้

“ส่วนตัวนะชอบหนังโป๊ญี่ปุ่น ผู้หญิงน่ารักดี ไส่ ๆ คึกๆ อย่างเรื่องหนึ่งไม่รู้เหมือนกันว่านักแสดงชื่ออะไร บอกได้เลยว่าชอบผู้หญิงอย่างนี้แหละ อยากได้สักคน ส่วนเรื่องลีลาผมก็เลียนแบบมาบ้าง...ก็ได้มาจากหนังนี้แหละ”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับประเด็นหนังโป๊ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศนี้ ได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า

“หนังโป๊ มันก็คือสื่ออย่างหนึ่ง ที่สามารถช่วยทางเพศได้ เพราะมันสื่อให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ จริงอยู่คนเราเลือกเสพสื่อได้ แต่ถ้าคนมันเลือกแล้วที่จะเสพสื่อประเภทนี้ อาจแสดงว่าเขาต้องการที่จะปลดปล่อย คนเราถ้าอยากจะทำมันจะไปห้ามได้ยังไง ดูมากก็เกิดอารมณ์มาก ทำอย่างไรละที่นี้ ก็มีเพศสัมพันธ์ไง แต่จะปลดปล่อยอย่างไรก็แล้วแต่บุคคล บางคนก็แค่สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง บางคนก็ทำกับแฟนหรือคนอื่น ๆ ที่ตกลงยินยอมกัน แต่มันก็คงมีบ้างที่เก็บกดจนมีข่าวช่มชืดให้เห็นกันอยู่ มันก็อาจเป็นไปได้นะ”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกันมากนัก ‘หนึ่ง’ ผู้ที่ยอมรับว่าเคยดูหนังโป๊และมองหนังโป๊ในฐานะสื่อทางเพศชนิดหนึ่ง ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

“สื่อมีอิทธิพลอย่างมากที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของคนเราเปลี่ยนไป แต่มันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย เชิงบวกและเชิงลบ ถ้ามองในแง่บวกก็ทำให้เราได้เรียนรู้เรื่องเพศมากขึ้น แต่ถ้ามองในแง่ลบก็อาจนำไปสู่ปัญหามากมายดังที่ปรากฏในปัจจุบัน ผมจึงมองว่ามันขึ้นอยู่กับเจตนาของคนที่ทำสื่อด้วยว่าต้องการนำเสนออะไรออกมาให้คนอื่นได้รับรู้ และขึ้นอยู่กับคนที่เสพสื่อด้วยว่าคุณเลือกเสพสื่อประเภทไหน อย่างไร คิดอย่างไรกับมัน ถ้ามันดีไปเลือกดูแต่ ดีวีดีโป๊ ดูทุกวัน วันละ 1-2 เรื่องมันก็หมกมุ่นเกินไป พอหมกมุ่นแล้วมันก็ต้องรู้จักวิธีการระบายอารมณ์ ตรงส่วนนี้สำคัญนะ เพราะถ้าไม่รู้จักรับรู้ระบาย อาจไปทำอะไรรุนแรง เช่น ช่มชืดใครขึ้นมาเพราะหักห้ามอารมณ์ตัวเองไม่ได้ก็เป็นปัญหาสังคมเกิดขึ้นตามมาอีก”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

สอดคล้องกับ ‘น้ำ’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ เธอมีสถานภาพสมรสแล้ว จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการพักอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขหรือบางแสน ได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังโป๊ในฐานะสื่อที่มีทั้งแง่บวกและแง่ลบไว้ ดังนี้

“สมัยก่อนสื่อไม่ได้มีมากมายและหลากหลายอย่างทุกวันนี้ จะเสพสื่อลามกอย่างมกก็หาเสพได้จากหนังสือโป๊เท่านั้น และส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นตัวหนังสือ จะมีรูปภาพบ้างก็ประปราย ทั้งยังหาซื้อได้ยาก แต่ในสมัยนี้มีเยอะแยะมากมายและหาเส่ง่าย อย่างหนังโป๊นี้ ถ้าว่ามีผลกระทบกับพฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมใหม่ ส่วนตัวมองว่ามีผลทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ถ้ามองในแง่บวก การที่เราได้เส่งื่อบ่อย ๆ ก็ช่วยให้สามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตส่วนตัวได้ ทำให้ชีวิตคู่มีสีสัน และหลากหลายรสชาติ เพราะวิธีการบางอย่างที่เราไม่เคยรู้จักได้รู้ และทำได้ตรงจุด ช่วยเพิ่มความสุทางเพศมากขึ้น แต่ถ้ามองในแง่ลบก็คือคนที่เส่งื่อลามกแล้วไม่รู้จักควบคุมหรือยับยั้งชั่งใจ ผลเสียอาจตกกับเด็กและสตรีที่ถูกกระทำย่ำยี คุกคาม หรือล่วงละเมิดทางเพศ ได้”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าหนังโป๊เป็นสื่อทางเพศชนิดหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดีก็ตาม นอกจากผู้ชมจะได้รับความบันเทิงเริงรมย์ทางกามารมณ์แล้ว บางคนอาจใช้สื่อชนิดนี้เป็นแหล่งในการเรียนรู้เรื่องเพศในบางมิติด้วย ดังผลการสำรวจของนักวิจัยผู้หนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. 2547 ซึ่งให้เห็นว่า สื่อหรือแหล่งในการติดตามข้อมูลเรื่องเพศนั้น วัยรุ่นไทยเลือกเข้าใช้สื่อดังต่อไปนี้ตามลำดับ คือ ใช้การพูดคุยกับเพื่อน ร้อยละ 57.5 ดูวิดีโอ /วีซีดีโป๊ ร้อยละ 38.3 อ่านจากหนังสือพิมพ์/วารสาร ร้อยละ 30.1 ดูเว็บโป๊ทางอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 24.3 ฟังวิทยุและดูรายการโทรทัศน์เรื่องเพศ ร้อยละ 19.4 (วันวิ รุ่งแสง, 2547, 101 – 102)

จากที่กล่าวมา อาจปฏิเสธไม่ได้ว่า หนังโป๊เป็นสื่อสังวาสที่สามารถสร้างความรื่นรมย์ในทางเพศพิศวาสให้แก่ผู้ชมได้ อีกทั้งยังเป็นที่ยินยอมในสังคมไทยมาไม่ต่ำกว่า 5 ทศวรรษแล้ว แต่เนื่องจากสังคมไทย ยังมีกรอบแนวคิดเกี่ยวกับสื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศไปในทางลบอยู่มาก หนังโป๊ประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ วิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี ก็ตาม ยังถูกกำหนดให้เป็นเรื่องต้องห้าม บางประเภทนอกจากจะผิดศีลธรรมแล้ว ยังอาจผิดกฎหมายด้วย อย่างไรก็ตาม หากพิจารณา แม้หนังโป๊จะถูกตีตราว่าเป็นสื่อยั่วยุกามารมณ์ กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรปกปิดซ่อนเร้น แต่ดูเหมือนว่า ผู้คนจำนวนหนึ่งได้อาศัยสื่อประเภทนี้เพื่อเรียนรู้เรื่องเพศ อีกทั้งยังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมากขึ้น มิได้ดูมองเฉพาะในแง่ลบที่สามารถก่อให้เกิด

ความเสียหายได้เท่า่นั้น สำหรับการแพร่หลายของสื่อประเภทนี้ในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี พอพิจารณาได้จากข่าวที่ปรากฏ เช่น การจับกุมซีดีเถื่อนประเภทต่าง ๆ รวมทั้งภาพยนตร์กระตุ่นเร้าอารมณ์ทางเพศหรือหนังโป๊ ราว 3 หมื่นแผ่นในตลาดนัดชื่อดังกลางเมืองชลบุรี ช่วง เดือนมกราคม 2552 ดังปรากฏหัวข้อข่าวว่า “ตร.เมืองชลฯ ไขว่จับซีดีเถื่อน 3 หมื่นแผ่น” (บ้านเมือง, 2552, หน้า 15) ซึ่งถือได้ว่าเป็นการจับกุมครั้งใหญ่ครั้งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี

ภาพที่ 3 ตัวอย่างภาพยนตร์เร้าอารมณ์ทางเพศหรือหนังโป๊ประเภทวีซีดีและดีวีดี
ที่มา: ย้อนรอยหนังสือโป๊, 2551

3. อินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตเริ่มแพร่หลายราวในประเทศไทยหลังประเทศต่าง ๆ ในชาติตะวันตก ราวปี พ.ศ. 2547 และมีอิทธิพลอยู่จนถึงปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ทันสมัย มีความรวดเร็ว สามารถทำให้ผู้ใช้เข้าถึงข้อมูลได้อย่างหลากหลาย หากพิจารณา เรื่องเพศเป็นอีกเรื่องที่ปรากฏให้เห็นในสื่ออินเทอร์เน็ตจำนวนมาก โดยเฉพาะในมิติเพศศึกษาหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการมรณ การที่เนื้อหาในสื่ออินเทอร์เน็ตมีเรื่องราวทางเพศทั้งทางตรงและทางอ้อมอยู่มากนี้เอง มีผลทำให้ผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตจำนวนหนึ่งที่เข้าชมเรื่องทางเพศอยู่เป็นประจำหรือบ่อยครั้ง สามารถซึมซับรูปแบบ ค่านิยมทางเพศต่าง ๆ จากเว็บไซต์ไปได้ หากกระทำพฤติกรรมซ้ำแล้วซ้ำอีกอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ ตามพฤติกรรมที่ชมนั้นได้ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า อินเทอร์เน็ตมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมทางเพศของผู้คนในสังคมได้ ยิ่งเมื่อการเข้าถึงข้อมูลนั้นกระทำอย่างบ่อยครั้ง สม่าเสมอ ในเรื่องทางเพศที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ เจตคติ และค่านิยม ไม่ว่าจะเป็น โดยตรงหรือโดยอ้อมก็ตาม และเป็นที่น่าสังเกตว่า คนรุ่นใหม่หรือวัยรุ่นในปัจจุบัน นอกจากการเข้า ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อสืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความบันเทิงทั่วไปแล้ว การเข้าถึงเว็บไซต์

ประเภทเว็บไซต์ก็เป็นที่ยอมรับมากด้วยเช่นกัน ดังการวิจัยของบริษัทแคชชาดอทคอม ซึ่งเป็นบริษัทที่ให้บริการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เว็บไซต์เรื่องเพศเป็นเว็บไซต์ที่วัยรุ่นชอบเข้าไปใช้บริการมากที่สุด (อุมาวัลย์ จันทะแก้ว, 2547, หน้า 20) นอกจากนี้ในระดับสังคมโลก ก็อาจกล่าวได้เช่นกันว่าเว็บไซต์โป๊เป็นเว็บไซต์ที่มีผู้เข้าไปใช้บริการมากเป็นอันดับต้น ๆ ในนิทรรศการอุตสาหกรรมทางเพศอินเทอร์เน็ต ชื่อว่า 'Adultsex' ได้มีผลสำรวจออกมาว่า วงการอินเทอร์เน็ตต่างก็ได้รับการสนับสนุนจากอุตสาหกรรมที่ขายสื่อทางเพศมากที่สุด ทั้งยังชี้ให้เห็นด้วยว่า มีผู้ที่ยินดีจ่ายเงิน 1,000 ดอลลาร์ ต่อหนึ่งคน ในการเข้าชมข้อมูลเรื่องเพศผ่านเว็บไซต์ในสหรัฐอเมริกา ตลอดจนเป็นที่น่าสังเกตด้วยว่า ร้อยละ 69 เป็นการค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ จากเนื้อหาต่าง ๆ ที่ปรากฏในอินเทอร์เน็ตทั้งหมด สำหรับเรื่องการค้าประเวณีในอินเทอร์เน็ตหรือโดยผ่านเว็บไซต์นั้น หากมองย้อนกลับไป อาจกล่าวได้ว่า ถือกำเนิดขึ้นราว ค.ศ. 1994 (พ.ศ. 2537) โดยบริษัท Brandy's Babes ซึ่งมีธุรกิจบริการโสเภณีที่เมืองฟีนิกซ์ หลังจากนั้นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศจึงได้หลั่งไหลมาสู่อินเทอร์เน็ตโดยผ่านช่องทางเว็บไซต์ต่าง ๆ ในปัจจุบันคาดว่าเว็บไซต์โป๊ต่าง ๆ ไม่ต่ำกว่าล้านเว็บไซต์ (ณัฐชัย วิรุฬห์วิระ, 2550, หน้า 89-90)

สำหรับในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี โดยเฉพาะในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองชลบุรี พัทยาและบางแสน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ทางสังคม ผสมกับการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล อาจกล่าวได้ว่า ผู้ชายไทยในสังคมเมืองชลบุรีจำนวนหนึ่ง โดยเฉพาะวัยรุ่น เข้าถึงข้อมูลเรื่องเพศจากอินเทอร์เน็ต ผ่านเว็บไซต์ต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ทั้งที่เป็นความรู้และเพื่อความบันเทิง สำหรับเว็บไซต์โป๊นั้นส่วนใหญ่มักเข้าไปชมภาพ ทั้งที่เป็นภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว บ้างมีการโหลดหนังโป๊ไว้ชมย้อนหลัง นอกจากนี้ บางคนยังได้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการติดต่อสื่อสารเรื่องเพศในมิติอื่น ๆ ด้วย เช่น พูดคุยเรื่องทางเพศ ชม / โชว์อวัยวะหรือเนื้อตัวร่างกาย ตลอดจนใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อติดต่อกับเพศสัมพันธ์กัน ด้วยอุปกรณ์และโปรแกรมเสริมต่าง ๆ เช่น เว็บแคม และแคมฟร็อก เป็นต้น รวมไปถึงการใช้เว็บไซต์เพื่อการเข้าชมสถานบริการทางเพศ รูปร่างหน้าตาของผู้ขายบริการทางเพศ และเพื่อเป็นสื่อกลางในการซื้อขายบริการทางเพศ ตลอดจนสื่อและอุปกรณ์ทางเพศต่าง ๆ ด้วย

ดังพิจารณาเพิ่มเติมได้จากข้อมูลที่ 'ทาม' หนุ่มโสดผู้นิยมการใช้อินเทอร์เน็ตสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ กล่าวไว้ ดังนี้

“อินเทอร์เน็ตนะหรือ ส่วนใหญ่ก็ดูครบวงจรนั่นแหละ ตั้งแต่ภาพโป๊ คลิปโป๊ หนังโป๊ เล่าเรื่องเสียว ภาพหลุดของดาราไฮโซต่าง ๆ ส่วนที่เป็นความรู้หน่อยก็ประเภทเทคนิคการทำรัก ทำทาง การเล้าโลม การดูแลอวัยวะเพศ โรคที่เกี่ยวข้องกับการมีเซ็กส์ และก็ประเภทเซ็กส์ทอยส์

ต่าง ๆ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นรูปภาพโป๊ หนึ่งโป๊มากกว่า แต่ไม่ถึงขั้นหมกมุ่นนะ พอสนุก ๆ เท่านั้น”

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

สอดคล้องกัน ‘ใหญ่’ ก็เป็นผู้หนึ่งที่ใช้อินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวันเป็นประจำ เขายอมรับว่า อินเทอร์เน็ตทำให้เขาหวนคิดถึงเรื่องทางเพศได้เสมอเมื่อเปิดให้บริการ นอกจากเพื่อหาความรู้หรือที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานแล้ว ก็อาจเปิดไปชมเว็บไซต์โป๊ด้วย ดังพิจารณาได้จากถ้อยคำต่อไปนี้

“ก็แค่คลิกเดียวมันก็เข้าได้แล้ว ไม่ได้ยากเย็นอะไร ดูแทบไม่หัดไม่ไหว เข้าก็คลิกก็ได้จะเอาสักเท่าไร โดยเฉพาะภาพโป๊ที่เป็นภาพนิ่งง่ายจะตาย ส่วนคลิปโป๊หรือหนังโป๊อาจต้องค้นหหน่อย แต่ก็ไม่ได้เลือบ่ากว่าแรงหรอก โดยเฉพาะเด็กทุกวันนี้ เก่งจะตายไป ส่วนตัวผมเองก็ดูรูปโป๊คลิปโป๊ วีดีโอโป๊ ที่เคยมากที่สุดก็ดูวีดีโอโป๊นี้แหละ”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘บาส’ ผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็นคนรุ่นใหม่และสามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างคล่องแคล่ว เขายอมรับว่าการดูเว็บโป๊เป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะวัยรุ่นอย่างเขา แทบจะไม่มีใครเลยที่ไม่เคยดูเว็บโป๊ ส่วนเรื่องที่เป็นสาระความรู้เขาก็เคยเข้าไปชม ดังพิจารณาได้จากคำตอบของเขา ต่อไปนี้

“นอกจากเว็บโป๊ที่ดูภาพ ดูคลิป ดูหนังที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไปแล้ว ผมก็เคยศึกษาในบางเรื่องที่ไม่เคยรู้ เช่น วิธีดูแลวัยระเพศ การรักษาความสะอาด อ่านเกร็ดความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศนั้นแหละครับ เยอะแยะไปหมด”

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ในด้านของผู้ให้ข้อมูลประกอบที่เป็นหญิงสาว ‘น้ำ’ ได้สะท้อนถึงการเข้าใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในเชิงสาระความรู้ของเธอไว้ ดังนี้

“นอกจากค้นหาเรื่องคลิปหลุดดารา หนูก็เคยค้นหาข้อมูลในเรื่องวิธีป้องกันรักษาโรคเกี่ยวกับอวัยวะเพศ โรคมะเร็งปากมดลูก อะไรทำนองนี้”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

เกี่ยวกับการแสวงหาข้อมูลข่าวสารทางเพศผ่านระบบอินเทอร์เน็ตนี้ ได้มีผู้สำรวจและรายงานผลการวิจัยไว้ โดยชี้ให้เห็นว่า หากเป็นข่าวสารข้อมูลทางเพศวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตบ่อยกว่าวัยรุ่นชาย ส่วนในภาพรวมของการสืบค้นข้อมูลโดยวัยรุ่นนั้น พบว่า เมื่อวัยรุ่นเข้าไปใช้อินเทอร์เน็ตมักพบสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ร้อยละ 18 ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ร้อยละ 12.41 ถูกนัดพบหรือถูกขอร้องให้พบเพื่อนบนอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 19.31 พบรูปภาพหรือข้อความลามก ร้อยละ 11.04 ตั้งใจเข้าเว็บไซต์ลามกอีก ร้อยละ 20 พบเว็บไซต์ลามกโดยไม่ได้ตั้งใจ ร้อยละ 11.72 ให้ข้อมูลไม่จริงเกี่ยวกับตนเอง และ ร้อยละ 3.45 ถูกทำให้ไม่สบายใจโดยคนที่รู้จักบนอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ในรายงานผลการวิจัยฉบับเดียวกัน ยังสะท้อนให้เห็นด้วยว่า เด็กและเยาวชนไม่เห็นว่า การซื้อขายภาพลามกดาราบนอินเทอร์เน็ตเป็นปัญหา เยาวชนจำนวนมากเคยดูเว็บลามกอย่างน้อย 1 ครั้ง ทั้งยังมีแนวโน้มการเข้าไปดูซ้ำเป็นประจำด้วย (จุไรรัตน์ แสนใจรักษ์, 2547, หน้า 129, 134, 137 – 138)

สำหรับ 'กิจ' เขาได้แสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์ต่อการเข้าใช้อินเทอร์เน็ตในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศไว้ดังนี้

“ทุกวันนี้สังคมเปิดกว้างในเรื่องเพศมากขึ้น การพูดคุยเรื่องเพศระหว่างชายหญิงหรือการแสดงความรักระหว่างชายหญิงในที่สาธารณะดูเหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา ยิ่งโดยเฉพาะตั้งแต่เมื่อมีสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างเช่นอินเทอร์เน็ตที่สามารถเข้าถึงได้ทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชนชั้น และที่สำคัญสามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เว็บไซต์ใด ๆ ก็สามารถทำให้เราดูหนังได้ ดูคลิปได้ เพียงแค่กดคลิก นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังสามารถใช้พูดคุยเรื่องเซ็กส์ได้อย่างโจ่งแจ้งเปิดเผย แม้จะอยู่ไกลกันขนาดไหนก็ตาม รู้กันอยู่แค่สองคน เว้นเสียแต่ต้องการโชว์หรือให้คนอื่นรู้ด้วย เนื้อหาที่คุยกันเกินเลยไปถึงขั้นไหนพ่อแม่ผู้ปกครองก็ 모르 เซ็กส์จึงไม่ใช่เรื่องน่าอายอีกต่อไป แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าเป็นห่วงก็คือกลุ่มเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยอาจรู้เท่าไม่ถึงการณ์เพราะความอยากรู้อยากเห็น จึงมักตกเป็นเหยื่อของเหล่ามิจฉาชีพที่รอโอกาสก่ออาชญากรรมทางเพศ เช่น การฆ่าข่มขืน การหลอกลวงทำอนาจาร สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตมีส่วนทำให้เกิดค่านิยมที่ผิด ๆ ในเรื่องเพศกับเด็กและเยาวชน เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร การมีเสรีทางเพศอย่างไร้ขีดจำกัด เช่น การเปลี่ยนคู่นอนบ่อย สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นพฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

จากคำกล่าวที่ยกมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นได้ว่า การเข้าถึงเรื่องทางเพศของกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ซึ่งอาศัยอยู่ในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ส่วนใหญ่หากใช้อินเทอร์เน็ตในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางเพศ มักสนใจที่จะค้นคว้าหรือสืบค้นในมิติเพศศึกษาหรือเรื่องที่กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศเพื่อความบันเทิงเริงรมย์มากกว่าเพื่อสาระความรู้ กล่าวคือ สิ่งที่เข้าชมนักนี้ไม่พ้นภาพโป๊เปลือย คลิปโป๊ คลิปหลุดดารารหรือไฮโซต่าง ๆ จนถึงหนังโป๊ที่สามารถโหลดเก็บไว้ชมย้อนหลังได้ ส่วนที่เป็นสาระความรู้มีเพียงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคทางเพศ การดูแลวัยระเพศ และโรคภัยที่เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม มีอาจปฏิเสธได้ว่าในสังคมปัจจุบัน เมื่อโลกก้าวสู่สังคมไร้พรมแดน อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ทำให้การติดต่อสื่อสารและการถ่ายทอดข้อมูลได้สะดวกรวดเร็วมากขึ้น จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อวิถีชีวิตแม้กระทั่งเรื่องทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสาระความรู้หรือเพื่อความบันเทิงเริงรมย์ก็ตาม เว็บไซต์ต่าง ๆ ทำให้เกิดช่องทางการทำธุรกิจเกี่ยวกับเรื่องทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ ที่เน้นเรื่องเพศเพื่อการบริโภคมากขึ้น เช่น การขายหนังสือโป๊ หนังสือ อุปกรณ์หรือเครื่องเล่นทางเพศ ยาและสารเคมีกระตุ้นความต้องการทางเพศ ตลอดจนการจัดบริการหาคู่ บริการหาเพื่อนพาเที่ยว และการขายบริการทางเพศโดยตรง สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม และส่วนหนึ่งใช้อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารทั้งสิ้น

4. วิทย์โทรทัศน์

โทรทัศน์ เป็นสื่อนิยม (Popular Media) ประเภทหนึ่ง ที่สามารถเข้าถึงคน ทุกกลุ่ม เริ่มเข้ามาในสังคมไทย ราวปี พ.ศ. 2491 พัฒนาระบบสี ปี พ.ศ.2510 เดิมทีเป็นยุคทอง ราว พ.ศ. 2530-2539 และยังคงเป็นที่นิยมอยู่จนถึงปัจจุบัน สถานีวิทยุโทรทัศน์ในสังคมไทยมีอยู่จำนวนหนึ่ง คือ ไทยทีวีสีช่อง3 สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง5 สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง7 สถานีวิทยุโทรทัศน์องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยช่อง9 สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยพีบีเอส (ThaiPBS) ทีวีสี่ เป็นต้น หากพิจารณา แต่ละสถานีต่างมุ่งเน้นแข่งขันกันผลิตรายการเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ชม นับวันยังมีความหลากหลายทั้งรูปแบบและเนื้อหา สำหรับในด้านเนื้อหานี้ ปรากฏว่าส่วนหนึ่งมีการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องเรื่องเพศในมิติต่าง ๆ ผ่านรูปแบบรายการที่มักมุ่งเน้นความบันเทิง เช่น ละคร เกมโชว์ ฯลฯ ส่วนรูปแบบที่เน้นสาระความรู้ในเรื่องเพศโดยตรงนั้นมีปรากฏค่อนข้างน้อย และเนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่ายทั้งยังมีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมพฤติกรรม ตลอดจนความคิด ความเชื่อ ของเด็กและเยาวชนได้ง่าย ปัจจุบันจึงมีการกำหนดให้ทุกรายการต้องแสดงเครื่องหมายบ่งชี้การรับชมหรือจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์หรือเรตติ้ง (Rating) ขึ้น โดยมีเป้าหมาย 2 ประการสำคัญ คือ เพื่อเป็นเครื่องมือของผู้ปกครองในการเลือกรับชมรายการโทรทัศน์ให้แก่บุตรหลาน และ

เพื่อเป็นเครื่องมือในการสนับสนุนให้เกิดรายการโทรทัศน์ดี ๆ มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้โดยแบ่งเรตติ้งเป็น 2 ระบบ คือ ระบบจำแนกเนื้อหาตามช่วงวัยของผู้ชม และระบบการประเมินคุณภาพเนื้อหารายการโทรทัศน์ เพื่อพิจารณาว่ารายการนั้น ๆ ให้การเรียนรู้เรื่องใด ในส่วนการจำแนกเนื้อหาตามช่วงอายุนั้น มีเกณฑ์ในการพิจารณา อยู่ 3 ด้าน คือ 1) เพศ 2) ภาษา 3) ความรุนแรง (รัศมี มณีนิล, 2552, หน้า 17 – 19)

เรื่องเพศเป็นประเด็นสำคัญอันดับต้น ๆ ที่ถูกนำมาเป็นเงื่อนไขหรือเกณฑ์ในการจัดระดับความเหมาะสม แต่ถึงกระนั้นยังพบรายการโทรทัศน์และโฆษณาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศจำนวนมาก ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมและการเลียนแบบในเชิงลบได้ พิจารณาได้จากทัศนะต่อไปนี้

“สื่อทุกประเภทนั้นแหละพี่ มันแฝงสิ่งชั่วร้ายไว้ แต่ไม่มีใครมาคอยชี้แนะให้เด็กได้เข้าใจว่าสิ่งที่เด็กเห็นมันคืออะไร พี่ดูโฆษณาในโทรทัศน์สิ มันมีตัวหนึ่งที่เด็กนั่งดูทีไรกับพ่อแล้วเห็นคนจูบกัน แล้วเด็กถามพ่อว่า เขาทำอะไร พ่อไม่ตอบ แล้วเด็กมันจะคิดยังไง มันก็ไปเรียนรู้เอาเองสิพี่ แล้วก็การจัดเรตติ้งในบ้านเรานั้นยังไม่เด็ดขาดพอ วิชาสุขศึกษา เพศศึกษามันก็เรียนกันแบบอาย ๆ แต่ยังดีนะที่สมัยนี้ เมื่อก่อนใครพูดถึงเรื่องเพศหรือเผยแพร่เรื่องเพศถือว่า เป็นเรื่องที่น่ารังเกียจมาก ต้องปกปิดเอาไว้ สมัยนี้เริ่มเปิดเผยแล้ว”

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

ไม่ต่างกันนัก ‘กิจ’ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องสื่อวิทยุโทรทัศน์ ไว้ว่า

“หากผู้รับสารอย่างเด็กและเยาวชนขาดวิจารณญาณ ไม่มีความรู้เท่าทันสื่อ ยิ่งโดยเฉพาะโทรทัศน์ที่ปัจจุบันสามารถเข้าถึงได้ง่าย ทั้งยังมีความหลากหลายในด้านรูปแบบของรายการ อาจจะทำให้หลงไปกับความสนุกสนานความเพลิดเพลินที่แฝงมาในรูปของรายการบันเทิงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นละครหรือเกมโชว์ อาจส่งผลให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ที่เด็กและเยาวชนเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางความคิดในค่านิยมที่ผิด ๆ เช่น คิดว่ามีเสรีภาพในการแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการพูดจา การแต่งตัว รวมไปถึงเรื่องเซ็กส์แบบต่าง ๆ อันอาจนำไปสู่ของความรุนแรงทางเพศ การละเมิดสิทธิของผู้อื่น การล่อลวง แม้จะมีการจัดเรตติ้งก็คงอีกนานกว่าจะมีผลต่อการปรับพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของคนไทย เท่าที่เห็นก็ดูกันเหมือนเดิม ไม่ได้คำนึงถึงสัญลักษณ์การเตือนอะไรนั้นหรอก ต้องค่อย ๆ ช่วยกันต่อไป ซึ่งจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวอย่างพ่อแม่หรือผู้ปกครอง สถาบันการศึกษา หน่วยงานของรัฐ รวมไปถึงสื่อมวลชนเอง เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้ดูโทรทัศน์อย่างเหมาะสม”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'หนึ่ง' ก็เป็นผู้ให้ข้อมูลอีกคนหนึ่งที่ได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้ไว้ โดยชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของโทรทัศน์และสื่อนิยมต่าง ๆ ในปัจจุบันไว้ว่า

"โทรทัศน์นะหรือ บางคนตื่นมาไม่ได้ดูข่าวสารบ้านเมืองหรือคณะ เปิดดูข่าวดาราก่อนเลย ว่าวันนี้มีใครเลิกกันบ้าง ใครเป็นเมียน้อยใคร เรื่องรักสามเส้า คาว ๆ ใครของดาราไฮโซ อะไรทำนองนั้น แล้วก็นำมาพูดคุยกันในโรงเรียน ในที่ทำงาน ดาราเขาทำอะไร อย่างไรบ้าง แต่ส่วนใหญ่มันก็ไม่พ้นเรื่องได้สะตือ ที่นี้เมื่อเห็นดาราทำได้ แล้วย้อนกลับมาดูตัวเองก็เลยคิดว่าตัวเองก็น่าจะทำได้เช่นเดียวกับดารา โดยเฉพาะเรื่องการแต่งตัว การพูดการจา ส่วนเรื่องเซ็กส์ก็คงมีบ้างที่ซึมซับมาจากละคร หรือชีวิตจริงของดาราคนนั้น ๆ ที่ตนเองชอบหรือติดตามข่าวสารอยู่"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2552)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า สื่อวิทยุโทรทัศน์ เป็นสื่อที่เข้าถึงผู้ชมได้ง่ายแพร่หลาย ทั้งยังมีรูปแบบและเนื้อหาของรายการที่สามารถเลือกรับได้ทุกเพศทุกวัย แต่ถึงกระนั้นความบันเทิงจากการชมรายการโทรทัศน์ ดูจะเป็นเป้าหมายสำคัญของทั้งผู้ผลิตรายการและผู้ชมโดยทั่วไป อย่างไรก็ตาม ผู้ผลิตและผู้ชมรายการโทรทัศน์จำนวนหนึ่งต่างตระหนักถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีผลต่อการหล่อหลอม ชี้นำ ความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ในด้านต่าง ๆ แก่ปัจเจกบุคคลที่ชมโทรทัศน์ รวมไปถึงสังคมโดยรวมด้วย ยิ่งโดยเฉพาะเรื่องเพศ ถูกจัดให้เป็นเรื่องลำดับขั้นต้น ๆ ที่พึงให้ความสนใจหรือพิจารณาถึงความเหมาะสมในการเลือกรับชม ดังปรากฏเกณฑ์ต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

กล่าวโดยสรุป สื่อทุกประเภทมีบทบาทสำคัญต่อการหล่อหลอมพฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมให้เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายใต้บริบทของความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และความทันสมัยของบ้านเมือง ทั้งนี้โดยมีสื่อเป็นช่องทางในการถ่ายทอดและเชื่อมโยงข้อมูล สำหรับสื่อที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนการแสดงออกทางเพศในสังคมวงกว้าง รวมไปถึงที่ปรากฏให้เห็นในบริบทสังคมเมือง จังหวัดชลบุรีด้วย ได้แก่ หนังสือโป๊หรือหนังสือสยองขวัญ หนังสือโป๊หรือภาพยนตร์โป๊ อินเทอร์เน็ต รวมไปถึงวิทยุโทรทัศน์ซึ่งถือได้ว่าเป็นสื่อนิยมที่สามารถเข้าถึงผู้ชมได้อย่างหลากหลาย กว้างขวาง และรวดเร็ว

1.2 อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

ดังที่เคยกล่าวมาแล้วว่า เรื่องเพศมิได้เป็นเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเท่านั้น หากแต่ยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม สุนทรียะ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงและเลื่อนไหลได้ ภายใต้บริบททางสังคม ด้วยเหตุดังนี้ กามกิจเพื่อสุนทรียะจึงมีการปรับประยุกต์หรือคิดค้นอุปกรณ์

สิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสนองตอบต่อความต้องการในเชิงทฤษฎีที่แตกต่างกัน
หลากหลายได้ ดังนั้น จึงไม่แปลกอันใดที่จะพบว่าในเกือบทุกสังคมวัฒนธรรม มักปรากฏหลักฐาน
ที่แสดงให้เห็นถึงการนำวัสดุอุปกรณ์หรือสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ มาเป็นส่วนหนึ่งในการปฏิบัติการทาง
เพศเพื่อเพิ่มความสุขสนุกสนานหรือสุนทรียะในทางกามารมณ์มากยิ่งขึ้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศมีหลายรูปแบบหลากหลายชนิด
บ้างผลิตหรือประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อเพิ่มความสุขทางเพศระหว่างการประกอบภารกิจของชายและ
หญิง บ้างเพื่อกระทำแก่ตนเองให้เกิดความสุขโดยมีต้องอาศัยคู่ความสัมพันธ์ทางเพศ ทั้งยังมี
ความเฉพาะต่อเพศสรีระของทั้งชายและหญิง นอกจากนี้ ส่วนหนึ่งยังเป็นอุปกรณ์หรือสิ่งประดิษฐ์
ที่ผลิตขึ้นมาเพื่อสุขภาวะทางเพศที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์ อันอาจมิใช่เพื่อสุนทรียะในเชิง
กามารมณ์ที่ก่อให้เกิดความหฤหรรษ์รัญจวนโดยตรง ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

1. ชูดชิ้นใน เป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยสี่ คือ เป็นเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม แต่ปัจจุบัน ได้ถูก
ประดิษฐ์คิดค้นให้มีรูปลักษณ์และประโยชน์เพื่อการใช้สอยที่หลากหลาย นอกจากนี้ หากพิจารณา
ในมิติเพศพิศวาส ชูดชิ้นในถูกทำให้เป็นกลายเป็นสัญลักษณ์ทางเพศที่สื่อความเย้ายวน และ
ดึงดูดความสนใจในทางกามารมณ์ (Sexsy) ได้ จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ กล่าวกันว่า ชูด
ชิ้นในถูกประดิษฐ์คิดค้นและนำมาใส่ไว้ใต้เสื้อผ้าหรือเสื้อคลุมตัวใหญ่ ๆ ราวสมัยอารยธรรมโรมัน
โดยจำกัดอยู่เฉพาะกลุ่มชนชั้นสูง ต่อมาจึงแพร่หลายวิวัฒนาการมาสู่ความนิยมและกลายเป็น
อาภรณ์ที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันที่ต้องสวมใส่อยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในสมัยวิคตอเรียน
ราว ค.ศ. 1837 - 1901 (พ.ศ. 2380 - 2444) ซึ่งสังคมชั้นสูงหรือกลุ่มคนไฮโซมีบทบาทสำคัญใน
การกำหนดความนิยมในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการแต่งกายด้วย อีกทั้งในวงการแพทย์ก็ได้สนับสนุน
ให้สวมใส่ชูดชิ้นในเพราะนอกจากจะช่วยให้เกิดความอบอุ่นเมื่อต้องเผชิญกับอากาศหนาวแล้ว
ยังช่วยป้องกันเชื้อโรคเล็ก ๆ มิให้เข้าสู่กายทางอวัยวะเพศด้วย ต่อมานักออกแบบเสื้อผ้าหรือดีไซ
เนอร์จึงให้ความสนใจในการออกแบบชูดชิ้นในสตรีมากขึ้น ทั้งยังออกแบบให้สวยงามดูยั่วยวน
มากขึ้น ยิ่งหากว่าผู้สวมใส่นั้นมีสรีระที่สวยงาม สมส่วน การสวมใส่ ชูดชิ้นในก็จะยิ่งเพิ่มความ
สวยงาม ดึงดูดความสนใจแก่บุรุษหรือแม้กระทั่งสตรีด้วยกันได้ โดยเฉพาะชูดชิ้นในที่ที่มีการแยก
ออกเป็น 2 ชิ้น คือ ปกปิดอวัยวะส่วนบนบริเวณหน้าอก และปกปิดอวัยวะส่วนล่างบริเวณ
อวัยวะเพศ (ณัฐรัชย์ วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 131 - 135)

สำหรับในสังคมไทยนั้น ไม่มีหลักฐานยืนยันชัดเจนว่ามีการสวมชูดชิ้นในมาตั้งแต่เมื่อใด
กล่าวกันว่า คงเป็นผลมาจากการเปิดประเทศรับวัฒนธรรมจากตะวันตกเช่นเดียวความ
เปลี่ยนแปลงในมิติอื่น ๆ ที่ชนชั้นสูงรับมาก่อนและแพร่กระจายไปยังชนชั้นอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมา

บ้างแล้ว ซึ่งเดิมสังคมไทยเป็นสังคมที่ไม่นิยมสวมใส่เครื่องแต่งกายมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มชนชั้นล่างหรือชาวบ้านทั่วไป ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสภาพภูมิอากาศ ดังนั้นในชีวิตประจำวันคนไทยในอดีตจึงนิยมเปลือยกายท่อนบนทั้งชายและหญิง เว้นเสียแต่หางานพิธีหลวงหรือมีประกาศกำหนดไว้อย่างชัดเจน จึงจะสวมใส่เครื่องแต่งกายมิดชิดหรือปกปิดมากขึ้น

ปัจจุบัน ชุดชั้นในกลายเป็นเครื่องแต่งกายที่มีความสำคัญ ทั้งในด้านสุขภาวะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ การปกปิดของสงวนมิให้ประเจิดประเจ้อ และการใช้เป็นเครื่องประดับที่ก่อให้เกิดความสวยงามแก่ผู้สวมใส่ นอกจากนี้ ยังสามารถกล่าวได้ด้วยว่า ชุดชั้นในนั้นเป็นสื่อหรืออุปกรณ์ที่สามารถกระตุ้นเร้าอารมณ์ในเชิงเพศพิศวาสได้ ทั้งนี้เพราะชุดชั้นในเป็นปราการด่านสุดท้ายที่อยู่ใกล้วัยวะเพศมากที่สุด ดังนั้นในแง่จิตวิทยาและการจินตนาการ ชุดชั้นในจึงมีนัยสำคัญต่อการคิดเชื่อมโยงถึงเรื่องทางเพศได้หลายมิติ ยิ่งเมื่อต้องใช้จินตนาการมากถึงสิ่งที่อยู่ภายในชุดชั้นใน ชุดชั้นในจึงมีพลังในการกระตุ้นอารมณ์พิศวาสและกลายเป็นสัญลักษณ์ในเรื่องทางเพศในเชิงสุนทรีย์และความมหัศจรรย์ได้ด้วย ดังนั้น ในปัจจุบันจึงพบว่าทั้งชายและหญิงต่างให้ความสำคัญในการเลือกชุดชั้นในทั้งในด้านรูปลักษณ์หรือการออกแบบ ตลอดจนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ยิ่งโดยเฉพาะสตรีที่ยังไม่สู่วัย การเลือกสวมใส่ชุดชั้นในตามสมัยนิยมอาจถือเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสนใจและติดตามอยู่เสมอ ดังพิจารณาเพิ่มเติมจากที่ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวไว้ ดังนี้

“ก็เลือกนะพี่ ไม่จำเป็นต้องแพงมากหรอก แบบแพชั่นนะตลาดนัดก็มีถมเถ แต่ถ้าอย่างดี ๆ หน่อยก็ซื้อในห้าง คละกันไป ดีบ้าง แพชั่นบ้าง ถามว่ามันเกี่ยวกับเรื่องกระตุ้นอารมณ์ทางเพศหรือเปล่าหรือ ก็ไม่เท่าไรหรอก ยกเว้นบางวันที่มีอะไรพิเศษ ๆ กับแฟน เราก็อยากใส่แบบสวย ๆ เช็กซีให้เขาเห็น ส่วนเขาก็เหมือนกัน เป็นบางวันที่จะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ถ้าเป็นวันปกติ ๆ ก็มิอะไรกันได้อ ไม่เกี่ยวกับชุดชั้นในว่าจะเช็กซีหรือเปล่า”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 255)

ไม่ต่างกันนัก ‘น้ำ’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดชั้นในเชิงการกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศไว้ว่า

“ถ้าดูจากนางแบบนายแบบก็สวยอยู่หรอก เช็กซีดี บางครั้งดูแล้วได้อารมณ์ แต่ไม่ใช่อารมณ์หื่นนะ มันเป็นความรู้สึกแบบว่าเห็นแล้วสวยดี ชอบ สำหรับส่วนตัวนิยมแบบเรียบ ๆ ไม่ชอบแบบลูกไม้ นั่นมันของคนแก่ สีพื้น ๆ ไม่ดูฉูด เนื้อผ้านุ่ม ๆ ดี ๆ หน่อย ส่วนของแฟนก็แล้วแต่

เขา แต่ส่วนใหญ่ถ้าไปซื้อด้วยกันก็จะเลือกสีขาวให้เขาอะ มันดูสะอาดดี”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ด้าน ‘บาส’ ผู้ให้ข้อมูลที่เป็ชชายหนุ่มวัยรุ่น ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า

“...นางแบบนายแบบที่ปกนิตยสารสวมใส่ชุดว่ายน้ำมันก็เซ็กซี่ทั้งนั้น ก็เขาตั้งใจถ่ายนี้ โดยเฉพาะดาราที่หุ่นสวย ดูแล้วก็สวยดี โดยเฉพาะบิกินีตัวเล็ก ๆ ปิดของดาราบางคนแทบไม่มีดทั้งบนและล่าง แถมเห็นสะดืออีก มันก็เกิดอารมณ์ได้นะ ยกเว้นแบบหนังสือโป๊...มีการโพสท่าแบบยั่วยวน แหกแข้งแหกขา ทำตาเยิ้ม ๆ ปากแจ๋ ๆ แวบ ๆ แวม ๆ มันก็ยั่วยุกระตุ้นจินตนาการสิ ส่วนตัวเองชอบให้แฟนใส่แบบวัยรุ่น ๆ หวาน ๆ สะอาด ๆ แต่ก็แล้วแต่เขา... ส่วนของผมนะไม่เห็น ไม่ชอบแบบลึกลับ เหลือง แดง เขียว อะไรทำนองเนี้ย ไม่เคยใส่เลย ”

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘หนึ่ง’ หนุ่มใหญ่วัยกลางคน ได้สะท้อนความคิดเห็นของเขาไว้ดังนี้

“บิกินีหรือ คนที่ใส่สวยมันก็สวยนะ ส่วนใหญ่ก็ดาราหรือนางแบบนั่นแหละ ดูแล้วก็ดี แต่ไม่ถึงกับกระตุ้นอารมณ์ได้มากขนาดนั้นหรอก มันเป็นเรื่องของความสวยงามมากกว่า แต่ต้องไม่ใช่แบบนิตยสารอย่างหนังสือโป๊อะ อันนั้นก็ตั้งใจเกินไป ชีวิตจริงบ้านเรา คนทั่วไปก็ยังไม่กล้าใส่เท่าไรหรอก แม้จะเดินเล่นตามชายหาดทะเลก็ตาม ที่เห็นก็เป็นพวกชาวต่างชาติ คนไทยยังมีน้อย นี่ขนาดบ้านเราเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลนะ ยังไม่ค่อยเห็นคนไทยใส่เท่าไรเลย ส่วนของตัวเองก็ง่าย ๆ ซื้อในห้างแบบดี ๆ เลย ใช้ทน เนื้อผ้าดี ซื้อมาใช้นาน ส่วนของแฟนก็ไม่ค่อยไปยุ่งกับเขาอะ ตามที่เขาชอบ ขอให้สะอาด ๆ ก็พอ”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2552)

ด้าน ‘ชาย’ หนุ่มผู้ยอมรับว่า หากเขาได้พบผู้หญิงที่สวมชุดชั้นในแบบเซ็กซี่ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กัน อาจทำให้เขารู้สึกวามหวมหรือมีอารมณ์ทางเพศมากขึ้นได้ ดังพิจารณาได้จากถ้อยคำที่เขาแสดงไว้ ต่อไปนี้

“ผมว่ามีนะ ถ้าเราเห็นผู้หญิงที่จะมีอะไรด้วยสวมชุดชั้นในแบบเซ็กซี่ เนื้อผ้าละเอียด ๆ หรือบาง ๆ กิ่งเห็นกิ่งไม่เห็นว่าเป็นอย่างไร มันจุอารมณ์ได้นะ ยิ่งถ้ามีหุ่นดี ผิวสวย ๆ หน้าตาน่ารักหน่อย สดุดเลย หรือจะเป็นชุดแบบเด็ก ๆ สีสดใส หรือสีหวาน ๆ น้อยก็ได้ ได้ อารมณ์ไปอีกแบบหนึ่ง ยิ่งถ้ามีการदनย่นหน่อยนะ สุด ๆ อะ ให้มันรู้ไปเลยว่าจะไม่มัน (หัวเราะ)”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับประเด็นชุดชั้นในที่มียุทธูปการกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศนี้ หากมีมากเกินไปอาจกลายเป็นปัญหาในเชิงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้ เช่น การลักขโมยชุดชั้นใน ของผู้อื่นไปสะสม หรือบางรายอาจรุนแรงถึงขั้นลักขโมยไปเพื่อติดตามหรือสำเร็จความใคร่ให้แก่ ตนเอง พฤติกรรมเหล่านี้จำเป็นต้องมีการบำบัดรักษา จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ชุดชั้นในนอกจาก จะเป็นเครื่องนุ่งห่มที่จำเป็นในทางสุขภาวะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ สามารถปกปิดอวัยวะเพศมิให้ ประเจิดประเจ้อ และสามารถใช้เป็นเครื่องประดับที่ก่อให้เกิดความสวยงามแก่ผู้ที่สวมใส่ได้แล้ว ชุดชั้นในยังมีอิทธิพลต่อการกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศของคนบางคนได้ด้วย

2. ถุงยางอนามัย ถือเป็นอุปกรณ์ประกอบทางเพศอย่างหนึ่งที่มีความจำเป็นและ สำคัญทั้งในมิติของการช่วยคุมกำเนิดและในมิติของการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากการมี เพศสัมพันธ์ สำหรับประวัติความเป็นมาของถุงยางอนามัยนั้น มีผู้ศึกษาค้นคว้าไว้มากมาย แตกต่างกันไปบ้างตามข้อมูลที่ใช้อ้างอิง ในที่นี้ขอนำมาประมวลกล่าวถึงไว้โดยสังเขป คือ ในสมัย อารยธรรมชาวอียิปต์ได้เริ่มมีการใช้ถุงผ้าลินินในทำนองเดียวกับการใช้ถุงยางอนามัยแบบใน ปัจจุบัน แต่ยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ว่าจุดมุ่งหมายในการใช้นั้นเพื่อสิ่งใดกันแน่ แม้จะมีผู้ศึกษาวิจัย อย่างจริงจังไว้แล้ว เช่น Gabrielle Fallopius พบว่า การใช้ถุงผ้าลินินนั้นอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ พิธีกรรมทางศาสนา เพื่อป้องกันการติดเชื้อโรค และเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ด้วย ต่อมาราว ค.ศ.100 - 200 พบหลักฐานปรากฏว่าได้มีการใช้ถุงยางอนามัยแล้วในแถบยุโรป โดยพิจารณา จากภาพเขียนผนังถ้ำที่ Cambareilles ประเทศฝรั่งเศส (ประวัติถุงยางอนามัย, 2555) จวบจนมี หลักฐานที่ชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับการค้นพบถุงยางอนามัย ซึ่งยังคงสภาพดีทั้งที่ผ่านเวลามานานหลาย ร้อยปี กล่าวคือ มีการค้นพบถุงยางอนามัยที่ทำจากไส้ของสัตว์ ณ เมืองเบอร์มิงแฮม ประเทศ อังกฤษ ซึ่งเชื่อกันว่าถุงยางอนามัยนี้น่าจะถูกทำขึ้นราวศตวรรษที่ 16 (ณัฐรัช วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 17) ส่วนที่มาของชื่อ Condom นั้น บางความเชื่อว่ามีมาจากรากศัพท์ของ Dr. Condom ใน สมัยพระเจ้า Charles ที่ 2 แห่งอังกฤษ บ้างเชื่อว่ามาจากภาษาละติน คำว่า Condom ซึ่งแปลว่า ภาชนะที่รองรับ (ประวัติถุงยางอนามัย, 2555) สำหรับถุงยางอนามัยที่มีรูปร่างเหมือนในปัจจุบันนี้

กล่าวกันว่า น่าจะเริ่มผลิตขึ้น ใน ค.ศ. 1897 โดยพัฒนาต่อยอดมาจากหลักการคงสภาพของยาง ในสภาวะที่ทนความร้อนและความเย็น ของ ชาร์ลส กูดเยียร์ ส่วนผู้ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็น บิดาแห่งยางอนามัย หรือผู้ที่ประดิษฐ์ยางอนามัยเป็นคนแรกตามบันทึกประวัติศาสตร์ทางการแพทย์ คือ นายแพทย์กาเบรียล ฟอโลปิอุส แพทย์ชาวอิตาลี (ณัฐชัย วิรุฬห์วิริยะ, 2550, หน้า 17 – 18)

ปัจจุบันยางอนามัยมีหลากหลายรูปแบบ ส่วนใหญ่ผลิตจากยางพาราหรือ โพลียูรีเทน โดยมีทั้งแบบสำหรับผู้ชายและผู้หญิง ในส่วนของผู้ชายนั้นจะใช้สวมครอบที่อวัยวะเพศชายซึ่งกำลังแข็ง โดยเมื่อผู้ชายหลั่งน้ำอสุจิแล้ว น้ำอสุจิจะถูกเก็บไว้ในถุงยางอนามัย ช่วยป้องกัน ตั้งครรภ์ และยังช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น ซิฟิลิส หนองใน และเอดส์ได้ด้วย ยางอนามัยสำหรับผู้ชายเป็นอุปกรณ์คุมกำเนิดที่ราคาไม่แพง ใช้งานง่าย ผลข้างเคียงน้อย และสามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ดี หากใช้อย่างถูกต้องและใช้ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์จะทำให้คู่ความสัมพันธุ์ที่เป็นหญิงนั้นมีโอกาสตั้งครรภ์เพียง ร้อยละ 2 ต่อปี (วิกิพีเดีย, 2555) อย่างไรก็ตาม เพื่อความสุขในทางกามารมณ์หรือความหฤหรรษ์ในทางเพศรส ยางอนามัยถูกผลิตขึ้นมาเพื่อเป็นอุปกรณ์เสริมความสุขและความแปลกใหม่ในการมีเพศสัมพันธ์ด้วย กล่าวคือ ในฐานะอุปกรณ์เสริมความสุขทางเพศ ปัจจุบันพบยางอย่างที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างกันออกไปมากมาย เช่น มีสีกลิ่นที่หลากหลาย มีกลิ่นและรสชาติดูดึงดูดผลไม้หรือขนมหวาน มีผิวสัมผัสที่ก่อให้เกิดความเสียวซ่ามากขึ้นเมื่อใช้ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ และบางชนิดสามารถช่วยยืดระยะเวลาในการมีเพศสัมพันธ์ให้ยาวนานออกไปได้ด้วย

เกี่ยวกับการใช้ยางอนามัยเพื่อการมีเพศสัมพันธ์นี้ ผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นไว้ ดังพิจารณาได้ ต่อไปนี้

‘ชาย’ เปิดเผยว่า แม้จะเข้าใจและตระหนักในประโยชน์ของยางอนามัย แต่เขามักจะปล่อยเลยตามเลยเสมอ หากมิได้เตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า โดยเฉพาะเมื่อได้เริ่มการประกอบภารกิจไปบ้างแล้ว กิจกรรมต่าง ๆ จะดำเนินไปโดยไม่หยุดเพื่อกลับมาสวมยางอนามัยอีก ดังคำกล่าว

“ถามว่าใส่ยางก่อนทุกครั้งไหม ไม่นะ มันแล้วแต่ บางทีก็คิดว่าอยากจะใส่ก่อนค่อยทำ แต่ส่วนใหญ่ไม่ทันคิดหรอก จับมันยัดเข้ารูไปก่อนแล้วค่อยมาคิดได้ ก็ปล่อยเลยตามเลย ใส่ถุงมันก็ต๊นนะ ไม่เสี่ยงทั้งเรื่องโรค เรื่องท้อง บางทีไม่ได้พกติดตัวไว้ไงพี่ มันก็เลยไม่ได้ใช้

จะมาพบไว้ในกระเป๋าสตางค์มันก็ถูกไปถูกมา เปื่อยหมด จึกขาดพอดี"

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'บาส' วัยรุ่นหนุ่มผู้ตระหนักในเรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และปัญหาการท้องไม่พร้อม ได้แสดงความคิดเห็นต่อการใช้ถุงยางอนามัยไว้ว่า

"ใช้ครับ ใช้อย่างเดียวเลยนี่แหละ กับใครก็ใช้ เพราะส่วนใหญ่ผมจะตั้งใจและเตรียมพร้อม แหม เราก็รู้ตัวอยู่ว่าเรากำลังไปทำอะไร มันด้วยปลอดภัยด้วยไม่ดีกว่าหรือ อีกอย่างเดี๋ยวนี้หาซื้อง่ายจะตายไป เราคุมตัวเองดีกว่า ดีกว่าให้ผู้หญิงคุม เห็นชัดกับตา แดกเสร็จก็อยู่ในถุงสบายใจดี"

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกันนัก 'ใหญ่' ได้อธิบายถึงวิธีการคุมกำเนิดด้วยตนเองไว้ ซึ่งเขายอมรับว่าถุงยางอนามัยเป็นทางเลือกที่ใช้บ่อยที่สุด ดังพิจารณาได้จากถ้อยคำต่อไปนี้

"เคยแตกนอกกับใส่ถุงยาง แล้วก็มีนับวันก่อนมีเซ็กส์ หน้า 7 หลัง 7 ใจ พี่ ส่วนที่ใช้บ่อยสุดหรือก็ใส่ถุงยางนี่แหละครับ ง่ายและปลอดภัยดี ผมว่านะ เคยทดลองใช้หมดยี่ห้อแหละ แบบมีกลิ่น มีรส มีรสชาติอะไรก็แล้วแต่โอกาส ผมว่าผู้หญิงเขาก็ O.K. นะ โดยเฉพาะแบบน้ำแตกแล้วแยกทาง แพร่ดี ไม่ต้องกังวลกัน"

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

ด้าน 'เล็ก' หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ เธอได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับถุงยางอนามัยไว้ว่า

"ถุงยางอนามัยนะหรือ ไม่ได้ใช้ทุกครั้งที่รู้สึกเฉย ๆ แต่ถ้ากลัวโรค กลัวท้องก็สวมไว้หน่อยก็ดี มันแล้วแต่คู่ แล้วแต่โอกาสนะ อย่างของหนูกับแฟน ถ้าใส่ก็เพราะเรื่องกลัวท้องนี่แหละ แต่ก็ไม่ได้ใส่ทุกครั้งหรอก"

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

การใช้ถุงยางอนามัยไม่ใช่วัฒนธรรมทางเพศดั้งเดิมของสังคมไทย อีกทั้งถุงยางอนามัยเองก็เป็นอุปกรณ์ที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาจากสังคมและวัฒนธรรมภายนอกที่มีจุดมุ่งหมายสำคัญอย่างน้อย 2 ประการ คือ เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเพื่อการคุมกำเนิด ซึ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าวไม่ได้มีอิทธิพลสำคัญต่อวิถีปฏิบัติทางเพศตามกรอบแนวคิดดั้งเดิมในสังคมและวัฒนธรรมไทยมากนัก โดยเฉพาะเกี่ยวกับค่านิยมในการมีบุตร คือ นิยมมีบุตรหลายคน ทั้งยังไม่เข้มงวดต่อการคุมกำเนิดเท่าใดนัก ยิ่งมีบุตรมากเพียงใดยิ่งถือว่าเป็นเรื่องดี ดังเกิดได้จากคำกล่าววอยพรวุฒิสาวที่มักกล่าวกันมาเนิ่นนานแล้วว่า ‘ขอให้มียูงเต็มบ้าน หลานเต็มเมือง’ ด้วยเหตุดังนี้ ถุงยางอนามัยจึงกลายเป็นสิ่งแปลกแยกเมื่อแรกเริ่มเข้ามาสู่สังคมไทย

ต่อมาเมื่อมีการรณรงค์ให้มี การวางแผนครอบครัว กำหนดจำนวนบุตรที่เหมาะสม จึงทำให้ถุงยางอนามัยเริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้น แม้จะยังไม่เป็นที่นิยมแพร่หลายมากนัก ทั้งนี้เพราะส่วนหนึ่งมองว่า การสวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์มีส่วนทำให้ความสุขหรือความสนุกสนานทางเพศลดลง อีกทั้งบางคนยังรู้สึกว่าการสวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์กับคูรัก แฟน หรือคู่สมรสนั้น แสดงถึงความไม่ไว้เนื้อเชื่อใจ ห่วงเหิน ไม่เป็นคู่สัมพันธ์ที่แท้จริง ครั้นเมื่อเกิดการระบาดของโรคเอดส์ที่แพร่กระจายเข้ามาในสังคมไทย ราว พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา จึงเกิดการรณรงค์อย่างกว้างขวางให้สวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ ส่วนผู้ที่ป็นนักรณรงค์การใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการคุมกำเนิดในประเทศไทยอย่างจริงจัง คือ นายมีชัย วีระไวทยะ จนประชาชนส่วนหนึ่งเรียกถุงยางอนามัยอย่างเล่น ๆ ติดปากว่า ‘ถุงมีชัย’ สำหรับการรณรงค์เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นนั้น ปี พ.ศ.2550 กระทรวงสาธารณสุขได้ผลักดันโครงการ “ยืดอก พกถุง” สร้างค่านิยมคนไทยและวัยรุ่น ให้กล้าซื้อถุงยางอนามัยเพื่อใช้ป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ เนื่องจากยังพบว่ามียุติในการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นไทยไม่มากนัก ทั้งนี้โดยมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการอายผู้ชาย ไม่กล้าซื้อ ไม่กล้าพกพา และกลัวถูกมองว่าเป็นคนที่มีความต้องการทางเพศสูงหรือเกย์จัดนั่นเอง (วิกิพีเดีย, 2555) สำหรับในบริบทสังคมเมือง จังหวัดชลบุรีนั้น การหาซื้อถุงยางอนามัยไม่ใช่เรื่องยากอันใด โดยเฉพาะในร้านสะดวกซื้อเกือบทุกประเภทจะมีถุงยางอนามัยวางจำหน่ายหลากหลายทั้งชื่อ ชนิด และประเภท

3. ของเล่นทางเพศหรือเซ็กส์ทอย (Sex Toy) เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระตุ้นบริเวณรอบ ๆ อวัยวะเพศ เพื่อให้มีความรู้สึกคล้ายกับขณะร่วมเพศ มักจะใช้ในผู้ที่ป็นโรคติดต่อ หรือผู้ที่ไม่สามารถร่วมเพศกับผู้อื่นได้ แต่ในปัจจุบันมักจะถูกนำมาใช้เพื่อการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ มีทั้งเซ็กส์ทอยสำหรับผู้ชายและเซ็กส์ทอยสำหรับผู้หญิง ซึ่งมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกันไปตามวิธีการใช้งาน (วิกิพีเดีย, 2555) สำหรับร้านที่จำหน่ายอุปกรณ์เหล่านี้ในประเทศ ยังไม่ปรากฏ

ชัดเจนนัก เนื่องด้วยเพราะข้อจำกัดทางกฎหมายที่ยังไม่อนุญาตให้จำหน่ายสินค้าเหล่านั้นได้โดยตรง ตลอดจนค่านิยมในสังคมไทยยังไม่เปิดรับต่อการจำหน่ายอุปกรณ์ทางเพศอย่างเปิดเผย โดยเฉพาะอุปกรณ์ที่จัดอยู่ในกลุ่มเพื่อการกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ ดังนั้น การจัดจำหน่ายจึงจำเป็นต้องหลบซ่อน บ้างตั้งแผงเล็ก ๆ ริมทาง ที่สามารถจัดเก็บได้อย่างรวดเร็วเมื่อต้องหลบหนีเจ้าหน้าที่ ส่วนใหญ่จำหน่ายเฉพาะอุปกรณ์ชิ้นเล็ก ๆ เช่น ห่วงรัดโคนอวัยวะเพศ ขอบตาแพะ ไซส์สัน และอวัยวะเพศชายเทียม เป็นต้น สำหรับช่องทางในการจัดจำหน่ายหลัก พบว่า นิยมใช้อินเทอร์เน็ตหรือเว็บไซต์ในการเสนอขายสินค้า ทั้งนี้โดยวิธีสั่งซื้อผ่านระบบ ชำระเงินผ่านบัตรเครดิตหรือโอนเข้าบัญชีธนาคารของผู้จำหน่าย ก่อนที่จะมีการส่งสินค้าไปยังผู้ซื้อ ซึ่งส่วนใหญ่จะโฆษณาว่ามีสินค้าให้เลือกหลากหลาย สินค้าบางชนิดนำเข้ามาจากต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น จีน และเกาหลี เป็นต้น

ในบรรดาของเล่นทางเพศหรืออุปกรณ์ที่ช่วยในเกิดความหฤหรรษ์ทางเพศนี้ ในความเป็นจริงแล้วยังไม่เป็นที่ยอมรับหรือนิยมอย่างแพร่หลายในสังคมไทยมากนัก โดยเฉพาะกลุ่มผู้สูงอายุ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกรอบขนบธรรมเนียมทางเพศที่ยังมองเรื่องทางเพศว่าเป็นเรื่องต้องห้าม ปกปิด ไม่ควรแสดงออกอย่างเปิดเผยหรือประเจิดประเจ้อ อีกทั้งหากเข้าไปข้องเกี่ยวมากอาจถูกมองว่าเป็นคนหมกมุ่น มักมากในทางกามารมณ์ ยิ่งหากเป็นผู้หญิง การแสดงออกว่ามีความสนใจหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศมาก อาจถูกมองว่าเป็นหญิงไม่ดีได้ ในปัจจุบันแม้เรื่องทางเพศจะคลี่คลายไปบ้างแล้วก็ตาม แต่การใช้อุปกรณ์หรือของเล่นทางเพศยังคงจำกัดอยู่ในวงแคบ เป็นเพียงรสนิยมเฉพาะกลุ่ม ดังนั้น การที่ผู้ใดหันมาให้ความสนใจซื้อหรือใช้อุปกรณ์ที่เป็นของเล่นทางเพศเหล่านี้เพื่อบำบัดความใคร่ของตนเองหรือใช้เพื่อประกอบกามกิจในขณะที่มีเพศสัมพันธ์กัน อาจถูกสังคมตราหน้าหรือโจมตีให้ได้รับความเสียหายได้ อย่างไรก็ตาม สถานะของผลิตภัณฑ์ทางเพศต่าง ๆ ล้วนมีระดับชั้นในทำนองเดียวกับสินค้าแฟชั่นทั้งหลาย ผลิตภัณฑ์บางชนิดเป็นไปในแบบที่มีระดับสูง แยกตัวออกจากผลิตภัณฑ์ทั่วไป อุปกรณ์ที่เป็นของเล่นทางเพศจึงอาจสามารถก้าวข้ามพ้นความเป็นสิ่งลามกอนาจารมาสู่เรื่องของความเป็นสุนทรียะของบุคคลได้ โดยเฉพาะในมิติที่เกี่ยวข้องกับสตรี แนวคิดเรื่องสุนทรียะที่ได้จากอุปกรณ์เสริมสร้างความสุขทางเพศนั้นเชื่อมโยงเข้ากับอัตถกามกิจหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Self-eroticism) ซึ่งส่งผลให้ผู้กระทำหรือผู้ใช้ อุปกรณ์เสริมสร้างความสุขทางเพศนั้นหลุดพ้นจากการควบคุมของศีลธรรม และความรู้ทางการแพทย์ ในอีกแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า พลังของลัทธิบริโภคนิยมได้มีส่วนปลดปล่อยพันธนาการของผู้หญิงรวมถึงผู้ชายในบางมิติที่ถูกมองเป็นลบให้สามารถหลุดออกจากวาทกรรมทางการแพทย์ที่เชื่อมโยงเข้ากับศีลธรรมแบบเดิม ๆ สำหรับกามกิจทางเพศแบบเดี่ยว ๆ หรือการสำเร็จ

ความใคร่ด้วยตนเองให้กลายเป็นเรื่องของการพักผ่อนหย่อนใจ (Recreation) และยังเป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกับกระแสแฟชั่นที่กระทำแก่ตนเอง (Self Fashioning) มากกว่าที่จะเป็นเพียงเรื่องการสืบพันธุ์และความสัมพันธ์ระหว่างกันอีกต่อไป (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2551, หน้า 248) ดังนั้นปัจจุบัน โดยเฉพาะในสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือสังคมเมืองที่มีแนวคิดบริโภคนิยมแพร่กระจายอยู่ สุนทรียะที่ได้จากอุปกรณ์เสริมสร้างความสุขทางเพศอาจเป็นที่ยอมรับมากขึ้น สังเกตได้จากการจัดจำหน่าย การซื้อ และการใช้อุปกรณ์ดังกล่าวแพร่หลายและเปิดเผยมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์สำหรับผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม

สำหรับในบริบทสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี แม้จะไม่สามารถยืนยันได้ว่าของเล่นทางเพศหรือเซ็กส์ทอยนี้ได้รับความนิยมหรือแพร่หลายเพียงใด แต่หากพิจารณาจากข้อมูลในการสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์จากการสืบค้นข้อมูลหรือการท่องเว็บไซต์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรีจำนวนหนึ่ง ซึ่งให้เห็นว่า อุปกรณ์เสริมสร้างความสุขทางเพศหรือของเล่นทางเพศนี้ เป็นสิ่งที่รับรู้ได้ว่ามีปรากฏอยู่จริงในสังคม บางอย่างมีจำหน่ายในพื้นที่ สามารถหาซื้อได้ไม่ยากนัก บางอย่างต้องสั่งซื้อผ่านเว็บไซต์ สำหรับที่คุ้นชินและเห็นได้บ่อย เช่น ห่วงรัดโคนอวัยวะเพศชาย ขอบตาแพะ อวัยวะเพศชายเทียมประเภทต่าง ๆ อวัยวะเพศหญิงเทียม และกระป๋องสำเร็จความใคร่สำหรับผู้ชาย เป็นต้น

เกี่ยวกับประเด็นการใช้อุปกรณ์ที่ช่วยในเกิดความหฤหรรษ์ทางเพศนี้ 'วุฒิ' ผู้ให้ข้อมูลสูงวัยคนหนึ่ง ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ของเขาไว้ว่า

"ไอ้ของแบบนี้ ตอนรุ่นหนุ่ม ก็เคยอยากทดลองใช้นะ เห็นเขาพูดกัน ก็ประเภทขอบตาแพะ ห่วงยางรัดที่มันเป็นปุ่ม ๆ แต่ในช่วงรุ่น ๆ อายุ ไม่เกิน 20 ไม่รู้จักเลย หาไม่ได้นะ มาได้เห็นและใช้จริงก็ อายุ 30 มาแล้ว แต่ก็ไม่บ่อยหรอก แค่อยากทดลองเฉย ๆ ผู้หญิงบางคนก็ชอบ บางคนก็ไม่ชอบ แต่ผมนี้มีญาติคนหนึ่ง ตอนเป็นหนุ่มนะมีเมียเยอะมาก เดี่ยวเปลี่ยน ๆ ผู้หญิงชอบมันก็มันฝรั่งมุกใจ ผู้หญิงก็เกรี้ยวเลย แต่เราไม่ถึงขั้นนั้นหรอก"

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

แตกต่างกับ 'กิจ' ถึงแม้จะอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน แต่ได้สะท้อนความคิดเห็นไว้ว่า

"ไม่สนใจเลยจริง ๆ ไอ้อุปกรณ์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศแบบนี้ แต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไรนะ ปัจจุบันแม้มันจะมีหลากหลายขึ้น แอบขายกันทางอินเทอร์เน็ต แต่ก็ยังไม่แพร่หลายขนาดนั้น"

อาจจะเป็นเพราะมันผิดกฎหมายด้วยหรือเปล่า คนจึงไม่ค่อยสนใจกัน”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘บาส’ แม้จะเป็นคนรุ่นใหม่ สามารถเข้าถึงอุปกรณ์ที่สามารถเสริมสร้างความสุขทางเพศได้ง่ายและหลากหลายกว่า แต่เขาปฏิเสธว่าไม่เคยการทดลองใช้อุปกรณ์ดังกล่าว ดังถ้อยคำที่เขาแสดงไว้ ดังนี้

“ไม่นะ ผมไม่เคยใช้เลย ใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับเซ็กส์ทั้งหลายนี้ ถามว่าเคยดูไหมที่ลงตามเว็บต่าง ๆ ก็ดูบ้าง แปลกดี ดูเอาสนุก ๆ ไม่จริงจิงอะไร และไม่เคยคิดจะใช้จริง ๆ นะ ยกเว้นถุงยางแบบมีสีมีกลิ่น ผีบางพิเศษ ผีวขุระ อันนี้เคยทดลองใช้บ้าง แต่ถึงขั้นเซ็กส์ทอย ไม่ไหว ไม่สนใจจริง ๆ ”

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกัน ‘ทาม’ หนุ่มวัยใกล้เคียงกับ ‘บาส’ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ทำนองเดียวกันว่า

“ ผมไม่เคยใช้เลยพี่ เห็นแต่ที่ลงอยู่ในเว็บ ก็ดู ๆ บ้าง แต่กึ่งนั้น ๆ ไม่สนใจอะไรมาก แปลกดี แต่ในเว็บมันลงเยอะเลยนะพี่ ตึกตายาง จิมกระป๋อง จูเทียม ไซลัน ดิลโต้ ห่วงรัด ชุดหนัง ถุงยางแบบพิเศษต่าง ๆ ใต้ที่ขายเป็นกระเบตามตลาดนัดหรือริมถนนในเมืองบางที่มีนะ แต่อันนี้มีนิด ๆ หน่อย ๆ ผสมกับหนังโป๊ ก็ประเภทหวงรัดที่มันเป็นปุ่ม ๆ ขอบตาแพะ ไซลันอันเล็ก ๆ และก็จูเทียมก็พอจะมีบ้าง ”

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

ด้าน ‘เล็ก’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ เธอได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“ปัจจุบันเรื่องเซ็กส์เป็นเรื่องที่ง่ายและเข้าถึงได้หลายช่องทาง มีทั้งบริการผ่านมือถือและบริการผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีเครื่องมือและอุปกรณ์ช่วยบริการความสุขมากมายหลายแบบ เช่น พวกเซ็กส์ทอยต่าง ๆ ซึ่งหากใครใช้อุปกรณ์เหล่านี้ ถึงแม้ไม่ได้มีเซ็กส์จริง ๆ ก็สามารถมีความสุขได้ เช่น ผู้ชายก็จะมีอุปกรณ์ประเภทตึกตายางและจิมกระป๋อง ส่วนผู้หญิงก็มีแท่งดิลโต้และไซลัน อุปกรณ์สนองความใคร่เหล่านี้ช่วยทำให้ชีวิตมีความสุขหรือสนุกมากขึ้นได้ คิดว่า

สมัยก่อนคงไม่มีหรรษาสื่อและอุปกรณ์เหล่านี้ เพราะเทคโนโลยีมันไม่ทันสมัย อย่างมากก็แค่ดูหนังไป หรืออ่านหนังสือไปเท่านั้น แม้กระทั่งหนังไปก็ไม่ได้โชว์ให้เห็นจะ ๆ อย่างเช่นทุกวันนี้ "

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2554)

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าอุปกรณ์ที่สามารถเสริมสร้างความสุขทางเพศหรือของเล่นทางเพศต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้ามาจากต่างประเทศ และเป็นที่ยุ้จกัรับรู้มากขึ้น ทั้งยังมีธุรกิจที่เกี่ยวกับอุปกรณ์เหล่านี้แพร่หลายมากขึ้นบนเว็บไซต์ แต่ถึงกระนั้น หากพิจารณาจากคำตอบของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ปรากฏว่า ความสนใจและความนิยมในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น ยังมีไม่มากนัก ทั้งยังเป็นที่น่าสังเกตด้วยว่าเยาวชนรุ่นใหม่และผู้ใหญ่บางคน ไม่ได้มีจิตใจฝักใฝ่หรือโน้มเอียงไปในทางที่ต้องการใช้อุปกรณ์เหล่านี้อย่างจริงจัง หากแต่เป็นเพียงการรับรู้ถึงการมีอยู่จริงของสิ่งเหล่านี้ โดยส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ตตามที่ปรากฏในเว็บไซต์

กล่าวได้ว่า สื่อและอุปกรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางเพศนี้ มีส่วนสัมพันธ์และเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาการที่ทันสมัย ซึ่งมีส่วนสร้างและอำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องเพศ และยังมีความต้องการในเรื่องนี้มากเท่าใด ธุรกิจที่เกี่ยวกับเรื่องเพศยิ่งได้รับการคิดค้นสร้างสรรค์สร้างมากขึ้นด้วย หากพิจารณาเฉพาะสื่อ จะเห็นได้ว่าสื่อจำนวนมากไม่ว่าจะสื่อนิยายหรือสื่อทั่วไป ต่างนำเสนอเรื่องราวทางเพศในหลากหลายมิติ ทั้งยังสามารถดำเนินการในเชิงธุรกิจที่มีความเชื่อมโยงกับระบบธุรกิจอื่น ๆ ได้ด้วย สำหรับในด้านอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่มุ่งเน้นเพื่อเสริมสร้างให้เกิดความสุขหรือความหฤหรรษ์ทางเพศมากขึ้น ไม่เฉพาะบุรุษเท่านั้น สตรีก็มีอุปกรณ์เพื่อเสริมสร้างความสุขให้แก่ตนเองได้ ทั้งนี้โดยอาศัยอุปกรณ์ทางเพศในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือเพื่อเสริมให้การมีสัมพันธ์ระหว่างคู่ของตนเองมีความสุข ตื่นเต้น หรือหฤหรรษ์มากขึ้น อันเป็นช่องทางให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในเชิงพิศวาส ใช้โอกาสนี้ในการคิดค้นและสร้างสรรค์สร้างสิ่งประดิษฐ์ทางเพศในรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการในเรื่องเพศของคนมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากการจัดจำหน่ายสื่อและอุปกรณ์ทางเพศผ่านอินเทอร์เน็ตหรือเว็บไซต์ที่มีความหลากหลายขึ้น

2. เพศพาณิชย์ในบริบทสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี

หากพิจารณา ธุรกิจการค้าประเวณีหรือเพศพาณิชย์ หยั่งรากลึกอยู่ในสังคมไทยมานาน ก่อนที่จะแบ่งบานเฟื่องฟูในช่วงสงครามเวียดนาม และมีวิวัฒนาการมาตามลำดับ แม้การค้าประเวณีและโสเภณีในสังคมไทย จะไม่มีหลักฐานที่บันทึกไว้ชัดเจนว่าเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อใด แต่นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญจำนวนหนึ่งเห็นสอดคล้องกันในหลายเรื่อง เช่น ในรายงานทบทวนและ

วิเคราะห์สถานการณ์ การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอชไอวีที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบริการทางเพศในประเทศไทย (กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ สำนักงานประจำประเทศไทย, 2550, หน้า 4 – 5) ให้ข้อมูลว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยา รว. พ.ศ.1893 – 2310 มีการค้าประเวณีและช่องโสเภณีที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการอย่างถูกกฎหมาย ดังในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช มีการนิยาม “การขายบริการทางเพศ” ว่า “รับจ้างทำชำเราแก่บุรุษ” ซึ่งเจ้าสำนักจะต้องจ่ายภาษีเบี้ยหวัดให้แก่ภาครัฐ ช่องโสเภณีในยุคนั้นมักตั้งอยู่ในชุมชนผู้ย้ายถิ่นชาวจีน แต่จะมีการให้บริการทางเพศทั้งชายไทยและชายต่างด้าว

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 1 พ.ศ. 2325 – 2352 ได้มีการกล่าวถึงการมีอยู่ของหญิงโสเภณีที่ปรากฏชื่อว่า “หญิงนครโสเภณี” ในกฎหมายตราสามดวงบทพระไอยการลักษณะผัวเมีย ในยุคนี้เองพบว่า กิจการค้าประเวณีค่อนข้างรุ่งเรือง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ลำเพ็ญ อย่างไรก็ตาม การค้าประเวณีมิได้จำกัดอยู่เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครหรือให้บริการเฉพาะชาวต่างชาติเท่านั้น แต่มีการค้าประเวณีในเขตภูมิภาคด้วย อาทิ ในสมัยรัชกาลที่ 5 พ.ศ. 2411 – 2453 พบว่า ได้มีการเรียกเก็บภาษีค้าประเวณีเพื่อนำมาเป็นภาษีบำรุงถนน ในหลายจังหวัด เช่น จันทบุรี ตราด นครชัยศรี สมุทรสาคร ชลบุรี ฉะเชิงเทรา และภูเก็ต เป็นต้น หลังจากที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ทรงประกาศเลิกทาสในปี พ.ศ. 2448 ปรากฏหลักฐานว่า มีทาสสาวส่วนหนึ่งที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท ก้าวเข้าสู่อาชีพการค้าประเวณีเพราะไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นเพื่อหาเลี้ยงตนเองได้ ช่องโสเภณีจึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้ต้องมีการออกพระราชบัญญัติฉ้อฉล ร.ศ. 127 ปี พ.ศ. 2452 ถือเป็นการยอมรับทางกฎหมายเป็นครั้งแรก เพื่อป้องกันและควบคุมกามโรคจาก “หญิงนครโสเภณี” หรือ “หญิงที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ปกครองท้องถิ่นตาม พ.ร.บ. ฉ้อฉลโรค” รวมทั้งบัญญัติให้มีการจดทะเบียนสำนักโสเภณีห้ามมิให้เจ้าของสำนักนำเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี มาค้า ประเวณี และหญิงนั้นจะต้องได้รับการตรวจร่างกายสม่ำเสมอ สำหรับบ้านที่มีการขายบริการทางเพศจะต้องแขวนคอมไฟไว้ที่ประตูบ้าน ซึ่งส่วนมากจะใช้คอมลีเขียว จึงเป็นที่มาของการเรียกโดยทั่วไปว่า “โรงคอมเขียว” ซึ่งหมายถึงสถานค้าประเวณีที่ต้องจ่ายภาษีให้แก่รัฐที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นกิจการที่ถูกกฎหมาย และเรียกหญิงนครโสเภณีว่า “หญิงคอมเขียว” สำหรับหญิงโสเภณีที่ไม่ได้สังกัดโรงคอมเขียวก็จะถือว่าเป็นการประกอบกิจการที่ผิดกฎหมาย ซึ่งมักจะแสวงหาลูกค้าด้วยตนเองตามแหล่งต่าง ๆ เช่น บ่อนการพนัน โรงออกหอย และสถานบันเทิง เช่น โรงมหรสพ โรงละครที่มีอยู่ตามถนนสำคัญ ๆ เช่น วรจักร ราชวงศ์ สุวงศ์ สีพระยา และวัดสุทัศน์ เป็นต้น สำหรับในสมัยรัชกาลที่ 6 มีการใช้คำว่า “ช่อง” เป็นคำเรียกสถานค้าประเวณี และเริ่มมีการตั้งข้อรังเกียจผู้ประกอบอาชีพรับจ้างกระทำชำเราแก่

บุรุษอย่างชัดเจน แต่ไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายบัญญัติโทษการขายบริการทางเพศไว้ จวบจน พ.ศ. 2501 จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศยกเลิกใบอนุญาตโรงยี่วนและสถานโสเภณีที่มีอยู่หลากหลาย รวมทั้งได้มีการออกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แทนพระราชบัญญัติสัญจร ร.ศ. 127 ที่ส่งผลให้การค้าประเวณีรวมทั้ง“หญิงนครโสเภณี” เป็นสิ่งผิดกฎหมายนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

สำหรับจังหวัดชลบุรีเดิมนั้นเป็นเพียงเมืองชายฝั่งทะเลที่มีชุมชนกระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ แม้จะเป็นเพียงเมืองเล็ก ๆ แต่ก็อุดมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติทั้งทางบกและทางทะเล อาชีพดั้งเดิมของประชากรส่วนใหญ่ คือ เกษตรกรรมและกสิกรรม ส่วนการค้าขายนั้นแม้จะโดดเด่น แต่หากเฉลี่ยต่อหัวของประชากรแล้ว กลุ่มผู้ประกอบการค้าขายยังจัดได้น้อยกว่ากลุ่มผู้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและกสิกรรมอยู่มาก อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน จังหวัดชลบุรีกลับได้รับการพัฒนาส่งเสริมจนกลายเป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญอีกเมืองหนึ่งของประเทศไทย กล่าวคือ มีการลงทุนทางธุรกิจมากมายทั้งในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ ยิ่งโดยเฉพาะธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการบริการ อุตสาหกรรมเจริญเติบโต มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เช่น ธุรกิจโรงแรม ภัตตาคาร ห้างสรรพสินค้า ธนาคารพาณิชย์ และสถานบันเทิงรูปแบบต่าง ๆ อาจกล่าวได้ว่า ผลจากการพัฒนาภายใต้กระแสด้านความคิดเรื่องความทันสมัย ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การปรับปรุงเมืองให้เป็นแหล่งลงทุนทางธุรกิจ อุตสาหกรรม ตลอดจนการท่องเที่ยว มีอิทธิพลทำให้บริบททางสังคมของจังหวัดชลบุรีเปลี่ยนแปลงไปมาก จากสังคมชนบทที่เคยเรียบง่าย กลายเป็นเมืองที่มีโครงสร้างทางสังคมซับซ้อน ต้องพึ่งพิงอาศัยเงินตราและวัตถุเพื่อการดำรงชีวิตมากขึ้น หากพิจารณาเฉพาะความเจริญเติบโตของธุรกิจบริการและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภายในจังหวัดชลบุรี ในรอบ 50 ปี นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา

อาจกล่าวได้ว่า จังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของบริษัทท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศ หลายบริษัทเล็งเห็นช่องทางในการลงทุนและขยายกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ดังตัวอย่าง ความสำเร็จของเมืองพัทยาที่เหล่านักลงทุนจำนวนมากได้เข้ามาปรับโฉมชุมชนที่เคยเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ให้กลายเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวและความบันเทิงริมชายฝั่งที่รุ่งโรจน์ เวียงเก่าที่สงบร่มรื่นกลับกลายเป็นอาคารพาณิชย์ ประเพณี ร้านค้า ร้านอาหาร คลับ บาร์ และโรงแรม ที่หนาแน่น สว่างไสว ด้วยแสง สี เสียง ซึ่งหากพิจารณา มิใช่เฉพาะพัทยาเท่านั้น ชุมชนเมืองอื่น ๆ ในจังหวัดชลบุรี ต่างได้รับผลจากการพัฒนาและการเข้ามาของกลุ่มทุนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวและความบันเทิงในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย เช่น ศรีราชา

ลัดทึบ บางเส้น รวมไปถึงเขตเทศบาลเมืองชลบุรี อย่างไรก็ตาม การเจริญเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยว และการบริการที่ขับเคลื่อนโดยเอกชน คงไม่อาจสำเร็จได้ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากภาครัฐที่เอื้อและดำเนินนโยบายเพื่อให้ธุรกิจประเภทนี้สามารถเจริญเติบโตได้อย่างเต็มที่

คำว่า “พัทยา” มีความหมายว่า “สายลมตะวันตกเฉียงใต้” แต่สำหรับชาวต่างชาติส่วนหนึ่งรู้จักพัทยาในนาม “สวรรค์แห่งโลกีย์” หรือ “Sea-Sand-Sun-Sex” เพราะมิใช่เพียงแต่ความสวยงามทางธรรมชาติเท่านั้นที่ถูกกล่าวขานถึง แต่ยังหมายรวมถึง “การบริการความสุทางเพศ” อีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงมีนักท่องเที่ยวจากหลากหลายเชื้อชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และราวกับว่าทัศนคติในเรื่องเช็กส์นี้ ไม่ได้เจาะจงเฉพาะเรือนร่างของผู้หญิงเท่านั้น หากแต่ยังหมายถึง เช็กส์ที่หลากหลาย ทั้งผู้ชายขายบริการ โสเภณีเด็ก รวมทั้งสาวประเภทสองด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและการเจริญเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นนี้ มีความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกับจำนวนโสเภณีที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวและการค้าประเวณี มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมาก ภาพพจน์ของสถานบันเทิงเริงรมย์ต่าง ๆ ในประเทศไทย ตั้งแต่พัฒนาจนถึงพัทยา เป็นภาพของสถานบริการทางเพศหรือการค้าประเวณี (ยศ สันตสมบัติ, 2535, หน้า 137) ก๊อดเลย์ (Godley, 1989 อ้างถึงใน สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534, หน้า 84 - 95) ได้กล่าวไว้ว่า การค้าประเวณีในประเทศไทยเริ่มเฟื่องฟูในช่วงที่ทหารอเมริกันเข้ามาในประเทศไทย ราวปี พ.ศ. 2503 หรือช่วงสงครามเวียดนาม สำหรับพัทยานั้น ถูกคัดเลือกให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของกองกำลังทหารอเมริกันที่ประจำการอยู่ในน่านน้ำแปซิฟิก การทยอยกันเข้ามาของทหารอเมริกันนี้ ก่อให้เกิดการปรับรับและการขยายตัวของธุรกิจบริการรูปแบบต่าง ๆ หนึ่งในนั้น คือ ธุรกิจบริการทางเพศ กล่าวกันว่า หญิงไทยจำนวนมากตัดสินใจก้าวเข้าสู่อาชีพนี้โดยอ้างเหตุผลเรื่องเศรษฐกิจเป็นสำคัญ สำหรับผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้มาก่อนแล้ว ต่างสนใจที่จะให้บริการทหารอเมริกันมากว่า เพราะสามารถสร้างรายได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับการให้บริการชายไทย นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เมืองพัทยา รวมไปถึงเมืองต่าง ๆ ที่มีกองกำลังทหารอเมริกันเดินทางเข้าไปพักผ่อนหย่อนใจ ต่างก็ปรับรับการเข้ามาของกองกำลังทหารนั้นด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ “อาชีพพิเศษ” รูปแบบต่าง ๆ เช่น หมอนวด คู่เต้นรำ และ “เมียเช่า” จึงแพร่สะพัดขึ้นอย่างกว้างขวาง เพื่อสนองตอบความบันเทิงให้แก่เหล่าทหารอเมริกัน ในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างรายได้ให้แก่หญิงไทยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในวงจรธุรกิจประเภทนี้ด้วย

ไม่ต่างกันนัก สำหรับบริเวณชายหาดบางแสน หลังจากการเข้ามาของทหารอเมริกัน

พื้นที่นี้ก็เริ่มคึกคักและมากไปด้วยธุรกิจสถานบันเทิงเชิงพาณิชย์ นับตั้งแต่ "บาร์เบียร์" จนพัฒนาเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามความเจริญของบ้านเมือง ไม่ว่าจะเป็น บาร์อะโกโก้ อาบอบนวด ผับ ค็อกเทลเล้าจ์ คาราโอเกะ บาร์เบียร์ ฯลฯ ซึ่งธุรกิจเหล่านี้อาจแฝงการขายบริการทางเพศให้แก่ นักท่องเที่ยวด้วย กล่าวกันว่า มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งเดินทางมาสู่เมืองบางแสนและพัทยาโดยมี จุดมุ่งหมายคือการมา "ชูดทอง" โดยใช้เรือนกายสนองความใคร่ให้แก่ทั้งเหล่านักท่องเที่ยวอเมริกันและคนไทยด้วยกันเอง ดังนั้น ในยุคหนึ่งพัทยา และอาจรวมไปถึงบางแสนด้วย จึงถูกเปรียบเปรยว่าเป็น "นครแห่งโสเภณี" กล่าวคือ ทั้งพัทยาและบางแสน คือสถานที่ที่นักท่องเที่ยวสนใจและการแสวงหา ความสุขทางเพศของชาวอเมริกัน และแม้เมื่อชาวอเมริกันได้เดินทางกลับไปยังประเทศของตน แล้ว อาชีพพิเศษในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศก็ยังคงอยู่ ทั้งยังมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดวัฒนธรรมการแสวงหาความสุขทางเพศของผู้ชายไทยที่ผสมรวมกับค่านิยมและ วิถีปฏิบัติต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากอิทธิพลภายนอก และสืบทอดต่อ ๆ กันมา จนเป็นอย่างที่ปรากฏ ให้เห็นอยู่ทุกวันนี้

มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ระเบียบงานของธุรกิจบริการทางเพศในประเทศไทย เริ่มปรากฏขึ้น ในช่วงสงครามเวียดนาม และเมื่อรัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติสถานบริการบันเทิง พ.ศ. 2509 นั้นก็เพื่อควบคุมสถานบริการบันเทิงมิให้มีการค้าประเวณีอย่างเปิดเผย แต่อีกทางหนึ่งก็เพื่อรองรับ การลงทุนของสถานบริการธุรกิจการค้าการมหรสพรูปแบบใหม่ ๆ ที่มีมากขึ้น สังคมไทยเริ่มเรียนรู้ว่า ไนต์คลับ คาเฟ่ สถานบริการอาบอบนวด และบาร์เบียร์ในยุคนี้ จำนวนของสถานธุรกิจบริการ รูปแบบใหม่นี้เติบโตอย่างรวดเร็วในเมืองที่เป็นที่ตั้งฐานทัพอเมริกัน เช่น อุบลราชธานี นครสวรรค์ สัตหีบ ระยอง พัทยา และชลบุรี เป็นต้น (หทัยเลิศ ลือป้อ, 2550)

ดังที่ได้กล่าวมาข้างแล้วว่า ธุรกิจบริการทางเพศนั้นมีพัฒนาการมาตามลำดับ จนมี รูปแบบที่หลากหลายและสลับซับซ้อนขึ้น ทำให้การจัดแบ่งประเภทของสถานบริการเป็นไปได้ยาก แม้กระทรวงสาธารณสุข ได้เคยสำรวจและจัดแบ่งประเภทของสถานบริการทางเพศและผู้ให้บริการ ทางเพศไว้เป็น 2 ประเภท คือ 1) สถานบริการทางเพศชนิดตรง และ 2) สถานบริการทางเพศชนิด แฝง ทั้งนี้ โดยพิจารณาว่า สถานบริการนั้นมีห้องสำหรับให้บริการทางเพศหรือไม่ แต่จากการ สำรวจตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2544-2548 และต่อ ๆ มา ธุรกิจบริการทางเพศมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2549, หน้า 1) จึงได้จัดแบ่งประเภทสถานบริการทางเพศ ใหม่ตามลักษณะการให้บริการ โดยแบ่งเป็น ประเภทต่าง ๆ ดังนี้ 1) สำนัการค้าประเวณี 2) โรงแรม 3) บังกะโล 4) เกสต์เฮ้าส์ 5) โรงน้ำชา 6) บาร์เบียร์ 7) บาร์เกย์ 8) บาร์อะโกโก้ 9) บาร์ร้าว 10) ดิสโก้เทค 11) ไนต์คลับ 12) ผับ 13) คาราโอเกะ 14) ค็อกเทลเลาจน์ 15) อาบอบนวด 16) นวด

แผนโบราณ 17) ชาวนา 18) คอฟฟี่ชอป 19) คาเฟ่ 20) ร้านหรือสวนอาหาร 21) ร้านเสริมสวย 22) ร้านตัดผมชาย 23) นางทางโทรศัพท์ 24) เทร็ดเตร่ และ 25) อื่น ๆ ซึ่งใกล้เคียงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ลงเก็บข้อมูลภาคสนาม (พ.ศ.2551 และ 2552) แม้ว่าจะไม่พบสถานบริการทางเพศบางประเภท เช่น สำนักรับค่าประเวณี (สถานบริการทางเพศแบบเดิมที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า 'ช่อง') โรงน้ำชา บาร์ร่าว ร้านเสริมสวย และร้านตัดผมชาย ซึ่งแท้จริงแล้วบางประเภทอาจเปลี่ยนแปลงไม่ปรากฏหรือยังคงปรากฏอยู่ แต่ผู้ศึกษาไม่ได้รับความร่วมมือที่จะเปิดเผยหรือให้ข้อมูลที่เป็นจริงก็เป็นได้

“เมื่อก่อนเราจะซื้อบริการต้องไปที่เขาขายกันเท่านั้น และเป็นที่รู้กันด้วยว่าที่แห่งนั้นมี การขายบริการ แต่ลองดูทุกวันนี้สิ เด็กวัยรุ่นเขาขายบริการกันที่ไหนบ้าง มันสามารถแอบแฝงได้ เกือบทุกที่ที่มีความบันเทิง บางคนมีเว็บไซต์ส่วนตัวแล้วนะ มันถึงกันหมดซื้อขายคล่อง มี รูปภาพให้เห็น บอกสัดส่วนตัวเองพร้อมบรรยายสรรพคุณต่าง ๆ ใครสนใจก็ลองติดต่อใช้บริการ” (หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

เป็นที่น่าสังเกตว่า สถานบริการทางเพศไม่ว่าจะเป็นแบบประเภททางตรงหรือทางอ้อม มักมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับธุรกิจความบันเทิงหรือการพักผ่อนหย่อนใจในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสถานบริการความบันเทิงนั้น ได้จัดบรรยากาศหรือกิจกรรมที่เอื้อต่อการสร้างความ สนุกสนาน ร่าเริง ปลุกเร้าอารมณ์แห่งความสุข และการผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งโดย ธรรมชาติแล้วการปลดปล่อยความใคร่หรือการมีเพศสัมพันธ์ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถทำให้มนุษย์ มีความสุขได้ ดังนั้นสถานบันเทิงเริงรมย์ต่าง ๆ จึงอาจเป็นต้นทางหรือแหล่งชุมนุมของผู้ที่ต้องการ ปลดปล่อยความตึงเครียดด้วยกิจกรรมทางเพศต่าง ๆ ได้ ดังพิจารณาได้จากความคิดเห็นของ ‘เล็ก’ ผู้ให้ข้อมูลประกอบคนหนึ่ง ต่อไปนี้

“พวกผู้ชายเพื่อนหนูนะพี่ มันก็เที่ยวกันทั้งนั้น ผับ บาร์ คาราโอเกะ หนูเองก็รับจ้างเป็น เด็กนักร้อง ู้เห็นอะไรมาบ้าง เด็กนักร้องบางส่วนก็ขายนะ บางคนถูกใจให้ฟรี ยิ่งถ้าแขกดี ๆ เลี้ยง และดูแลหน่อยก็มีอะไรกันดี แต่หนูไม่ะ ทำงานอย่างเดียว แฟนหนูก็รู้ แต่ผู้ชายที่มาเที่ยวมักจะ คิดว่าเราขายทั้งนั้น ยิ่งถ้าเริ่มเมา เริ่มได้ที ก็เริ่มออกกลาย แอลกอฮอล์นี่แหละตัวดี มันจะเอื้อให้เกิด การมีเพศสัมพันธ์กันได้ ยิ่งมีแสง สี เสียง ยิ่งเร้าอารมณ์ได้มาก”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

ไม่ต่างกันนัก ‘วุฒิ’ ก็ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในทำนองเดียวกันว่า

“เรื่องที่เกี่ยวข้องหรือ เดี่ยวนี้มันมีหลากหลาย ร้านอาหาร ร้านเหล้า อาบอบนวด อะโกโก้ คาราโอเกะ มีตั้งแต่เพิ่งข้างทางจนถึงร้านรวงหรู ๆ โรงแรมก็ยังมี ก็รู้ ๆ กันอยู่ทั้งพทยา และบาง-แสนนั้นแหละ เท่าที่จำได้ ฟังผู้ใหญ่รุ่นก่อน ๆ คุณกัน เราก็เพิ่งแตกเนื้อหนุ่ม พทยาเป็นพทยา ทุกวันนี้ได้ก็เพราะทหารไอ้กันนี้แหละ แต่อย่างว่านะ เราก็อยากได้เงินเขา เขาก็อยากมาเที่ยวพักผ่อน แต่ถ้าตัวผมเองแล้ว สถานที่ที่เกี่ยวก็ช่องนี้แหละ สมัยนั้นเรียกว่าช่องเลย ไม่มาแอบแฝง อย่างในปัจจุบันนี้หรือ จำได้ตอนนั้น อายุ 17-18 ปี ซื้อมือถืออยู่เหมือนกัน ราคาประมาณ 200 บาท พทยาที่แหละซุกซม ช่องทั้งนั้น แต่เดี๋ยวนี้เขาเปิดเป็นกิจการอื่น ๆ ด้วย ก็รู้ ๆ กันอยู่ แต่เขาว่าส่วนใหญ่เพื่อบริการนักท่องเที่ยวต่างชาตินะ ไม่แน่ใจเท่าไร เพราะไม่ได้เที่ยวแบบซื้อบริการมานานแล้ว”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

หากพิจารณาจากข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยผนวกกับการจัดแบ่งประเภทของธุรกิจ บริการทางเพศตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้จัดจำแนกไว้ สะท้อนให้เห็นได้ว่าเพศพาณิชย์ที่ปรากฏในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี มีรูปแบบที่หลากหลาย ดังจะนำมากล่าวถึงไว้ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1) สถานบริการทางเพศแบบเปิดเผยหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศโดยเฉพาะ และ 2) สถานบริการแบบปิดหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศแอบแฝง ดังนี้

2.1 สถานบริการทางเพศแบบเปิดเผยหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศโดยเฉพาะ

สถานบริการทางเพศประเภทนี้ หมายถึง สถานที่ ที่มุ่งเสนอขายบริการทางเพศ โดยเฉพาะ ไม่มีการแอบแฝงซ่อนเร้นหรือปิดบัง เพียงพู่ในช่วงต้นทศวรรษ 2500 และซบเซาลง ก่อนที่จะพัฒนาไปสู่สถานบริการทางเพศแบบแอบแฝงต่อมา แม้จะมีความพยายามที่จะไม่ให้ ประเจิดประเจ้อมากนัก แต่สถานบริการประเภทนี้นักเที่ยวจริง ๆ จะทราบดีว่าสถานที่นี้คือสถาน บริการทางเพศ ปัจจุบันสถานบริการทางเพศประเภทนี้ มีน้อยลงมากเมื่อเทียบกับสถานบริการ แบบปิดหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศแอบแฝง สำหรับชื่อหรือคำเรียกสถานบริการทางเพศ ประเภทนี้ มักเรียกกันว่า “ช่อง” โดยปกติจะใช้บ้านหรือห้องแถวเป็นสถานประกอบการ ส่วนใหญ่ จะเปิดบริการในเวลาเย็นและกลางคืน มักตกแต่งด้วยไฟหลากสี มีห้องเล็กห้องน้อยไว้สำหรับ ประกอบกามกิจ ภายในช่องนอกจากจะมีหญิงขายบริการไว้สำหรับบริการทางเพศแก่นักเที่ยวแล้ว ช่องมักจะมีแม่เล้าและแมงดาช่วยกันบริหารจัดการ ดูแล หรือคุมกฎประจำช่องด้วย

ในประเด็นนี้ ‘วุฒิ’ ผู้ให้ข้อมูลคนหนึ่งซึ่งเคยมีประสบการณ์ตรงในการใช้บริการสถานบริการทางเพศประเภทนี้ ได้กล่าวไว้ว่า

“ช่องเมื่อก่อนก็ทำเหมือนบ้านนี้แหละ เพียงแต่รู้กันว่าช่อง เรามีคนดูแลนะ ทั้งเจ้าของและคนมีสี ส่วนใหญ่ใครจะเปิดได้ก็ต้องมีคนหนุนหลังแต่ที่ว่านี้นานมาแล้วนะครับ โฉ้ยหลายสิบปีมาแล้ว เดี่ยวนี้ไม่มีแล้วมั้ง ที่เป็นช่องจริง ๆ เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นบ้างหน้าหมดแล้ว ไม่รู้จะได้เที่ยวมานานแล้ว”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

แตกต่างกัน ‘ชาย’ หนุ่มผู้ให้ข้อมูลรุ่นใหม่ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้ว่า

“รุ่นผมไม่น่าจะมีแล้วมั้งพี่ (อายุ 22 ปี ตอนสัมภาษณ์) ช่องนะ เป็นแบบแอบแฝงหมดแล้ว ชายซื้อกันเองไม่ผ่านใครก็มี ได้ฟรียังมีเลยพี่ เดี่ยวนี้ เวลาไปเที่ยว...ถูกใจกันก็ได้ละ ไม่ต้องซื้อ แต่ถ้าซื้อก็แพงหน่อย ระดับนางแบบ...แต่ไม่ค่อยหรรษา จีบหาของฟรีดีกว่า”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

นอกจากที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังพบการเสนอขายบริการทางเพศแบบเปิดอีกลักษณะหนึ่งด้วย คือ ผู้ขายบริการจะไปรวมกันอยู่ในบริเวณสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง แต่ไม่ใช่สถานที่ที่เป็นอาคารเฉพาะเพื่อประกอบกิจการหรือมีกิจกรรมทางเพศกัน หากแต่เป็นเพียงจุดนัดพบหรือแหล่งสำหรับติดต่อเพื่อตกลงราคา หลังจากนั้นจึงพากันไปยังที่อื่น เช่น โรงแรม ห้องพัก เป็นต้น ปกติบริเวณหรือย่านที่เป็นแหล่งรวมตัวของผู้ขายบริการทางเพศในลักษณะนี้ได้แก่ ซ้างถนนสายใดสายหนึ่งสวนสาธารณะ

“ก็มีแบบหิ้วไป...อย่างเนี่ยไม่แพง แต่ก็นั่น ๆ ไม่สวย คนซื้อก็น่าจะไม่ใช้คนรุ่นผมหรอก ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ใช้แรงงานนะ เขาก็มีแหล่งของเขา ตอนนี้อางที่ถูกกวาดล้างไปบ้างแล้ว บอกตรง ๆ แบบนี้ผมไม่นะ มันคนละเกรด”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

2.2 สถานบริการทางเพศแบบปิดหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศแอบแฝง

สถานบริการประเภทนี้ เพิ่งพู่ขึ้น ราว ปี พ.ศ.2508 เป็นต้นมา หลังการเข้ามาของทหารอเมริกันในช่วงสงครามเวียดนาม พ.ศ.2508 – 2518 แม้จะทราบกันโดยทั่วไปว่ามีการขายบริการทางเพศด้วย แต่โดยลักษณะของการประกอบการมักจะทำให้เห็นว่าเป็นการเปิดกิจการขึ้นมาเพื่อดำเนินธุรกิจการค้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีใช้การค้าประเวณีหรือขายบริการทางเพศโดยเฉพาะ สถานบริการประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับธุรกิจความบันเทิง การพักผ่อนหย่อนใจ และอาหาร เป็นต้น สำหรับในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี มีสถานบริการแบบปิดหรือแบบเสนอขายบริการทางเพศแอบแฝงหลายลักษณะ จากการลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม ประกอบกับการบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูล และข้อมูลเอกสาร สามารถประมวลผลมากล่าวถึงเป็นตัวอย่างได้ ดังนี้

2.2.1 ร้านอาหารหรือสวนอาหาร เป็นสถานบริการอาหารทั้งในอาคารและกลางแจ้งส่วนใหญ่มักจัดเป็นห้องโถงรวม มีโต๊ะสำหรับนั่งรับประทานอาหารหลายชุด บ้างจัดให้มีห้องที่เป็นสัดส่วนมิดชิดเพื่อบริการลูกค้าที่ต้องการความเป็นส่วนตัว นอกจากนี้ยังพบร้านที่มีตัวอาคารแบบเปิดโล่งและโปร่งลม หรือไม่เช่นนั้นก็มีการจัดโต๊ะอาหารไว้กลางแจ้งเพื่อบริการลูกค้า ส่วนใหญ่ร้านอาหารหรือสวนอาหารมักมีการแสดงดนตรีหรือเปิดเพลงให้ลูกค้าฟังด้วย ในส่วนของการค้าประเวณีหรือการขายบริการทางเพศนั้น อาจเป็นในลักษณะที่ทางร้านมีหญิงขายบริการอยู่ในสังกัด มีห้องไว้ให้บริการเพื่อประกอบการมกกิจโดยเฉพาะ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับส่วนที่บริการอาหาร บางแห่งหญิงที่ให้บริการทางเพศนั้นก็อาจเป็นบริการสาวหรือ ‘เด็กเลิฟ’ นั่นเอง อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการขายบริการทางเพศนี้ เจ้าของธุรกิจร้านอาหารหรือสวนอาหารบางแห่งอาจไม่มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงกับการค้าประเวณีหรือขายบริการทางเพศ หากแต่การที่มีหญิงสาวที่ขายบริการทางเพศอยู่ในร้านซึ่งทำงานเป็นพนักงานของร้านด้วย อาจมีส่วนช่วยดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาในร้านมากขึ้น ส่วนการซื้อขายบริการทางเพศนั้น เป็นการตกลงกันเองระหว่างลูกค้ากับผู้ขายบริการ ข้อสังเกตหนึ่งที่พอจะสันนิษฐานได้ว่า ร้านอาหารหรือสวนอาหารนั้นมีการแอบแฝงขายบริการทางเพศ คือ มีบริการมากกว่าโต๊ะอาหารและส่วนใหญ่เป็นบริการหญิงมากกว่าบริการชาย

“อันนี้จริงพี่ หนูรับจ๊อบทำงานในร้านแบบนี้ หมายถึงทำงานจริง ๆ นะพี่ เซียร์แซกเฉย ๆ แต่ในนั้น บางคนเขาก็ขายด้วยแหละนะ...แต่ไม่โจ่งแจ้งเท่าไร อยู่ด้วยความพอใจของเขาด้วย”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

2.2.2 บาร์และไนท์คลับ เป็นสถานบริการอาหารที่เน้นเครื่องดื่มเป็นสำคัญ เครื่องดื่มในที่นี้หมายถึงสุราและเบียร์ สำหรับบาร์และไนท์คลับใดที่มีการขายบริการทางเพศ มักจะมีการแสดงหรือ 'โชว์' ที่มีส่วนช่วยวนอารมณ์ทางเพศแก่ลูกค้าด้วย กล่าวกันว่าบาร์และไนท์คลับได้รับความนิยมอย่างสูงในช่วงทศวรรษ 2500 ส่วนบาร์เบียร์นั้นพัฒนาต่อมาจนมีลักษณะเฉพาะ อาศัยพื้นที่การเปิดกิจการไม่มากนัก รวบรวม 20 – 40 ตารางเมตรขึ้นไปก็สามารถดำเนินการได้แล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นเคาน์เตอร์เปิดโล่งที่มีบริการเครื่องดื่มหรือบาร์เทนเดอร์ให้บริการลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่มักใช้หญิงขายบริการทางเพศเป็นตัวเรียกลูกค้า มีการจ่ายเงินเดือนให้ แต่สิ่งที่เป็นรายได้หลักของสาวบาร์เบียร์คือเงินค่าดริงระหว่างที่เป็นเพื่อนคุยกับลูกค้า รวมไปถึงเงินค่าตัวจากการขายบริการทางเพศซึ่งจะต้องถูกหักให้แก่ทางร้านด้วยเมื่อมีการซื้อบริการหรือถูก 'ออฟ' ออกจากร้าน เป็นที่น่าสังเกตว่า บาร์เบียร์จะกระจุกตัวอยู่บริเวณย่านที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวของชาวตะวันตกมากเป็นพิเศษ สำหรับบาร์อะโกโก้หรือบาร์ท็อปเลสนั้นสันนิษฐานว่ามีการพัฒนาการมาจากบาร์หรือไนท์คลับแบบธรรมดา แต่เพิ่มการแสดงหรือโชว์ต่าง ๆ ที่ช่วยวนอารมณ์เพศมากขึ้น นักแสดงส่วนใหญ่มักแต่งกายกึ่งเปลือยหรือเปลือย สำหรับการแสดงที่พบบ่อย ได้แก่ การเต้นรูดเส้า นอกจากนี้ยังมีการแสดงชุดพิเศษที่กระตุ้นเร้าอารมณ์เพศอย่างตรงไปตรงมาและเปิดเผยอีกมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า บาร์ลักษณะนี้มีกลุ่มลูกค้าเป้าหมายที่เป็นชาวต่างชาติมากกว่าคนไทย ในส่วนของบาร์ที่มีบริการและการแสดงหรือโชว์ที่เป็นผู้ชายนั้น ถูกเรียกว่า 'บาร์เกย์' ซึ่งพัฒนาต่อมาในภายหลังและมีลักษณะเฉพาะของตน แต่ไม่ว่าบาร์ประเภทใดก็ตาม มักมีการขายบริการทางเพศด้วย คือ ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวสามารถ 'ออฟ' พนักงานหรือ 'เด็ก' ออกจากนอกร้านเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ พนักงาน บริกร หรือนักแสดงทางเพศ นอกจากจะแต่งกายในชุดกึ่งเปลือยหรือเปลือยแล้ว ส่วนหนึ่งแต่งกายแบบ 'แฟนซี' เช่น แต่งกายด้วยชุดนักเรียนนักศึกษาต่างชาติ ชุดทหารเรือ ชุดพยาบาล ชุดนักกีฬา หรือชุดประจำชาติบางชาติด้วย เป็นต้น ดังปรากฏข่าวการจับกุมผู้ดำเนินการเปิดสถานบริการประเภทนี้แล้วจัดให้มีการค้าประเวณีด้วย ดังสรุปข่าวต่อไปนี้ "หลายบาร์เบียร์ค้ากามนักศึกษา ขวยปิดเทอมดึงสาวปวช. รับแขก ตำรวจบุกรวบหนุ่มเจ้าของบาร์เมืองพัทยา ลักลอบค้ากามนักศึกษา พบพฤติกรรมเปิดร้านบังหน้าลับหลังแอบค้าประเวณีสาว ปวช.วัย 16" และ "พล.ต.ต.ชวลิต แสงพีชน์ ผบก.ปคม.แถลงจับ น.ส.เสาว์ ปลัดศรีช่วย เจ้าของร้านบาร์เบียร์ที่พัทยาขายบริการทางเพศ หญิงสาวเป็นพนักงานของร้าน ต่อมาชุดสืบสวนตามจับอีก 2 คดี แจ้งข้อหาค้ามนุษย์ ตำรวจเผยการค้าประเวณีเกิดจากปัญหาครอบครัว ฝากเตือนผู้ปกครองให้ดูแลลูกหลาน" (ไทยรัฐ, 2556, หน้า 1) ส่วนบาร์ประเภทอะโกโก้ก็มีปรากฏ ดังนี้ "จับอะโกโก้พัทยาค้ากามเด็ก...พ.ต.อ.ยุทธภูมิ บัณยานาค ผกก.2

บก.ปคม.แถลงจับกุมผู้จัดการร้านหญ่ คลับ 2 อะโกโก้ ถนนวอร์คิงสตรีท จ.ชลบุรี ซ้อหาค้า มนุษย์โดยแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีบุคคล อายุกว่า15 แต่ไม่เกิน 18”(มติชน, 2556, หน้า5)

“แน่นอนครับบาร์กับไนท์คลับ มันขายอยู่แล้ว พี่ก็เห็น...ร้านแบบนี้ใช้ผู้หญิงมา เรียกลูกค้า โดยเฉพาะลูกค้าฝรั่ง รายได้ของสาวบาร์เบียร์คือค่าดริงพี...มากกว่าเงินเดือนซะอีกใน บางครั้ง ไอ้ที่ขายก็ต่างหาก แต่จะถูกหักไปนะถ้าถูก ‘ออฟ’ ออกไปจากร้าน มีเพื่อนที่เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ เล่าให้ฟัง”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

2.2.3 ค็อกเทลเลานจ์ เป็นสถานบริการที่มักตกแต่งร้านให้ดูดี มีระดับ เพื่อดึงดูด นักท่องเที่ยวหรือลูกค้าชนชั้นกลางขึ้นไป ส่วนใหญ่เป็นอาคารถาวร มิดชิด ค็อกเทลเลานจ์ระดับ เกรดเอ คือ ค็อกเทลเลานจ์ที่มีความหรูหราและมีคุณภาพ ทั้งตัวอาคาร การตกแต่ง การให้บริการ ชนิดของอาหารและเครื่องดื่ม รวมไปถึงพนักงานที่ให้บริการด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า พนักงานฝ่าย ต่าง ๆ ในค็อกเทลเลานจ์นั้น มักจะบริการลูกค้าอย่างพิถีพิถัน เพราะลูกค้าส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มี รายได้สูง สำหรับผู้ขายบริการทางเพศส่วนใหญ่จะถูกคัดเลือกมาอย่างดี รูปร่างหน้าตาสวยงาม หากเป็นหญิงอาจมีลักษณะที่เรียกว่านางแบบหรือดารา นอกจากนี้สถานบริการส่วนใหญ่มักให้ ความสำคัญหรือมีระเบียบที่เคร่งครัดเกี่ยวกับการตรวจโรคของผู้ขายบริการไว้อย่างชัดเจน และ เข้มงวด เช่นผู้ขายบริการต้องเข้ารับการตรวจโรคทุก15 วัน เป็นต้น

“เลานจ์นี้หนูนะพี่...เคยไปครั้งเดียว มีคนออกให้ ลำพังผมเองไม่เข้าหรอก... เพง... แต่ของเขาดีจริง คนมีเงินก็โอเค...ผมไม่นิยม”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกันนัก ‘พจน์’ หนุ่มพนักงานบริษัทเอกชน สถานภาพโสด การศึกษาระดับ ปวส. ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า

“เคยไปเที่ยวอยู่พี่ ไม่กี่ครั้ง อีกร้อยอย่างไม่ชอบด้วยแบบนี้ อึดอัด อาจเป็นเพราะไม่ใช่ แบบที่เราชอบมั้ง ผมไม่ใช่คนไฮโซ ที่ไปนะก็เพราะพวก ๆ เขาอยากลอง เคยไปเป็นเพื่อน ก็เท่านั้น”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

2.2.4 นวดแผนไทยหรือนวดแผนโบราณ เป็นสถานบริการนวดตามแบบเฉพาะของไทยที่สั่งสมเรียนรู้กันมานาน มีทั้งการนวดตัวและการนวดเท้า แต่หมอนวดส่วนหนึ่งอาจแอบแฝงขายบริการทางเพศแก่ลูกค้าที่มานวดด้วย สำหรับสถานบริการนวดแผนไทยนี้ จากข้อมูลเชิงประจักษ์ เจ้าของกิจการบางคนอาจทราบดีว่าหมอนวดของตนขายบริการทางเพศด้วย ทั้งยังอาจได้รับค่าตอบแทนจากการขายบริการของหมอนวดด้วยการคิดเป็นเงินค่าสถานที่และค่าชั่วโมงนวด ปกติราคาค่าชั่วโมงนวดขึ้นอยู่กับว่าเป็นการนวดประเภทใด อาจมีตั้งแต่ 150 – 400 บาท หรือมากกว่านั้น ส่วนราคาการขายบริการทางเพศขึ้นอยู่กับข้อตกลงกันของหมอนวดและลูกค้า เป็นที่น่าสังเกตว่า หมอนวดแผนโบราณที่ขายบริการทางเพศมักเป็นหญิงที่เคยมีสามีมาก่อน รูปร่างหน้าตาอาจไม่สวยงามมากนัก บางคนอาจมีอายุเกิน 40 ปีแล้วด้วย ดังพิจารณาเพิ่มเติมได้จากความคิดเห็นต่อไปนี้

“นวดเฉย ๆ นะเคยครับ บ่อยด้วย แต่ที่เอาด้วยนี่ไม่เคย ส่วนตัวแล้วเจอแต่แบบ 30 อีฟ ส่วนใหญ่แล้วจะมีลูกมีผัวกันมาแฉะนะ ดูสภาพ แต่ของอย่างนี้รู้กันนะมันจะมีอาการให้เห็นว่าเขาขายด้วย บางทีก็บอกเราเลย เสนอเอง”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

2.2.5 อาบอบนวด เป็นสถานบริการที่จัดตั้งขึ้นมาโดยอ้างว่าเพื่อช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด เมื่อয়ীเจ้าของบรูษ กล่าวกันว่ อาบอบนวดเกิดขึ้นและได้รับความนิยมแพร่หลายราว ทศวรรษ 2503 ลักษณะของการบริหารจัดการ คือ ผู้ประกอบการจัดให้มีผู้ให้บริการทางเพศมานั่งอยู่ในตู้กระจกเพื่อให้ลูกค้าหรือผู้ซื้อบริการสามารถเลือกผู้ให้บริการได้ตามความสนใจของตน ในสถานบริการอาบอบนวดทั่ว ๆ ไป จะมีผู้ที่ทำหน้าที่หลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง มิใช่เฉพาะตัวหมอนวดหรือผู้ที่ขายบริการเท่านั้น เช่น ผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลสถานบริการ อาจเรียกว่ามาตามหรือแม่ พนักงานต้อนรับและให้ข้อมูลหมอนวดหรือเด็กเชียร์แขก ครูฝึก และแมงดา เป็นต้น ปกติลูกค้ากลุ่มเป้าหมายของอาบอบนวด คือ ชนชั้นกลางขึ้นไป และส่วนใหญ่มักเป็นผู้ที่มีรายได้สูง ขนาดของสถานบริการขึ้นอยู่กับเกรดหรือระดับการให้บริการ รวมไปถึงจำนวนหมอนวดหรือผู้ขายบริการด้วย เช่น สถานบริการขนาดใหญ่อาจจะมีห้องไว้สำหรับบริการจำนวนมาก โดยพิจารณาจากจำนวนพนักงาน คือ ประมาณ 180 – 200 คน ส่วนสถานบริการขนาดกลางนั้น ก็จะลดหลั่นลงมา ราว 80 – 120 คน สำหรับสถานบริการขนาดเล็กก็จะมีพนักงาน ต่ำกว่า 60 คน อย่างไรก็ตาม สถานบริการอาบอบนวดนี้ แม้จะมีการขายบริการทางเพศ แต่ก็จัดทะเบียนการประกอบธุรกิจ

อย่างถูกต้อง โดยการขอใบอนุญาตจากรัฐบาลภายใต้ พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509

“สมัยผมมีครอบครัวใหม่ ๆ คนที่จะเที่ยวอาบอบนวดนี้ต้องมีเงินน้อยถึงจะเที่ยวได้ คนละครดเลียบกับช่อง ดีกว่าเยอะ ใส่ว่าก็ไม่ใช่นักเที่ยวเท่าไร ไม่ถนัดเลยอาบอบนวดนี้”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

ไม่ต่างกันนัก ‘ใหญ่’ ผู้ให้ข้อมูลอีกคนหนึ่งก็ได้กล่าวไว้ในงานของตัวเองกันว่า

“เคยเที่ยวผู้หญิงอาบอบนวดหรือไม่ล่ะหรือครับ ก็มีบ้างช่วงอยากลอง...ก็ตามพี่ ๆ เขาไป ไม่รู้จะรุ่นพวกผมไม่ค่อยให้บริการกันเท่าไร ก็แค่อยากลองดูในช่วงแรก ๆ ยิ่งพอมีแฟนแล้วยิ่งไม่เลย แต่ก่อนหน้านี้ก็จีบหญิงไปเรื่อยได้บ้างไม่ได้บ้าง...แต่ไม่ถึงขนาดไปซื้ออย่างนั้นนะพี่ อีกอย่างตอนนั้นเรายังเรียนอยู่ ไม่มีเงินไปเที่ยวอย่างนี้หรอก”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

2.2.6 คาเฟ่ เป็นสถานบริการที่กล่าวกันว่ามีพัฒนาการต่อเนื่องมาจาก อาบอบนวด และคอฟฟี่ช็อป ลูกค้าส่วนใหญ่คือชนชั้นกลางและผู้ที่มีฐานะดี คาเฟ่นอกจากจะบริการอาหารและเครื่องดื่มแล้ว ยังมีการแสดงต่าง ๆ ให้ลูกค้าได้ชมด้วย เช่น การแสดงตลก มายากล ดนตรี สำหรับผู้ขายบริการอาจเป็นได้ทั้งพนักงานต้อนรับ บริกร หรือแม้กระทั่งนักร้อง กล่าวได้ว่าเป็นการขายบริการทางเพศแบบแอบแฝงและขึ้นอยู่กับตัวของผู้ขายบริการเองเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีระบบจัดการอย่างชัดเจนจากทางสถานบริการ

“อันนี้เคยไปเที่ยว แต่เที่ยวจริง ๆ นะ กิน ฟังเพลง แต่ก็รู้ว่าเรามีขายด้วย”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘พจน์’ ชายหนุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกคน ได้กล่าวถึงประสบการณ์การเที่ยวสถานบริการแบบนี้ไว้ว่า

“สำหรับคาเฟ่ไปเที่ยวพักผ่อนจริง ๆ ไม่ได้สนใจเรื่องอย่างว่าหรอก แต่คนอื่น ๆ

เขาก็ว่าเด็กที่นั่นขายนะ นักร้องบางคนก็น่าจะด้วย”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

2.2.7 คาราโอเกะ เป็นสถานบริการความบันเทิงที่นำเทคโนโลยีการร้องเพลงมาให้บริการลูกค้าที่ต้องการพักผ่อนหย่อนใจด้วยการร้องเพลง นอกจากการร้องเพลงแล้วในสถานบริการคาราโอเกะยังมีอาหารและเครื่องดื่มไว้สำหรับบริการลูกค้าด้วย อย่างไรก็ตามสถานบริการคาราโอเกะนี้ จากข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์และเอกสาร ส่วนหนึ่งให้ข้อมูลว่ามีการแอบแฝงขายบริการทางเพศด้วย ผู้ที่ขายบริการทางเพศอาจเป็นพนักงานต้อนรับหรือบริกร เป็นที่น่าสังเกตว่าความนิยมในการพักผ่อนหย่อนใจด้วยการร้องเพลง คาราโอเกะนี้ได้รับความนิยมอย่างสูง ส่งผลให้มีผู้แฝงตัวเข้ามาขายบริการทางเพศในสถานบริการคาราโอเกะมากขึ้นด้วย

“ส่วนตัวไม่เคยเจอเองนะที่เสนอขายด้วย แต่คนอื่นเขาพูดกันว่า มีขายบริการด้วย เด็กในร้านส่วนใหญ่ก็สวย ๆ นะ ดูแล้วบางคนก็น่าจะขายด้วยจริง ๆ ”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

ด้าน ‘ใหญ่’ หนุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกคนหนึ่งได้สะท้อนความคิดเห็นของตนไว้ว่า

“เคยเจอจริง ๆ ครับพี่ เพื่อนผมมันเคยลอง ราคาที่ใช้ได้อยู่ แต่ส่วนใหญ่หน้าตาดีนะครับ แต่เขาจะไม่โจ่งแจ้งนะ ต้องคุยกันก่อน ”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

2.2.8 โรงแรม เป็นสถานบริการด้านที่พักแต่บางแห่งมีการค้าบริการทางเพศแอบแฝงอยู่ด้วย ปกติโรงแรมที่เป็นแหล่งค้าบริการทางเพศ มักเป็นโรงแรมธรรมดาที่ไม่ได้เน้นมาตรฐานดาว อาจเป็นโรงแรมม่านรูด หรือไม่ก็เป็นโรงแรมขนาดเล็ก ที่เรียกโดยทั่วกันว่า “โรงแรมจิ้งหรีด” ข้อสังเกตประการหนึ่งที่อาจบ่งชี้ได้ว่า โรงแรมนั้นอาจมีผู้ขายบริการทางเพศให้บริการอยู่คือ ชื่อโรงแรมมักจะตั้งเป็นตัวเลข หรือมีชื่อลงท้ายว่าอินน์ (Inn) สำหรับโรงแรมใหญ่ ๆ ระดับมาตรฐานที่มีการจัดเกรดหรือติดดาว ผู้ค้าบริการทางเพศส่วนใหญ่จะไม่มีสังกัด แต่จะแฝงตัวรอลูกค้าอยู่บริเวณโถงหรือลิโอบบี้ของโรงแรม ซึ่งอาจมีพนักงานของโรงแรมบางคน เช่น พนักงานเปิดประตูและพนักงานยกกระเป๋า ช่วยดำเนินการติดต่อหรือเป็นนายหน้าจัดหาผู้ซื้อบริการทางเพศให้

“ไอ้ประเภทอินน์ ๆ ทั้งหลาย มันก็คือที่ ๆ เขาไปมีเซ็กส์กันแหละครับ ถูกและก็มีเยอะ...ส่วนใหญ่ประเภทน้ำแตกแล้วแยกทางนะผมว่า”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

“โรงแรมนี้แหล่งเลยครับ แต่เด็กละอยู่ข้างนอก เรียกได้ ตามได้ ตามพนักงานของโรงแรมนั่นแหละ เขามีเครือข่ายอยู่”

(ณัฐ, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

2.2.9 เมมเบอร์คลับ เป็นสถานบริการชั้นสูงที่มักตั้งอยู่ในโรงแรมใหญ่ ๆ หรือโรงแรมที่มาตราฐานดาว ปกติจะให้บริการอาหารเครื่องดื่ม มีดนตรีบรรเลง พนักงานทุกฝ่ายจะได้รับการคัดสรรและฝึกอบรมการให้บริการมาอย่างดี ทั้งยังเน้นเรื่องรูปร่างหน้าตาด้วย สำหรับพนักงานที่ขายบริการทางเพศนอกจากจะรูปร่างหน้าตาดีและบริการดีแล้ว บางคนยังอาจมีเครื่องการันตีถึงสถานะของตนเพื่อดึงดูดผู้ซื้อบริการด้วย เช่น เคยเป็นนางแบบ ดารา เคยผ่านเวทีการประกวดความงามมาแล้ว เป็นต้น เป็นที่น่าสนใจว่าการสมัครเป็นสมาชิกของสถานบริการทางเพศแบบเมมเบอร์คลับนี้ มีกฎกติกาค่อนข้างเข้มงวด สถานบริการอาจสงวนสิทธิ์ในการรับเข้าเป็นสมาชิก เช่น บางแห่งรับเฉพาะชาวต่างชาติ บ้างรับเฉพาะชาติใดชาติหนึ่งเท่านั้น ดังตัวอย่างรับเฉพาะชาวญี่ปุ่น สำหรับในส่วนที่เป็นคนไทยซึ่งสามารถสมัครเป็นสมาชิกได้นั้น มักเป็นกลุ่มที่มีรายได้สูง เช่น เจ้าของกิจการ นักธุรกิจ และข้าราชการระดับสูงต่าง ๆ

“เคยไปกับนายครั้งหนึ่งที่พัทยา นายเขาชวน น่าจะแพงอยู่ เพราะทุกอย่างดีหมด ตั้งแต่สถานที่ การบริการ คนต้อนรับ ผู้หญิง หุ่นดีหน้าตาดีทั้งนั้น”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

“ไม่ต่างกันนัก ‘พจน์’ ก็ได้ให้ข้อมูลไว้ทำนองเดียวกันว่า

“ไม่ไหวพี่ แพงแต่ฟังเขาเล่า ๆ กันมา หลุมมนะ บริการก็ดี แต่ส่วนแล้วตัวไม่เคยไปหรอก ”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

2.2.10 สปา เป็นธุรกิจรูปแบบใหม่ที่ให้บริการเพื่อสุขภาพ เช่น มีการอบตัว ชัดตัว นวดน้ำมัน ฯลฯ แต่ธุรกิจประเภทนี้ จากข้อมูลเชิงประจักษ์หรือการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ส่วนหนึ่งมีการแอบแฝงขายบริการทางเพศด้วย พนักงานบริการส่วนใหญ่เป็นหญิงวัยรุ่น บางแห่งมีการนำชาวต่างชาติมาขายบริการด้วย ข้อสังเกตประการหนึ่งที่อาจสันนิษฐานได้ว่า สถานบริการสปาแห่งนั้นมีบริการทางเพศด้วย คือ มักจะมีป้ายติดแจ้งให้ทราบไว้ว่า “รับบริการเฉพาะบุรุษ”

“ก็มีนะบางที่ แต่มันก็จะแตกต่างจากสปาจริง ๆ ที่มีขายบริการนี้เห็นสถานที่ เห็นตัวอาคารก็พอจะเดาได้นะว่าอันไหนสปาจริงอันไหนสปาปลอม บางที่ติดป้ายเฉพาะผู้ชายไว้เลย เป็นอันว่ารู้กัน”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

2.2.11 ชาวนาและสถานออกกกำลังกาย เป็นสถานบริการธุรกิจอีกประเภทหนึ่งที่เปิดขึ้นมาโดยทำท่าเพื่อให้บริการเกี่ยวกับเรื่องการดูแลสุขภาพ เช่นเดียวกับนวดแผนไทยหรือนวดแผนโบราณ และสปา แต่อีกนัยหนึ่งมีการแอบแฝงขายบริการทางเพศด้วย สำหรับผู้ขายบริการทางเพศในสถานบริการชาวนาและสถานออกกำลังกายนี้ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ผู้ขายบริการ คือ ผู้ชาย ซึ่งอาจเป็นผู้ที่มีเพศวิถีรักต่างเพศหรือรักเพศเดียวกัน และบ้างเป็นผู้ที่รักทั้งสองเพศ สำหรับผู้ที่มีเพศวิถีรักเพศเดียวกันมีทั้ง “ฝ่ายรุก” หรือ “เกย์คิง” และ “ฝ่ายรับ” หรือ “เกย์ควีน” ทั้งผู้ซื้อและผู้ขายบริการ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มิชอบยอมรับเรื่องร่างของเพศชายแบบกำยำล่ำสัน มีกล้ามเนื้อสวยงาม เกี่ยวกับประเด็นรสนิยมทางเพศหรือเพศวิถีที่หลากหลายนี้ แม้ว่าในสังคมไทยจะมีมานานแล้ว แต่การรับค่านิยมตะวันตกเข้ามาก็มีส่วนปรับทัศนคติของผู้คนให้เปลี่ยนแปลงไปมาก เช่น เกิดกลุ่มเพศวิถีชายรักชายและการขายบริการทางเพศโดยผู้ขายมากขึ้น นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการแสดงออกทางเพศของผู้หญิงที่ต้องการแสดงออกเพื่อตอบสนองความต้องการของตนมากขึ้นด้วย เช่น มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งกล้าเข้าไปใช้บริการทางเพศอย่างเปิดเผย กล่าวกันว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ให้บริการทางเพศแบบนี้ คือผู้หญิงที่มีอายุ 40 ปี ขึ้นไป บางคนมีฐานะดี บุคลิกและหน้าตาดี หรือผู้หญิงทำงานอายุ 20 ปี ขึ้นไป ผู้หญิง ที่มีสามีอายุมาก รวมไปถึงหญิงชาวญี่ปุ่นที่เป็นนักท่องเที่ยวนิยม และชอบใช้บริการจากเด็กหนุ่ม (Beach Boy) ตามสถานที่พักผ่อนตากอากาศ สำหรับเหตุผลของการขายบริการทางเพศ ผู้ขายบริการทางเพศชาย บางคนได้ให้เหตุผลไว้คล้ายคลึงกับผู้ขายบริการทางเพศหญิงว่า มีฐานะยากจน การทำอาชีพนี้สามารถสร้างรายได้ค่อนข้างสูง เพื่อนชักชวน และสังคมยอมรับมากขึ้นไม่ถือว่า เป็นเรื่องแปลกอันใด

“อันนี้ก็เป็นที่รู้จักกัน...เป็นของพวกเกย์ครับ เคยหลงเจี้ยนเข้าไปที่หนึ่งไปเอาของกับคนที่ทำงานในนั้น บรรยากาศบางคนที่เรามองเขา มันแปลก ๆ ครับ ไม่รู้เพราะว่าเราอคติหรือเปล่า แต่ดู ๆ ก็รู้สึกว่ามันเป็นแหล่งของพวกเขา แต่พวกนี้มีคนเคยเล่าให้ฟัง เขาอาศัยความถูกต้องกันด้วยนะครับ ไม่ใช่ว่าจะขายทำเดียว”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

2.2.12 สถานที่ให้บริการทางเพศแบบอื่น ๆ จากที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นสถานที่ให้บริการทางเพศแบบแอบแฝงที่มักจะพบเห็นได้โดยทั่วไปในเขตเมืองจังหวัดชลบุรี ไม่ว่าจะเป็นเทศบาลเมืองชลบุรี พัทยา หรือบางแสน อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากที่กล่าวมายังพบสถานบริการที่มีการแอบแฝงขายบริการทางเพศในลักษณะอื่น ๆ อีก เช่น ร้านเสริมสวย ร้านตัดผม เรือที่เข้ามาเทียบท่า สนามกอล์ฟ บัมน้ำมัน ฯลฯ

“พัทยาให้เกย์นอนครับ เรือที่ลอยอยู่นั้นบางลำก็ใช่ บัมน้ำมัน เดียวนี้ก็มิขาย เห็นอยู่นะ แต่ผมไม่เคยนะครับ แค่นี้เลย ๆ”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

จากที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงรูปแบบของการค้าประเวณีโดยพิจารณาจากสถานที่หรือแหล่งที่เชื่อให้มีการขายบริการทางเพศทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ต่อไปจะเป็นการกล่าวถึงลักษณะของการค้าประเวณีโดยพิจารณาจากสถานะของการค้าประเวณี ดังต่อไปนี้

1. ผู้ค้าประเวณีโดยอาชีพหรือผู้ขายบริการทางเพศตรง (Direct Sex Worker)

ผู้ค้าประเวณีในลักษณะนี้ หมายถึง ชายหรือหญิงที่ดำรงชีพด้วยการขายบริการทางเพศตามสำนักบริการตรงต่าง ๆ ซึ่งมีได้ประกอบกิจการหรือมีอาชีพอื่นใด ดังนั้นรายได้หลักจึงมาจากการขายบริการทางเพศ

2. ผู้ค้าประเวณีโดยอ้อมหรือผู้ขายบริการทางเพศแฝง (Indirect Sex Worker)

ผู้ค้าประเวณีในลักษณะนี้ หมายถึง ชายหรือหญิงที่ขายบริการทางเพศในสถานบริการหรือนอกสถานบริการแบบอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากกลุ่มผู้ขายบริการตรง ปกติผู้ขายบริการประเภทนี้มักมีอาชีพหลักหรือประกอบอาชีพอื่นบ้าง รายได้ส่วนหนึ่งมาจากการขายบริการทางเพศ ซึ่งอาจเป็นรายได้หลัก คือ เงินที่รับจากการขายบริการทางเพศมากกว่าเงินเดือนตามตำแหน่งหน้าที่ หรืออาชีพที่ทำบ้างหน้านั้น ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างผู้ค้าประเวณีโดยอ้อมหรือผู้ขายบริการทางเพศแฝง

ต่อไปนี้ เช่น พนักงานในร้านอาหาร สวนอาหาร คลับ บาร์ คาราโอเกะ คาเฟ่ ชาวนา สป่า โรงแรม หมอนวด นางแบบ ช่างตัดผม แคดดี้ เด็กปั๊ม ผู้ขับซักรถยนต์และรถจักรยานยนต์รับจ้าง นักเรียน นักศึกษา เป็นต้น

หากพิจารณาเฉพาะกลุ่มผู้ขายบริการทางเพศที่เป็นนักเรียนนักศึกษา พบว่า ในปัจจุบัน มีนักเรียนนักศึกษาจำนวนหนึ่งก้าวเข้าไปสู่ขบวนการค้าประเวณีอย่างตั้งใจมากขึ้น จากการศึกษา ของ ธนกร ปิยะพิสุทธิ (2550) เรื่องการขายบริการทางเพศของนักเรียนและนักศึกษาในเขตอำเภอ เมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งให้เห็นว่า สาเหตุของการเข้าสู่ขบวนการค้าประเวณีของนักเรียนนักศึกษา ส่วนหนึ่งเกิดจากปัญหาครอบครัวแตกแยก บิดามารดาหย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ ปัญหาเศรษฐกิจ คือ มีรายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ ปัญหาการคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูงและการชักจูง กล่าวคือ นักเรียนนักศึกษาที่ค้าประเวณี มักถูกเพื่อนที่เคยค้าประเวณีมาก่อนชักจูง รวมไปถึงปัญหาความ พึ่งพิงพ่อด้านวัตถุและการบริโภคด้วย

ในกรณีการเข้าสู่ขบวนการค้าประเวณีของนักศึกษา อารีย์ กุศล (2548, หน้า 87) ได้ทำ วิจัยเรื่องการทำงานกลางคืนของนักศึกษากับการเข้าสู่การขายบริการทางเพศไว้เช่นกัน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษากลุ่มเสี่ยงและนักศึกษาที่ขายบริการทางเพศแล้ว ตัดสินใจเข้าสู่ ขบวนการค้าประเวณีมิใช่เพียงแต่ปัญหาความยากจนหรือต้องการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยและเที่ยวเตร่ เท่านั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการคบหาสมาคมกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานกลางคืนและเคย ขายบริการทางเพศมาก่อน ซึ่งเป็นผู้ชักชวนให้นักศึกษาเข้าสู่งานบริการในสถานบันเทิง หลังจากนั้น จึงเปลี่ยนเข้าไปสู่งานขายบริการทางเพศ เป็นที่น่าสังเกตว่า การทำงานในสถานบันเทิงสามารถทำ ให้รู้จักหรือใกล้ชิดกับผู้ที่ขายบริการมาก่อนได้ อีกทั้งบรรยากาศในสถานบันเทิงยังมีส่วนเอื้อต่อ การถูกลูกค้าเล้าโลมและล่วงละเมิดทางเพศได้โดยง่าย

สำหรับการค้าประเวณีหรือการขายบริการทางเพศของกลุ่มนักเรียนนักศึกษาในเขต พื้นที่จังหวัดชลบุรีนี้ ยังพบอีกด้วยว่า มีนักเรียนนักศึกษาจำนวนหนึ่งขายบริการทางเพศในรูปแบบ “นางทางโทรศัพท์” โดยลักษณะของการขายบริการทางเพศแบบนี้ทางโทรศัพท์มี 2 ประเภท คือ 1) แบบเปิดเผย ซึ่งผู้ใช้บริการสามารถติดต่อทางโทรศัพท์ได้โดยตรงต่อผู้ขายบริการใน ส่วนของ ผู้ขายบริการสามารถกำหนดค่าตัวของตนเองโดยไม่ต้องผ่านนายหน้าหรือผู้ประกอบการ 2) แบบ ไม่เปิดเผย ผู้ขายบริการมักมีการอยู่รวมกันอย่างเป็นสังกต ผู้ใช้บริการต้องติดต่อเอเยนต์ เนื่องจากผู้ขายบริการกลุ่มนี้ไม่ต้องการจะเปิดเผยตนเอง ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงต้องโทรศัพท์ติดต่อ เอเยนต์โดยที่ลูกค้าหรือผู้ใช้บริการจะระบุลักษณะหรือสเปคของผู้ขายบริการ เมื่อเอเยนต์ได้รับ ข้อมูลแล้วจึงติดต่อกับผู้ขายบริการเพื่อหาผู้ขายบริการที่ตรงตามสเปคที่ผู้ใช้บริการกำหนด ใน

ปัจจุบันผู้ขายบริการจะเริ่มต้นขายบริการตั้งแต่อายุน้อยหรือยังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ส่วนสาเหตุของการขายบริการนั้นเนื่องมาจากต้องการช่วยเหลือ ครอบครัวเพราะครอบครัวยากจน การใช้ยาเสพติด การขาดความรักจากครอบครัวหรือการ ประชดครอบครัว การทำตามเพื่อน และอยากลอง ผู้ขายบริการส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างจังหวัดที่มา เรียนในตัวเมือง เมื่อมีแฟนจึงเช่าที่พักอยู่กับแฟน ต่อมาเกิดความไม่ลงรอยและเลิกรากัน จึงอาจมี ความคิดว่าการขายบริการทางเพศไม่ใช่เรื่องเสียหายอันใด จนตัดสินใจขายบริการทางเพศในที่สุด (ธีรยุทธ รุ่งเรือง, 2545) ดังพิจารณาได้จากข่าวที่ปรากฏ ต่อไปนี้ “เร่ขายตัว คิดค่าบริการ 2,500 ตร.ผงะ-ล่อซื้อจับคาบังกะโล อ้าเง็กอยากมีเงินใช้- เทียว เลยจัดหาถูกค้าหั้นให้เสียเอง สังคมสุด เลื่อม แม่ใจร้ายพาลูกสาวเร่ขายกามย่านพัทยา” (ไทยรัฐ, 2556, หน้า1)

“เพื่อนมันเคยลองโทรไปพี...เขาไม่แสดงตัวทันทีนะครับมีถามโน่นถามนี่ให้อ่างที่มาของ เบอร์ เหมือนไม่อยากจะคุยด้วยซ้ำไป ต้องให้คนที่เคยติดต่อกับเขายืนยันหรือแนะนำ เขาถึงจะยอม คุยด้วย ไร่เราก็แค่อยากลองโทรดูเฉย ๆ ก็อยากรู้นะมีจริงไหม” (ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

“จริงครับ...แต่ผมเจอของแปลก มีคนโทรมาหาเอง บอกว่าต้องการใช้เงิน ไร่เราก็ตกใจ ไม่เคยเจอ ไม่รู้เขารู้เบอร์เราได้อย่างไร แต่ฟัง ๆ แล้วเหมือนเขาโทรผิดมากกว่า ไร่เราก็ไม่ค่อยได้ พุดอะไรออกไป อึ้งนะครับ เออ ออ ไป แต่ไม่ได้บอกว่าจะซื้อนะครับ พุดเหมือนสวมรอยคนที่เขาจะ คุยด้วยไปเลย และก็บอกว่ายังไม่เอาดีกว่า เขาก็วางไปเอง”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว การค้าประเวณีหรือการขายบริการทางเพศในเขตพื้นที่ เมือง จังหวัดชลบุรี มิได้มีเฉพาะกลุ่มผู้ขายบริการที่เป็นคนไทยเท่านั้น จากข้อมูลเชิงประจักษ์หรือ การสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ทางสังคม และการประมวลจากข้อมูลเอกสาร โดยเฉพาะรายงาน การศึกษาค้นคว้าบางฉบับ พบว่า มีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งแฝงตัวเข้ามาขายบริการทางเพศใน จังหวัดชลบุรีด้วย (พนิดา สงวนเสรีวานิช, 2537, หน้า 89 – 91 ; สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2537, หน้า 26 ; Asia Watch and The Women's Rights Project ,1993, pp. 14, 46), Thailand's Foundation for women (FFW) (Bangkok Post, August 5, 2007) ดังพอจะนำมา กล่าวถึงได้ ดังนี้

3. ผู้ขายบริการทางเพศชาวลาว นับจากที่มีการเปิดสะพานมิตรภาพไทย – ลาว ในปี พ.ศ. 2537 เชื่อมจุดการเดินทางระหว่างหนองคายและเวียงจันทน์ทำให้ปริมาณประชากรและยานพาหนะของทั้งสองประเทศเดินทางข้ามแดนกันเพิ่มขึ้น ในกลุ่มประชากรชาวลาวที่เดินทาง ผ่านแดนมานี้ ส่วนหนึ่งมีหญิงลาวปะปนเข้ามายังประเทศไทย เพื่อดำประเวณีหรือขายบริการทางเพศ ในเขตจังหวัดชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก่อนที่จะมีขบวนการเคลื่อนย้ายถิ่น เดินทางต่อไปยังจังหวัดต่าง ๆ ที่มีสถานบริการทางเพศรองรับ จังหวัดชลบุรี โดยเฉพาะเขตอำเภอเมืองชลบุรี บางแสน และพัทยา เป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งในการเดินทางของเหล่าผู้ค้าประเวณี เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ขายบริการทางเพศชาวลาวนี้ หากมิใช่เด็กสาวที่มีรูปร่างหน้าตาดี อาจจำต้องค้าบริการแบบโดยไม่มีสังกัด ต้องเตร็ดเตร่หาลูกค้าด้วยตนเอง หรือไม่ก็อาจประจำอยู่ในสถานบริการทางเพศแบบแอบแฝงที่ด้อยมาตรฐาน ราคาค่าบริการต่ำ เช่น ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะริมทาง สำนักบริการหรือห้องขนาดเล็ก เป็นต้น

4. ผู้ขายบริการทางเพศชาวกัมพูชา แม้จะมีใช้ทั้งหมดแต่ประชากร ชาวกัมพูชาที่เดินทางเข้ามาขายแรงงานในประเทศไทย ส่วนใหญ่น่าจะเดินทางมายังประเทศไทยโดยผ่านเขตพื้นที่จังหวัดตราดและจังหวัดสระแก้ว เพราะสามารถเดินทางข้ามแดนได้โดยสะดวกทั้งทางบกและทางเรือ และในบรรดาผู้ขายแรงงานชาวกัมพูชานั้น ส่วนหนึ่งเป็นหญิงสาวที่อาจแอบแฝงเข้ามาขายบริการทางเพศด้วยเช่นเดียวกับชาวลาว อีกทั้งลักษณะของขบวนการค้าและการดำเนินการขายบริการก็คล้ายคลึงกัน จัดอยู่ในกลุ่มของผู้ค้าประเวณีข้ามชาติที่มีราคาไม่สูง

5. ผู้ขายบริการทางเพศชาวจีน หญิงสาวชาวจีนเป็นกลุ่มผู้ค้าประเวณีอีกกลุ่มหนึ่งที่มีปรากฏให้เห็นในสถานบริการทางเพศเขตเมืองชลบุรี ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะกระแสนักเดินทางข้ามแดนระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน คือ ประเทศพม่าและประเทศจีนตอนใต้ แถบมณฑลยูนนาน ก่อนจะเคลื่อนย้ายเข้ามาสู่ประเทศไทยในภูมิภาคต่าง ๆ โดยเฉพาะเมื่อพม่าและจีนได้เซ็นสัญญาการค้าร่วมกันในปี พ.ศ. 2531 ส่งผลให้มีหญิงสาวชาวจีนจากยูนนานทั้งโดยสมัครใจและถูกพ่อค้าคนกลางล่อลวงให้เดินทางผ่านประเทศพม่าเข้ามาสู่ธุรกิจการขายบริการทางเพศในประเทศไทยมากขึ้น อีกทั้งเมื่อพิจารณาไปที่รสนิยมของชายไทยนักเที่ยวส่วนหนึ่งแล้ว พบว่า หญิงสาวชาวจีนมีรูปร่าง หน้าตา และผิวพรรณ เป็นที่นิยมของผู้ซื้อบริการทางเพศชาวไทยค่อนข้างมาก ดังนั้นจึงทำให้พ่อค้าคนกลางมักจัดหาหญิงสาวชาวจีนมาขายบริการทางเพศในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง

6. ผู้ขายบริการทางเพศชาวพม่า นับตั้งแต่ประเทศไทยและพม่าได้ส่งเสริม การท่องเที่ยวบริเวณชายแดนและพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำ ส่งผลให้มีการติดต่อธุรกิจการค้าระหว่างกันมากขึ้น ด้วยเหตุดังนี้ จึงมีแรงงานพม่าจำนวนมากเดินทางข้ามฝั่งมายังประเทศไทย ทั้งที่ถูกต้อง

ตามกฎหมายและในแบบลักลอบเข้าประเทศ ในบรรดาหญิงสาวชาวพม่าที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยนั้น ส่วนหนึ่งยึดอาชีพขายบริการทางเพศเป็นอาชีพหลักด้วย ในเดือนมกราคม-ธันวาคม พ.ศ. 2536 พบว่าในจำนวนโสเภณีที่ถูกจับส่งศาล 1,385 คน เป็นชาวต่างชาติถึง 544 คน ที่พบมากที่สุด คือ ชาวพม่า ซึ่งพบครั้งแรกใน ปี พ.ศ. 2527 แบ่งได้เป็น 2 สายใหญ่ ๆ คือ พม่าสายเหนือ เช่น อาข่า มูเซอ ไทยใหญ่ ค้าบริการอยู่ทั่วประเทศไทย เช่น สงขลา หาดใหญ่ สุโขทัย ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ปราจีนบุรี และกรุงเทพมหานคร ผู้ค้าบริการทางเพศชาวพม่าส่วนใหญ่เป็นเด็กและผู้หญิง อายุระหว่าง 12 – 22 ปี อายุเฉลี่ย 17 ปี อาศัยอยู่ในรัฐฉาน คะฉิ่น ที่ใกล้ชายแดนจีน รัฐคายิน ย่างกุ้ง ถูกล่อลวงและลักลอบให้เข้ามาค้าบริการทางเพศผ่านชายแดนจุดต่าง ๆ (พนิดา สงวนเสรีวานิช, 2537, หน้า 89 – 91 ; สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2537, หน้า 26 ; Asia Watch and The Women's Rights Project, 1993, p. 14, 46)

7. ผู้ขายบริการทางเพศชายยุโรปตะวันออก จากรายงานของ Thailand's Foundation for Women (FFW) (Bangkok Post, August 5, 2007) พบว่า การหลอกลวงหญิงต่างชาติเข้ามาขายบริการทางเพศในประเทศไทยยังมีจำนวนมิใช่น้อย ดังในปี พ.ศ. 2547 กองตรวจคนเข้าเมือง กรุงเทพมหานคร ได้มีการจับกุมผู้ขายบริการทางเพศชาวอุซเบกิสถานและเนเธอร์แลนด์ จำนวนเกือบ 200 ราย รวมทั้งได้มีการช่วยเหลือนักศึกษาหญิงชาวอุซเบกิสถานที่ถูกล่อลวงและบังคับให้ขายบริการทางเพศในสถานบริการย่านพัทยาและประตูนํ้า สำหรับหญิงขายบริการทางเพศชาวรัสเซียมีจำนวนมากที่แอบแฝงมาในลักษณะของนักท่องเที่ยว เมื่อวีซ่าหมดอายุจึงจะเดินทางไปยังประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ หรือมาเก๊า เพื่อต่อวีซ่าและกลับเข้ามายังประเทศไทย เพื่อทำงานขายบริการทางเพศตามเดิม หากพิจารณาจากข้อมูลเชิงประจักษ์ จะพบว่า สถานบันเทิงจำนวนหนึ่งในเขตพัทยามีการแอบแฝงขายบริการทางเพศซึ่งผู้ขายบริการนั้นเป็นหญิงชาวต่างชาติ ที่มักพบเห็นบ่อยและดูเหมือนว่าจะเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย คือ หญิงสาวชาวรัสเซีย บางแห่งมีประกาศไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นสถานบริการที่มี 'สาวรัสเซีย' ไว้บริการ บางแห่งจัดให้สาวชาวต่างชาตินั้นมาขึ้นแสดงตัวหรือเต้น 'รูดเสา' โชว์ที่บริเวณห้องกระจกเล็ก ๆ ด้านหน้าเพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว

“พี่ยานันท์แหละครับ รูดเสาโชว์อยู่หน้าร้านเลย สาวรัสเซีย แต่สวยจริง ๆ นะครับ คมดี ผมชอบ ส่วนชาติอื่นไม่ได้อยู่แบบนี้มั้ง น่าจะอีกเกรดหนึ่ง ไม่เคยเห็นจริง ๆ”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

“ลาว จีน พม่าก็มีลงมาบ้างนะแต่ไม่ได้อยู่แถวอวลีคิงส์สตรีทหรอก อยู่แถวสวนอาหาร อาบอบนวดมากกว่า ราคาก็ไม่แพงเท่าไร ขึ้นอยู่กับผิวพรรณ หน้าตา และทำงานมานานแค่ไหน ถ้าเพิ่งทำก็มีราคาสูงขึ้นมาอีกหน่อย แต่สู้รัสเซียไม่ได้หรอกครับ”

(พจน์, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลการสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์ เป็นที่น่าสนใจที่ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นคนรุ่นใหม่ คือ คนที่มีอายุไม่ถึง 30 ปี มักให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ไม่นิยมซื้อบริการทางเพศ เพราะพวกเขาสามารถมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่น ๆ ที่ไม่ต้องซื้อบริการได้ คำนิยม ‘การขึ้นครู’ กับหญิงขายบริการไม่ได้รับความนิยมเหมือนคนรุ่นก่อน ที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่าเขา ประมาณ 20 - 30 ปี สำหรับผู้หญิงที่พวกเขาสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องใช้เงินหรือซื้อบริการ ได้แก่ ผู้หญิงทั่วไปที่เขาไปจีบหรือพูดคุยด้วย บางครั้งก็เป็นผู้หญิงเองที่มาคุยและเปิดทางให้ ในที่นี้รวมถึง เพื่อน เพื่อนของเพื่อน หรือคนรู้จักทั่วไปด้วย สะท้อนให้เห็นว่าคนรุ่นใหม่ ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ลงมา มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เปิดกว้างมากขึ้น ไม่ยึดติดกับคู่ความสัมพันธ์ และไม่จำเป็นต้องซื้อบริการทางเพศ หากสามารถเจอคนที่ถูกใจและยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์กันได้ก็มีเพศสัมพันธ์กัน โดยไม่จำเป็นต้องมีพันธะผูกพันทั้งเชิงความสัมพันธ์ที่ถาวร และการตอบแทนด้วยเงิน

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าพลวัตพฤติกรรมและค่านิยมทางเพศบางประการของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี เป็นผลมาจากกระแสความคิดเรื่องการมุ่งพัฒนาประเทศไปสู่ความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี ที่มีระบบเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรมนำชีวิต ซึ่งมีอิทธิพลต่อการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ยิ่งเมื่อจังหวัดชลบุรีถูกทำให้เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การบริการ และการท่องเที่ยว การค้ามนุษย์ หรือเพศพาณิชย์ยิ่งขยายตัวเป็นวงกว้าง ปาชายเลนและชายหาดที่เคยสงบสวยงาม ค่อย ๆ เริ่มแปรเปลี่ยนไปเป็นสถานบันเทิงเรณีย์รูปแบบต่าง ๆ ที่เชื้อต่อธุรกิจและขบวนการค้าประเวณี ไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือโดยอ้อม โดยเฉพาะในเขตเมืองพัทยาและบางแสน ซึ่งพื้นที่เหล่านี้คลาคล่ำไปด้วยพนักงานขายบริการทางเพศชาวไทยและชาวต่างชาติ ผนวกกับนโยบายด้านการท่องเที่ยวที่สนับสนุนการลงทุนด้านธุรกิจบันเทิงทุกรูปแบบ ซึ่งมีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ธุรกิจบันเทิงเรณีย์มักให้การขายบริการทางเพศในลักษณะแอบแฝงมาเป็นจุดขายเพื่อดึงดูดลูกค้า อย่างไรก็ตาม ค่านิยมของการมีเพศสัมพันธ์ของคนที่มีช่วงอายุต่างกัน ก็มีความแตกต่างหลากหลาย เช่น ค่านิยม ‘การขึ้นครู’ และการซื้อบริการทางเพศกับหญิงบริการของผู้ชายที่มีอายุ ต่ำกว่า 30 ลงมา

ไม่ได้รับความนิยมนิยมหรือถูกอ้างถึง เหมือนกลุ่มของผู้ให้ข้อมูลที่มีอายุสูง 30 ปี ขึ้นไปแล้ว อีกทั้งกลุ่มที่มีอายุ 30 ปี ลงมา มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เปิดกว้างมากขึ้น ไม่ยึดติดกับคู่ความสัมพันธ์และไม่จำเป็น ต้องซื้อบริการทางเพศ หากสามารถเจอคนที่ถูกใจและยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์กันได้ก็มีเพศสัมพันธ์กันได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีพันธะผูกพันทั้งเชิงคู่ความสัมพันธ์ที่ถาวร และการตอบแทนด้วยเงินด้วย

การแพร่กระจายรูปแบบวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่ของผู้ชายไทย

ในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี (ช่วงปี พ.ศ. 2501 – 2552)

ในสังคมและวัฒนธรรมไทยมีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและค่านิยมที่สัมพันธ์กับภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย กรอบความคิดดังกล่าว นอกจากจะส่งสมสืบทอดต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จากอดีตสู่ปัจจุบันแล้ว ส่วนหนึ่งยังเป็นผลมาจากการนำเข้าและปรับรับความเชื่อ ค่านิยมที่มาจากสังคมภายนอก โดยผ่านกระบวนการกล่อมเกล้าและการประกอบสร้างทางสังคม ส่งผลให้วัฒนธรรมทางเพศในบริบทสังคมไทยมีความเลื่อนไหล เปลี่ยนแปลงได้ยิ่งโดยเฉพาะในสังคมเมืองที่เปิดกว้าง ยอมรับการเปลี่ยนแปลงภายใต้ความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ดังนั้นความเชื่อและค่านิยมที่สัมพันธ์กับภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์จึงยังมีความหลากหลายและเลื่อนไหล ส่งผลกระทบต่อทั้งปัจเจกบุคคลและสังคมโดยรวมอย่างยากที่จะหลีกเลี่ยง

ความเชื่อและค่านิยมทางเพศนี้ บางประเด็นเป็นเรื่องที่อยู่ภายใต้วัฒนธรรมย่อยและปริมาตรพลท้องถิ่น ซึ่งอาจมีความแตกต่างหลากหลายออกไป และด้วยว่า 'ค่านิยม' เป็นรูปแบบความคิดของสมาชิกในสังคมที่จะพิจารณาตัดสินและประเมินค่าว่าสิ่งใดมีคุณค่า มีประโยชน์พึงปรารถนา ถูกต้อง เหมาะสม ควรที่จะยึดถือหรือรับมาปฏิบัติตาม ดังนั้น ค่านิยมจึงมีอิทธิพลต่อแบบแผนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศ รวมทั้งภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์ของทั้งบุคคลและกลุ่มชนในพื้นที่นั้น ๆ ด้วย

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมทางเพศที่บุคคลแสดงออก บ้างก็สอดคล้องกับความเชื่อและค่านิยมที่สังคมคาดหวัง บ้างขัดแย้งไม่เป็นไปตามกรอบที่สังคมเห็นชอบ กล่าวคือ มีพฤติกรรมที่ผิดไปจากการยอมรับของคนส่วนใหญ่ และหากพิจารณา ผู้ที่มีพฤติกรรมเหล่านี้นักเป็นเพศชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ชายมีความกล้าในเรื่องเพศและมีอิสระในการแสดงออกเปิดเผยและโลดโผนกว่าผู้หญิง แต่ถึงกระนั้น การมีพฤติกรรมที่แปลกแยกแตกต่าง ก็มีใช้ว่าบุคคลนั้นจะมีความผิดปกติทางเพศ หรือเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่นเสมอไป ยิ่งโดยเฉพาะในสังคมปัจจุบัน เรื่องเพศ

เป็นเรื่องที่มีความแตกต่างหลากหลาย และถูกทำให้ต้องเปิดกว้างเพื่อการยอมรับมากยิ่งขึ้นด้วย

สำหรับในที่นี้จะกล่าวถึง ความเชื่อ ค่านิยม และภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ชายไทยในบริบทสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี โดยวิเคราะห์ผ่านข้อมูลเอกสาร ข้อมูลจากการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ทางสังคม และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่ได้จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลประกอบ ตามขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าที่กำหนด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความเชื่อ ค่านิยม และภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์ที่จะกล่าวถึงต่อไปข้างหน้านี้ เป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในลักษณะที่เป็นความคิดเห็นและการกระทำเฉพาะตนของผู้ให้ข้อมูลซึ่งอยู่ในฐานะ 'คนใน' ทั้งบริบทของพื้นที่และประเด็นเรื่องราวที่ศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีอาจใช้เป็นบทสรุปที่สามารถแทนความจริงได้ทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงการฉายให้เห็นถึงข้อมูลข้อเท็จจริงบางประการที่เป็นอยู่ ซึ่งหากคิดเชื่อมโยงอาจส่งสะท้อนให้เห็นภาพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในบริบทสังคมเมืองชลบุรี ที่มีความหลากหลายได้ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

เมื่อบริบทสังคมเมืองชลบุรีเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมเมืองอย่างเต็มรูปแบบ ส่งผลให้ระบบความเชื่อ ค่านิยม และภาคปฏิบัติของการมีเพศสัมพันธ์ของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปด้วยอำนาจของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับเงินเป็นใหญ่ ทำให้แทบทุกสรรพสิ่งถูกตีค่าเป็นเงินไม่เว้นแม้แต่มนุษย์ที่กลายเป็นสินค้าทางเพศ ซึ่งสามารถซื้อขายได้ด้วยเงิน ยิ่งโดยเฉพาะเมื่อกองกำลังทหารอเมริกันเริ่มเข้ามาพักแรมในพื้นที่จังหวัดชลบุรีช่วงสงครามเวียดนาม ผนวกกับการเปิดประเทศต้อนรับความเจริญก้าวหน้าและความทันสมัย ภายใต้นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับต่าง ๆ จังหวัดชลบุรียังมีความขยายตัวในฐานะเมืองท่าทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว จากปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมามีผลก่อให้เกิดการแพร่กระจายรูปแบบวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่ ในที่นี้ให้ความสำคัญการแพร่กระจายโดยเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ ที่เริ่มก่อตัวขึ้น ราว พ.ศ. 2501 – 2508 และกระจายผ่านความนิยมในหนังสือโป๊ รวปี พ.ศ. 2528 และแพร่หลายอย่างรวดเร็วโดยผ่านสื่อวีซีดี ดีวีดี และอินเทอร์เน็ต รวปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา ดังจะกล่าวถึง ต่อไปดังนี้

1. รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศสมัยใหม่ทั้งในแบบที่ซื้อและไม่ซื้อบริการทางเพศ

นับตั้งแต่สังคมไทยเปิดรับวัฒนธรรมตะวันตกในช่วงการปรับปรุงประเทศ ตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาล ที่ 5 เป็นต้นมา ค่านิยมคู่ความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียวเริ่มเข้มข้นขึ้น จนคนไทยจำนวนมากยึดถือว่าเป็นค่านิยมที่ดี แม้ในทางปฏิบัติผู้ชายไทยจำนวนมากก็มีอาจปฏิบัติเช่นนั้นได้อย่างเคร่งครัดนัก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาภายใต้ช่วงเวลาของการเร่งพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัย เป็นสังคมเมืองที่มีความเจริญ

ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี นับตั้งแต่ พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา ผนวกกับปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมทางเพศในสังคมไทย ดังกล่าวมาแล้ว ในบทที่ 3 สะท้อนให้เห็นว่า ค่านิยมเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศสมัยใหม่แบบซื้อและไม่ซื้อบริการทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตทางเพศสำหรับผู้ชายไทย ทั้งนี้โดยยึดถือว่า ตนสามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่ความสัมพันธ์ทางเพศแบบประจำหรือถาวรของตนได้ ทั้งนี้โดยเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนั้น อาจเกิดจากการซื้อหรือไม่ซื้อบริการทางเพศก็ได้ หากหญิงนั้นยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ด้วยเหตุดังนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า ค่านิยมรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศสมัยใหม่นี้ คล้ายคลึงไปจากค่านิยมแบบผิวเดียวเมียวเดียว สู่ค่านิยมแบบคู่ความสัมพันธ์ที่ยืดหยุ่น คือ สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ แม้มีคู่ความสัมพันธ์ที่ประจำหรือถาวรอยู่แล้ว ดังนั้นจึงทำให้ชายไทยจำนวนหนึ่งรู้สึกว่า การเที่ยวหญิงโสเภณี การมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่แฟนหรือคู่สมรส ตลอดจนการมีกิ๊ก เป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งมีผลกระทบต่อค่านิยมเรื่องการทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ค่านิยมเรื่องการให้คุณค่าพรหมจารี อันสะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับในสถานะและบทบาทของผู้หญิงที่เปลี่ยนไปด้วย ดังพิจารณาได้จากข้อมูลต่อไปนี้

“ผมว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะเรียนรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์ตรง ผมเองก็เคยเที่ยว เคยซื้อบริการทางเพศ มีอะไร ๆ กับผู้หญิงก่อนการแต่งงานยังเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะในปัจจุบัน ในอดีตก็ยังไม่ต่างกันมั้งสำหรับผู้ชาย แต่สมัยนี้บางทีก็ไม่ต้องซื้อนะ ผู้หญิงบางคนก็ให้... ้วยรุ่นนะตัวดี เพื่อนกันนี่แหละ บางทีก็เพื่อนของเพื่อน ก็จริงนะครับจิบ ๆ กันไป คบกันไป มีอะไรกัน ไม่ต้องไปซื้อ โลกมันเปิดกว้างแล้วจริง ๆ”

(บาท, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกัน ‘หนึ่ง’ ก็เป็นผู้หนึ่งที่กำลังยอมรับว่า เรียนรู้และการสั่งสมประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรสด้วยการซื้อบริการจากหญิงค้าประเวณีและจากผู้หญิงที่คบหากัน ดังพิจารณาได้จากข้อความต่อไปนี้

“ผมเองก็เคยซื้อบริการทางเพศเหมือนกัน นอกจากจะเพื่อปลดปล่อยอารมณ์แล้ว ยังถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ชีวิต ที่ได้ทำ ได้ทดลอง ก่อนที่จะแต่งงาน ส่วนคนที่คบกันก่อนหน้านี้ ก็มีอะไรกัน ไม่แปลกหรอกครับ เดียวนี้ผู้หญิงเขาก็กล้ามากขึ้น”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'วุฒิ' ได้เล่าถึงอดีตของตน สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งจะต้องเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ทางเพศไว้ ดังพิจารณาได้คำกล่าวต่อไปนี้

“ผมก็เคยซื้อบริการทางเพศนะ ตั้งแต่สมัยผมเป็นวัยรุ่น อายุประมาณ 17 – 18 ปี ก็เพราะอยากรู้ อยากรองนี้แหละ จะว่าไปแล้วตอนนั้นผมก็ซื้อบ่อยอยู่เหมือนกัน”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

จากโครงสร้างทางสังคมที่เน้นความเป็นใหญ่ของผู้ชาย ส่งผลให้เพศวิถีของผู้ชายดูคล้ายจะเปิดกว้างหรือเอื้อโอกาสให้ผู้ชายสามารถกระทำการทางเพศในบางมิติได้มากกว่าผู้หญิง เช่น ผู้ชายเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ได้ ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์นอกสมรสได้โดยที่สังคมตำหนิหรือตีตราน้อยกว่าผู้หญิง สำหรับประเด็นการเรียนรู้และการสั่งสมประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์นอกสมรสนี้ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งกล่าวยอมรับและแสดงทัศนะไว้ว่าเป็นเรื่องปกติที่ผู้ชายสามารถทำได้ ทั้งยังเป็นค่านิยมที่มีต้องกังวลว่าสังคมจะตำหนิ ประณาม หรือลงโทษ ดังพิจารณาได้จากข้อความต่อไปนี้

“เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกัน ผู้ชายเราไม่ค่อยจะถูกตำหนิในเรื่องแบบนี้ ยิ่งถ้ายังโสดอยู่บางคนไม่โสดแล้วยังไปมีอะไร ๆ กับผู้หญิงก็ได้ ถ้าผู้หญิงนั้นเขาโอเค และแฟน ไม่ว่าอะไร หรือจริง ๆ แล้วก็ว่าแหละแต่แอบทำ”

(บาท, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

“มีกิ๊กนี่มันเหมือนเป็นค่านิยมนะ เห็นคุยกันจัง มีกิ๊ก มีจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ ใ้อวดหรือเปล่า แต่เหมือนสังคมจะยอมรับการมีกิ๊กแล้วนะ ถ้าไม่ทำให้ครอบครัวแตกแยก เหมือนเป็นกระแสสังคม สนุก ๆ กัน ทั้งผู้ชายผู้หญิงเลยนะ เท่ากันแล้ว มีกิ๊กได้เหมือนกัน”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

เกี่ยวกับประเด็นการมีคู่ความสัมพันธ์เกินกว่าหนึ่งคนนี้ ปราบกฐาขาวในหน้าหนังสือพิมพ์ที่สะท้อนค่านิยมนี้ในสังคมปัจจุบันด้วย ดังข้อความ “แฉเมียหลวงไม่กล้าร้องตำรวจคดีบุดบางคนมีถึง 7... เรื่องการมีภรรยาหลายคนถือเป็นเรื่องส่วนตัว และเป็นการสมยอมกันระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง... บางคนเป็นเป็นผู้บริหารระดับกรม มีถึง 7 คน ตื่นขึ้นมาไม่รู้ตัวว่าอยู่บ้านไหน” (ไทยรัฐ, 2556,

หน้า 1) นอกจากนี้ หากพิจารณา กรณีความสัมพันธ์แบบ 'กิ๊ก' อาจนำไปสู่ความรุนแรงด้วยได้ ดังพิจารณาได้จากข่าวที่ปรากฏ ต่อไปนี้ "แฟนเก่าฆ่ากิ๊กใหม่ กดน้ำโอเคบ่อปลา ใจพทฯหึงโหดฆ่ากิ๊กใหม่แฟน ตายคาร้านบ่อตกปลาคาราโอเกะ"(มติชน,2552,หน้า1,11) และ "หนุ่มหึงโหดยิงเมีย-เมียตายของ...กลับมาบ้านแล้วทะเลาะภรรยาอย่างรุนแรงเรื่องหึงหวงผู้ชายที่มาหาที่บ้าน" (ข่าวสด, 2552, หน้า15)

สำหรับประเด็นรูปแบบความสัมพันธ์นี้ ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เห็นด้วยและยอมรับในแนวคิดเรื่องคู่ความสัมพันธ์แบบ 'ผัวเดียว เมียเดียว' (Monogamy) คือ การแต่งงานแบบชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากที่สุดในสังคมปัจจุบัน อีกทั้งสังคมไทยได้ตรากฎหมายรองรับไว้อย่างชัดเจนว่าให้มีการจดทะเบียนสมรสได้เพียงครั้งละหนึ่งคน

เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้สังคมเมืองจังหวัดชลบุรีจะเปลี่ยนแปลงไปมากในเชิงโครงสร้างปัจจัยพื้นฐาน ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม แต่ความคิด ความเชื่อ เรื่องการให้คุณค่าต่อระบบการแต่งงานหรือการสมรสอย่างถูกต้องเปิดเผย ยังคงดำรงอยู่และมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับบทบาทและรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศ กล่าวคือ สังคมส่วนใหญ่ให้การรับรองชายหญิงที่เป็นสามีภรรยาหรือผัวเมียกันอยู่ยังถูกต้องชอบธรรมก็ต่อเมื่อได้ผ่านพิธีกรรมแต่งงาน แม้ในความเป็นจริงบางคู่อาจกินอยู่หลับนอน ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างเปิดเผยในสังคม แต่หากยังมิได้จัดพิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการเป็นกิจลักษณะ คู่สามีภรรยาโดยพฤตินัยนั้นอาจถูกสังคมจับจ้องถึงความถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะผู้หญิงเมื่อกินอยู่หลับนอน ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับชายใดแล้วก็มักจะถูกเข้าใจว่าเป็น 'เมีย' ของชายนั้น ทั้งจากความเข้าใจของตนเอง ความเข้าใจของฝ่ายชาย และความเข้าใจของสังคม แต่คำว่าเมียในลักษณะนี้ดูเหมือนว่าจะไม่มั่นคงและไม่ถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณี เยี่ยงหญิงที่ได้ผ่านพิธีกรรมแต่งงานโดยประกาศให้สังคมได้รับทราบ อีกทั้งการแต่งงานและการจดทะเบียนสมรสยังช่วยยืนยันถึงสิทธิในการครอบครองอีกฝ่ายได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย และยังได้รับการคุ้มครองในเรื่องต่าง ๆ ทั้งสิทธิในทรัพย์สิน และสิทธิในการเลี้ยงดู นอกจากนี้ การแต่งงานยังแฝงไว้ด้วยความคิดเรื่องการสร้างครอบครัวและการดำรงเผ่าพันธุ์ ซึ่งมีใช้การหลับนอน หรือมีเพศสัมพันธ์เพียงชั่วคราวชั่วคราวเพื่อความรักใคร่ และความสนุกสนานเท่านั้น ดังพิจารณาได้จากทัศนะของ 'กิ๊ก' หนุ่มใหญ่ผู้ผ่านการแต่งงานและสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ดังนี้

"สำหรับที่คิดว่าการแต่งงานและการจดทะเบียนสมรสมีความสำคัญมาก เพราะการมีทะเบียนสมรสย่อมหมายถึงการมีสิทธิในเรื่องต่าง ๆ ของอีกฝ่าย ประการแรกกฎหมายมิได้ให้การ

ยอมรับคนสองคนที่มีเพศสัมพันธ์กันว่าเป็นสามีภรรยา กัน แต่หากมีทะเบียนสมรสก็จะช่วยยืนยัน
ความเป็นสามีภรรยา กันอย่างถูกต้อง ประการที่สองสังคมจะให้การยอมรับ ยกย่องและให้เกียรติก็
ต่อเมื่อแต่งงานกันถูกต้องตามกฎหมาย ประการที่สามกฎหมายจะช่วยคุ้มครองและให้สิทธิแก่
สามีภรรยา ทั้งในเรื่องการอุปการะเลี้ยงดูบุตร หรือทรัพย์สินของอีกฝ่าย"

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกันนัก 'หนึ่ง' ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้แต่งงานมีครอบครัวแล้ว ได้แสดงความ
คิดเห็นของตนไว้ว่า

"ส่วนตัวผมคิดว่าการแต่งงานและการจดทะเบียนสมรสมีความสำคัญอย่างมาก เพราะ
การแต่งงานต้องทำให้ถูกต้องตามประเพณีและกฎหมาย แม้ว่าสมัยนี้คนส่วนใหญ่จะไม่ให้
ความสำคัญกับเรื่องนี้แล้วก็ตาม แต่ผมคิดว่าเราต้องส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าเรื่องการ
แต่งงาน เพื่อลดปัญหาการอยู่ก่อนแต่งหรือท้องก่อนแต่ง ไม่อย่างนั้นสังคมไทยก็จะกลายเป็น
สังคมที่ขาดจริยธรรมประเพณี"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน 'ใหญ่' ชายหนุ่มผู้อยู่ในวัยใกล้เบญจเพสได้สะท้อนความคิดของตนไว้ว่า

"สำหรับผมคิดว่าการแต่งงานและการจดทะเบียนสมรสมีความสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่ง
ยืนยันว่าผู้หญิงคนนี้มีเราเป็นสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และให้สังคมรับรู้อีกด้วย"

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

สำหรับ 'เล็ก' นักศึกษาสาว ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลประกอบคนหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้
ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ภายใต้กรอบการแต่งงานและการสมรสไว้ว่า

"หนูคิดว่าการแต่งงานและการจดทะเบียนสมรสมีความสำคัญมาก เพราะผู้หญิงทุกคนก็
ต้องการใส่ชุดเจ้าสาวด้วยกันทั้งนั้น มีใครบ้างไม่อยากจะสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย"

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่า ค่านิยมการอยู่ก่อนแต่งหรือการใช้ชีวิตร่วมกันของชายหนุ่มหญิงสาวในสังคมเมืองโดยที่ยังไม่ได้สมรสนี้ จะได้รับการยอมรับมากขึ้น ไม่ได้ถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงแต่อย่างไร ดังพิจารณาได้จาก

"ปกตินะ ผมเห็นมีเยอะ...อยู่กันเฉย ๆ แต่ถ้าแต่งได้มันก็ดี แต่สำหรับวัยรุ่น พวกนักศึกษานั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาเลย หอพักนะ อยู่เป็นคู่ ๆ ทั้งนั้น "

(บาท, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

"ก็ทำกันอยู่ ก็เห็นกันอยู่ อยู่เป็นคู่ ๆ ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษา หรือสาวโรงงาน ก็เห็นอยู่กันเป็นเรื่องธรรมดา"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

"การแต่งงานเป็นเรื่องที่ดี แต่ถ้ายังไม่พร้อมแล้วไม่มีปัญหา รักกันดีก็คู่กันไปเถอะครับ เขาก็ทำกันทั้งนั้น อันนี้ผมยอมรับได้"

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า แนวคิดเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์แบบ 'ผัวเดียวเมียเดียว' ที่อยู่ภายใต้บริบทของการแต่งงานและการสมรสตามกฎหมายนี้ เป็นแนวคิดตามอุดมการณ์กระแสหลักที่ได้รับความนิยมมากที่สุด แต่หากพิจารณาไปยังปรากฏการณ์ทางสังคม โดยประกอบกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในบางมิติ จะพบว่าผู้คนจำนวนหนึ่งยอมรับและดำรงตนอยู่ในรูปความสัมพันธ์เชิงซ้อน หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้อื่นที่มีไม่ใช่คู่สมรสที่ตามกฎหมายดูจะเป็นคู่ความสัมพันธ์ที่จริงจังถาวร ทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยให้สังคมรับรู้ สำหรับประเด็นนี้ นอกจากจะถือได้ว่าเป็นค่านิยมที่คลี่คลายไป ยังสามารถพิจารณาได้ด้วยว่าคู่ความสัมพันธ์ภายใต้การแต่งงานแบบผัวเดียวเมียเดียวที่ไม่เข้มงวด สามารถเปิดโอกาสและยอมรับให้ผู้ชายมีความสัมพันธ์ทางเพศเชิงซ้อนหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่สมรสของตนได้ด้วย เพราะทั้งคู่ยังไม่มีภาระผูกพันในเชิงกฎหมายรองรับ

สำหรับการมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส (Extramarital Sex) หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศนอกเหนือไปจากคู่สมรส แม้ว่าเป็นสิ่งที่สมาชิกในสังคมส่วนใหญ่ไม่ยอมรับเพราะมีผลเสียต่ามามาก แต่ในความเป็นจริงแทบทุกวัฒนธรรม การมีเพศสัมพันธ์นอกสมรสนี้ มีปรากฏโดยทั่ว

และยากที่จะวัดว่าเกิดขึ้นบ่อยเพียงใด ในสังคมส่วนใหญ่เพศสัมพันธ์นอกสมรสของฝ่ายหญิงจะถูกประณามหรือตำหนิมากกว่าฝ่ายชาย ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรฐานเชิงซ้อน (Double Standard) กล่าวคือ มาตรฐานเชิงซ้อนในมิตินี้ หมายถึง ค่านิยมที่ยกย่องผู้ชายให้เป็นใหญ่และสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้อิสระกว่าผู้หญิง ฝ่ายชายมีอำนาจในการตัดสินใจและรับผิดชอบในครอบครัวอย่างเต็มที่ ซึ่งฝ่ายหญิงหรือภรรยานั้นจะต้องยอมตาม แม้กระทั่งเรื่องการมีเพศสัมพันธ์นอกคู่สมรส ส่วนที่พบบ้างซึ่งคลี่คลายไปจากการแต่งงานแบบชายหนึ่งหญิงหนึ่ง คือ ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงมีความเท่าเทียมกันในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัว (Equalitarian) อีกทั้งยังพบด้วยว่าในสังคมเมือง สถานะและบทบาทของผู้หญิงเข้มแข็งขึ้น ได้รับการยอมรับมากขึ้นทั้งในคู่ความสัมพันธ์ของตนและจากภาพรวมของสังคม ดังพิจารณาได้จากข้อมูลต่อไปนี้

“หนูกับแฟนก็เท่า ๆ กันนะ ช่วยเหลือกัน เราก็ทำงาน เขาก็ทำงาน หวดยได้ หน้าที่อื่น ๆ ก็แบ่ง ๆ กัน แต่อย่างว่าแหละเราผู้หญิง เรื่องบางเรื่องเราก็ต้องทำอยู่ดี และเราก็อยากทำด้วย มันเหมือนเป็นหน้าที่ แฟนก็โอเคนะ...ไม่ได้เอาเปรียบอะไร ให้เกียรติเรา เก่งใจเราด้วยบางครั้ง เวลาเราเหนื่อย แต่ต้องทำอะไรให้เขา”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

“บอกตรง ๆ ผมเกรงใจเมียนะ...อยู่ด้วยกันมานาน ไม่เคยเอาเปรียบกัน งานบ้านเขาก็ดี งานนอกเขาก็ช่วย เราซะเปล่า ทำแต่งงานนอก ไม่ได้แตะเลยงานในบ้าน ”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

“ยอมรับเลย จริง ๆ แล้วผู้หญิงนี้เหนื่อยกว่าเรานะครับ ยิ่งโดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันนี้ งานก็ต้องทำเหมือนผู้ชาย พอมาในบ้านก็ต้องทำเกี่ยวกับเรื่องงานครัว งานดูแลบ้านทั้งหลาย เข้าใจนะครับว่าผู้หญิงจะรู้สึกอย่างไร มันเหมือนพวกเราเอาเปรียบเขาเหมือนกันนะ ทำงานนอกบ้านเหมือนกันแต่งงานในบ้านเขาทำมากกว่า สบายนะผู้ชาย เหมือนเราต้องอาศัยเขาแล้วนะทุกวันนี้ นี่ผมมองผ่านบ้านผมนะ ”

(บาท, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

“ใช่ครับ มือก็ไกว ดาบก็แกว่งจริง ๆ (หัวเราะ) ไม่ว่ายุคไหน ผู้หญิงทำได้ครับ ทุกวันนี่เป็นไง อย่างสาวโรงงานนั่น งานที่ทำก็เหมือนกัน เวลาเท่ากัน แถมต้องมาทำงานบ้านเรือนอีก ถึง

จะไม่ได้เหมือนเมื่อก่อนก็ตาม แต่ก็ยังต้องทำอยู่ดี"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

"สังคมมันเปลี่ยนครับ ผู้ชายต้องพึ่งผู้หญิงแล้วครับ ดูลิเป็นหัวหน้าก็มี ทำงานอื่น ๆ แบบผู้ชายก็เยอะ แถมต้องดูแลบ้านช่องอีก บางคนหาเงินได้มากกว่าผัวอีก"

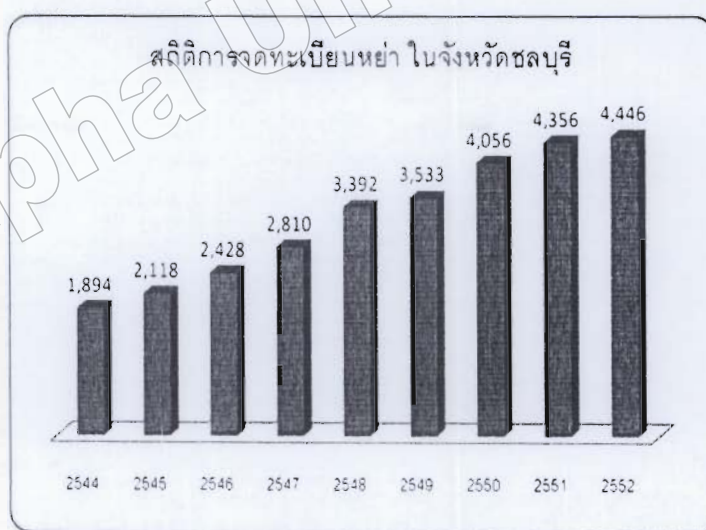
(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับสถานะและบทบาทของผู้หญิงนี้ มีความความเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยและผลกระทบหลายประการที่มีส่วนหล่อหลอมให้ผู้หญิงต้องแสดงสถานะและบทบาทตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป คือผลักดันหรือเอื้อให้ผู้หญิงต้องดำรงตนอยู่เช่นนั้น และเนื่องจากจังหวัดชลบุรีเป็นเมืองที่ได้รับอิทธิพลจากกระแสการพัฒนา จากที่เคยเป็นเมืองชายฝั่งเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ ถูกพัฒนาให้กลายเป็นเมืองท่องเที่ยว เมืองอุตสาหกรรม และเป็นศูนย์กลางพาณิชยกรรม ทำให้เมืองชลบุรี โดยเฉพาะในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี เทศบาลเมืองแสนสุข (บางแสน) และเมืองพัทยาต่างคราคร่ำไปด้วยผู้คนหลากหลายชาติพันธุ์ จากผลพวงการพัฒนาสู่ความเป็นเมืองนี้เอง ได้ส่งผลกระทบให้วิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนในเขตเมืองชลบุรีเปลี่ยนแปลงไปเป็นวิถีชีวิตแบบคนเมืองภายใต้ระบบทุนนิยม ไม่เว้นแม้แต่สถานะและบทบาทของผู้หญิงที่ต้องเข้มแข็ง ต่อสู้ ต้านทาน ต้องแสดงออกถึงความสามารถเพื่อการแข่งขัน ในเชิงเศรษฐกิจ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องวางตนในบทบาทที่เหมาะสมในครัวเรือน รวมทั้งเรื่องเพศที่จะต้องสอดประสานกันอย่างดีกับผู้ชายที่ตนต้องมีปฏิสัมพันธ์ด้วยไม่ว่าจะในมิติใดก็ตาม

เมื่อประเทศไทยเข้าสู่การทำให้ทันสมัย ความทันสมัยนั้นเกิดขึ้นในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ซึ่งส่งผลกระทบต่อบทบาทของผู้หญิงทั้งในมิติของครัวเรือนและเศรษฐกิจ ในอดีตบทบาทของเพศหญิงไม่ว่าจะเป็นภายในครัวเรือนหรือสังคมด้านนอก ผู้หญิงจะดำเนินบทบาทของตนเองตามจารีตประเพณี โดยได้กำหนดหน้าที่ของสามีเป็นผู้รับผิดชอบต่าง ๆ นอกครัวเรือน และรับผิดชอบทางเศรษฐกิจทั้งหมดในครัวเรือน รวมไปถึงการจัดสิ่งต่าง ๆ ตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกภายในครอบครัว (วิชัย โฆษิตชัชพงศ์, 2535, หน้า 1) ส่วนผู้หญิงถูกกำหนดบทบาทให้รับผิดชอบดูแลเรื่องภายในครัวเรือน นับตั้งแต่ทำกับข้าว ทำงานบ้าน ดูแลบุตรและคอยปรนนิบัติสามี อย่างไรก็ตาม การที่สังคมไทยได้เปิดรับต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจครั้งใหญ่ ทำให้สังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรเข้าสู่สังคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก ซึ่งทำให้เกิดความจำเป็นในด้านเศรษฐกิจ บีบบังคับให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่ระบบของการจ้างงาน

กล่าวคือ ผู้หญิงต้องทำงานเพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้กับครอบครัว ด้วยเหตุนี้การที่ผู้หญิงหรือภรรยาต้องออกไปทำงานนอกบ้าน จึงเป็นการช่วยลดความแตกต่างของบทบาทสามีภรรยา จากที่สามีมีอำนาจเหนือภรรยามาเป็นความเท่าเทียมกัน และนำไปสู่การแบ่งงานกันทำแบบเสมอภาคมากขึ้น (ปรารธนา ศิริศรัทธาธรรม, 2543, หน้า 1 – 2) เมื่อเป็นเช่นนั้นการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมทางเพศของชายไทยในจังหวัดชลบุรีจึงพบว่า วัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายไทยในจังหวัดชลบุรียอมรับสถานะและบทบาทของผู้หญิงในมิติของครัวเรือน และเศรษฐกิจที่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้หญิงมากขึ้น

สำหรับเรื่องสถานภาพและรูปแบบความสัมพันธ์นี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้คนในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี มีแนวโน้มที่จะครองโสดมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีเมือง (Urbanism) ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งความเจริญทางวัตถุและความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมตะวันตกที่ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมในการดำเนินวิถีชีวิตที่เน้นความเป็นปัจเจกบุคคล รักอิสระ และไม่ผูกพันมีภาระ ดังนั้นสัมพันธภาพที่นำไปสู่การมีครอบครัวและการรักษาครอบครัวที่ถูกต้องตามรูปแบบคู่ความสัมพันธ์ที่ชัดเจนจึงเสื่อมถอยลง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอันใดที่จะพบว่า อัตราการหย่าร้างของคนในสังคมเมืองชลบุรีจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ดังปรากฏในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 สถิติการจดทะเบียนหย่าในจังหวัดชลบุรี (กรมการปกครอง, 2552)

จากข้อมูลสถิติการจดทะเบียนหย่าในจังหวัดชลบุรี ของกรมการปกครองที่ทำการสำรวจตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2552 พบว่า มีอัตราการหย่าร้างของคู่สมรสเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยในปี พ.ศ. 2544 มีอัตราการหย่าร้าง จำนวน 1,894 ราย แต่ในปี 2552 พบว่า มีอัตราการหย่าร้างมาก

ถึง 4,446 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.40 ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า วิถีเมื่อนำไปสู่วิถีเพศในบริบทใหม่ ทั้งเรื่องการอยู่ก่อนแต่ง หรือการแต่งแล้วหย่าถือเป็นเรื่องปกติในยุคสมัยที่มองว่า ชายหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน ฉะนั้น การที่ผู้หญิงจะทดลองใช้ชีวิตอยู่ก่อนแต่งหรือจะแต่งแล้วหย่าเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ ผู้หญิงในยุคปัจจุบันจึงไม่กลัวการ "ขึ้นคาน" หรือ เป็น "หม้าย" อีกต่อไปก็เป็นได้

ถึงกระนั้น การครองสถานะความโสดของคนหนุ่มสาวในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี มิได้หมายความว่า คนเหล่านั้นจะไม่มีเพศสัมพันธ์ ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางเพศที่ปรับเปลี่ยนไป ท่ามกลางกระแสความเป็นเมืองที่มีรูปแบบความสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่ชอบผูกพันหรือแบบชั่วคราวชั่วคราวอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ สาเหตุอีกประการหนึ่งที่สังคมเมืองจังหวัดชลบุรีกลายเป็นสังคมที่มีวิถีการดำเนินชีวิตแบบเมือง ที่เปิดโอกาสให้คนในสังคมมีทัศนคติเรื่องเพศที่เปิดกว้างมากขึ้น ภายใต้รูปแบบที่หลากหลาย ไม่เฉพาะความรักระหว่างเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น กล่าวคือ จำนวนหนึ่งมีรสนิยมรักร่วมเพศหรือรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น ชายรักชายหรือหญิงรักหญิง ที่มักเรียกกันโดยทั่วไปว่าติด เกย์ กะเทย ทอม หรือ ดี เป็นต้น ส่งผลให้คนในสังคมกล้าที่จะเปิดเผยตัวตนที่เกี่ยวข้องกับรสนิยมทางเพศมากขึ้น โดยเฉพาะเมืองพัทยาอาจเปรียบได้กับศูนย์รวมการแสวงหาความสุขทางเพศรส ไม่ว่าใครจะต้องการแสวงหาความสุขทางเพศรูปแบบใด ดูเหมือนว่าที่นี่จะเปิดพื้นที่ให้เสมอ

สำหรับค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์และลักษณะผู้หญิงที่ดีนั้น พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป ยังให้ความสำคัญกับเรื่องพรหมจรรย์ของผู้หญิงที่จะมาเป็นคนรักหรือคู่ครองของตน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนรู้สั่งสมความคิด ความเชื่อ และค่านิยม ภายใต้กรอบของสังคมตามจารีตและประเพณีดั้งเดิมที่ให้ความสำคัญกับคำว่า "ผู้หญิงที่ดีต้องรักษาวงศ์วานตัว" ดังนั้น การให้คุณค่า 'ผู้หญิงที่ดี' จึงถูกผูกติดโยงอยู่กับการที่จำเป็นต้องรักษาพรหมจรรย์ไว้จนกว่าจะผ่านพิธีแต่งงาน หากหญิงใดปฏิบัติตนนอกเหนือจากค่านิยมดังกล่าว เช่น 'ท้องก่อนแต่ง' คุณค่าของหญิงนั้นก็จะถูกตีค่าให้ลดต่ำลง กลายเป็นหญิงไม่ดีในสายตาของสังคมได้ ดังพิจารณาได้จากทัศนะของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

"สำหรับผมคิดว่าพรหมจรรย์ของผู้หญิงมีความจำเป็นต่อการเลือกคนที่จะมาเป็นคู่รักหรือคู่ครองของเรานะ เพราะผู้หญิงที่จะมาเป็นคู่รักของผมต้องเป็นผู้หญิงที่บริสุทธิ์เท่านั้น หากผ่านผู้ชายมาก่อนผมไม่เลือกแน่นอน ถึงแม้ผู้หญิงคนนั้นผมจะรักมากแค่ไหนก็ตาม ภรรยาที่ผมเลือกทุกวันนี้เธอก็เป็นผู้หญิงบริสุทธิ์ เพียบพร้อมสมเป็นกุลสตรี เธอเป็นแม่ศรีเรือนที่ดี ดูแลผมไม่เคยขาดตกบกพร่อง แต่สมัยนี้ผมว่าคงหายากแล้วละเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิง เพราะเด็ก

วัยรุ่นสมัยนี้เขาไม่แคร์เรื่องนี้กันแล้ว ขนาดเด็ก 10 ขวบยังมีเพศสัมพันธ์แล้วเลย”

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

‘ไม่ต่างกันนัก ‘กิจ’ ก็เป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งแสดงทัศนะในเรื่องค่านิยมที่ให้ความสำคัญต่อพรหมจารีของผู้หญิงไว้ ดังนี้

“สำหรับพี่ คิดว่าพรหมจารีของผู้หญิงมีความจำเป็นต่อการเลือกคนที่จะมาเป็นคู่รักหรือคู่ครอง เพราะผู้หญิงที่ดีควรจะรักษาพรหมจรรย์ไว้จนกว่าจะแต่งงานอย่างถูกต้องทั้งทางประเพณีและกฎหมาย ดังนั้นผู้หญิงที่พี่จะเลือกมาเป็นแม่ของลูกต้องเป็นผู้หญิงที่บริสุทธิ์เท่านั้น”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

‘ไม่ต่างกันนัก ‘วุฒิ’ ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่มประชากรตามขอบเขตของการศึกษาค้นคว้านี้ เขาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพรหมจารีของผู้หญิงไว้ ดังนี้

“พรหมจารีของผู้หญิงมีความจำเป็นอย่างมากต่อการที่จะเลือกมาเป็นคนรักหรือคู่ครอง เพราะผู้หญิงที่จะเลือกมาแต่งงานด้วย หมายถึง ผู้หญิงที่เราเลือกแล้วว่าจะให้มาเป็นแม่ของลูกเรา ถ้าเป็นผู้หญิงแบบง่าย ๆ ก็คงไม่เอา แต่ถ้าจะมีอะไรด้วยโดยไม่คิดที่จะนำมาเป็นคูชีวิต ก็ไม่ต่างกัน ส่วนการที่จะดูว่าผู้หญิงนั้นบริสุทธิ์หรือเปล่า ดูที่เมื่อเวลาเราจะมีอะไรกับเขา เขาจะปกป้อง และถ้าเราเอาเข้าไปแล้วก็มีเลือดออกมา”

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

อย่างไรก็ตาม ค่านิยมเรื่องพรหมจารีของคนรุ่นใหม่ในสังคมยุคปัจจุบันได้ลดความสำคัญลง สังคมเปลี่ยนถ่ายวัฒนธรรมตะวันตกสู่สังคมไทย มีข้อน่าสังเกตบางประการว่าการพูดถึงความสำคัญของหญิงไทยกับการรักษาพรหมจารีหรือหญิงไทยจะต้องคงไว้ซึ่งความเชื่อหรือยึดถือในเรื่องการรักษาวลสงวนตัวในมีสาธารณะเบาบางลงทุกวัน (พิศิษฐ์ ขวาลาธวัช, 2556, หน้า 16) หากพิจารณาจากทัศนะของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น กล่าวคือ บางคนมีความเห็นว่า พรหมจารีไม่มีความจำเป็นอันใดต่อการเลือกผู้ที่จะมาเป็นคู่รักหรือคู่ครองของตน ทั้งนี้โดยให้เหตุผลในทำนองว่า เนื่องจากสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปมาก การใช้ชีวิตจึงย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน อาจไม่เชื่อให้ผู้หญิงสามารถรักษา

พรหมจารีไว้ได้ เช่น การแยกตัวออกมาใช้ชีวิตอย่างอิสระ การแต่งกายที่เปิดเผยเนื้อตัวร่างกายมากขึ้น การเที่ยวกลางคืน การแสดงความรักอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ การไม่ถือเนื้อถือตัว รวมไปถึงการอยู่ก่อนแต่ง ฯลฯ เหล่านี้ล้วนส่งผลให้ค่านิยมและบรรทัดฐาน การรักษาวล สงวนตัวของคนรุ่นใหม่ไม่เป็นที่นิยมเหมือนในอดีต ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนรุ่นใหม่บางคนจะมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กันนั้น อาจไม่จำเป็นต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรักเสมอไป ดังนั้น พรหมจารีของผู้หญิงจึงลดความสำคัญลง ดังพิจารณาได้จากทัศนคติของผู้ให้ข้อมูล ต่อไปนี้

“สำหรับผมพรหมจารีของผู้หญิงไม่ใช่เหตุผลจำเป็นในการเลือกผู้หญิงมา เป็นคู่รักหรือคู่ครอง เพราะสมัยนี้มันหายากแล้วมั้งผู้หญิง ๗ เดียวนี้อายุ 14-15 ก็โดนเก็บหมดแล้ว จะไปหาผู้หญิง ๗ คงรออีกหลายชาติ อีกอย่างผมคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กันสมัยนี้ไม่จำเป็นต้องมีความรักก็ได้ ดูอย่างเวลาที่เราไปเที่ยวลีเจอน้ำกันแบบเดียวในผ้า กินเหล้าด้วยกันแค่แก้วสองแก้วก็มีเพศสัมพันธ์กันได้แล้ว”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘ณัฐ’ ผู้เป็นชายหนุ่มรุ่นใหม่คนหนึ่ง ได้แสดงความคิดเห็นของตนไว้ว่า

“ส่วนตัวผมคิดว่าพรหมจารีไม่จำเป็นสำหรับการที่จะเลือกผู้หญิงมาเป็นคนรักหรือคู่ครอง เพราะสังคมสมัยใหม่ความรักกับเพศสัมพันธ์มันก็บอกยากอยู่เหมือนกัน ขอเพียงถูกใจพอใจกันก็มีเพศสัมพันธ์กันได้”

(ณัฐ, สัมภาษณ์, 26 พฤษภาคม 2552)

ไม่ต่างกันนัก ‘ใหญ่’ ได้สะท้อนความคิดเห็นของตนไว้ ดังนี้

“ผมคิดว่าพรหมจารีของผู้หญิงไม่มีความจำเป็นสำหรับการเลือกผู้หญิงคนหนึ่งมาเป็นคู่รักหรือคู่ครอง เพราะสมัยนี้ถ้ารักกันแล้ว ขอเพียงมีความใคร่และทั้งสองฝ่ายมีความต้องการตรงกันก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ แล้วอย่างนี้จะไปหาผู้หญิงบริสุทธิ์จากที่ไหน ขนาดเด็ก ป. 5 มันยังเอากันแล้ว”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

นอกจากจากนี้ หากพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลประกอบ ซึ่งเป็นเพศหญิง วัยรุ่นก็จะได้รับคำตอบไปในทำนองเดียวกันว่า ค่านิยมเรื่องพรหมจารีของผู้หญิงลดความสำคัญลง ในสังคมยุคปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ต่าง ๆ ทำผู้หญิงยุคใหม่มีความกล้าในเรื่องเพศมากขึ้น ดังพิจารณาได้จากทัศนคติของ 'น้ำ' หญิงสาววัยรุ่น ผู้ให้ข้อมูลประกอบ ดังนี้

"สำหรับน้ำคิดว่าพรหมจารีของผู้หญิงไม่มีความจำเป็นต่อการเลือกคู่รักหรือคู่ครอง เพราะไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนจะมีเชื้อพรหมจรรย์หรือรูปแบบอวัยวะเพศที่จะเหมือนกันทั้งหมด เพียงแต่ผู้ชายบางคนไปมุ่งเน้นว่าผู้หญิงที่ตนจะเลือกมาเป็นคู่รักหรือจะแต่งงานด้วยต้องบริสุทธิ์ไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนมากเกินไปเท่านั้น"

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'เล็ก' หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบอีกคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นของตนไว้ว่า

"หนูคิดว่าพรหมจารีของผู้หญิงไม่มีความจำเป็นต่อการเลือกคนที่จะมาเป็นคู่รักหรือคู่ครอง เพราะไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนจะรักษาความบริสุทธิ์ของตนไว้เพื่อผู้ชายเพียงคนเดียว มันก็แค่ค่านิยมของผู้ชายมากกว่าที่ต้องการผู้หญิงบริสุทธิ์ ถ้าอยากได้ผู้หญิงบริสุทธิ์ก็ต้องไปจองตั้งแต่เรียนอนุบาลละมัง"

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

นอกจากนี้ อำนาจในการตัดสินใจเลือกคู่ครองของชายหนุ่มหญิงสาวไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะในบริบทสังคมเมือง สะท้อนให้เห็นความมีอิสระ ความกล้าที่จะตัดสินใจภายใต้ความคิดความเชื่อและความรู้สึกของตนเองมากขึ้น มิใช่เป็นเรื่องที่ผู้ปกครองหรือบิดามารดาจะบังคับขึ้นใจได้โดยง่ายอีกต่อไป ประเพณีคลุมถุงชนนับวันจะหมดไป ดังพิจารณาได้ ต่อไปนี้

'ณัฐ' ชายหนุ่มรุ่นใหม่ ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องนี้ไว้ว่า

"แน่นอนครับ ผมต้องเลือกเองอยู่แล้ว ทุกวันนี้ผมก็คบกับแฟน พ่อแม่ไม่ได้ว่าอะไร เราก็เปิดผยทั้งบ้านเราไม่มีปัญหาอะไร พ่อแม่แฟนก็ O.K."

(ณัฐ, สัมภาษณ์, 26 พฤษภาคม 2552)

‘ไม่ต่างกันนัก ‘ใหญ่’ ได้สะท้อนความคิดเห็นของเขาไว้ดังนี้

“ผมคิดว่าสมัยนี้คลุมถุงชนคงทำได้ยากนะ ทุกคนล้วนคิดและเลือกคนที่ตนรักด้วยตัวเองกันทั้งนั้น พ่อแม่ก็รับรู้แต่ไม่น่าจะถึงขั้นบังคับกันง่าย ๆ นะผมว่า”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘น้ำ’ หญิงสาวรุ่นใหม่ ได้กล่าวถึงความคิดของตนไว้ว่า

“ถ้าเป็นหนู หนูก็เลือกเองนะ แต่ก็ต้องบอกให้พ่อแม่รับรู้ด้วย ไม่มีแล้วคลุมถุงชน อีกอย่างเราก็ไม่ยอมด้วย”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ด้าน ‘เล็ก’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบอีกคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นของตนไว้ว่า

“หนูคิดว่าการคลุมถุงชนนี้ คงไม่น่าจะมีแล้วมั้ง ถ้ามีก็น้อย โลกสมัยนี้เปิดโอกาสให้ทุกคนกล้าคิดกล้าตัดสินใจมากขึ้นโดยเฉพาะเรื่องของตนเอง คู่ครองนี่เรื่องสำคัญนะ ต้องเลือกเอง แต่ก็อาจต้องฟังผู้ใหญ่บ้าง”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

สำหรับเรื่อง ลักษณะผู้หญิงที่ดีที่ควรยกย่องและชื่นชม สามารถเป็นภรรยาได้นั้น พบว่ายังคงให้ความสำคัญผู้หญิงที่มีความอ่อนหวาน เรียบร้อย เก่งการบ้านการเรือน ซึ่งถือเป็นอุดมการณ์แบบ ‘เหย้าเรือน’ ที่ผู้หญิงได้รับการปลูกฝัง สืบทอด และยึดเย็ดผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมมาโดยตลอด จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของจิตสำนึกทางสังคมมาอย่างยาวนาน อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย บทบาทที่ถูกกำหนดขึ้นโดยสังคมนี้อาจไม่สอดคล้องกับวิถีปฏิบัติจริงในชีวิต ดังนั้น ความคิดหรือทัศนคติที่แสดงออกเมื่อพูดคุยหรือสนทนา อาจตรงข้ามกับความเป็นจริงที่ปฏิบัติอยู่ ทั้งนี้เพราะการแสดงความคิดหรือทัศนะนั้นนั้นอาจทำไปเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดี สนองตอบต่ออุดมการณ์ทางสังคมที่วางไว้ ซึ่งอาจมิใช่ความจริงที่ปฏิบัติอยู่ เช่นผู้ชายไม่ควรสวมบทบาทเพศหญิงในบริบทของครัวเรือน หรือไม่ควรก้าวล้ำเข้าไปใน “ขอบเขตของผู้หญิง” ที่เกี่ยวกับการดูแลบ้านเรือน การหุงหาอาหาร และการดูแลบุตร แต่ในความเป็นจริงแล้ว

บทบาทเหล่านี้ ผู้ชายบางคนในสังคมเมืองปัจจุบัน อาจเป็นผู้กระทำหรือปฏิบัติอยู่จนกลายเป็น บทบาทประจำตน เนื่องจากอาจมีภรรยาที่มีหน้าที่การงานที่ไม่เอื้อให้สามารถแสดงบทบาทของ ความเป็นหญิงในอุดมคติเช่นในอดีตได้ ในขณะเดียวกันผู้ชายบางคนอาจมีโอกาสด้านการแสดง บทบาทที่เกี่ยวกับครัวเรือนได้มากกว่า ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะหน้าที่การงานที่เปลี่ยนแปลงไปของ ชายและหญิงในสังคมเมืองปัจจุบันนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ทัศนคติของวัยรุ่นในสังคมสมัยใหม่อาจจะมีความแตกต่างจากผู้ที่มี อายุสูงกว่าในเรื่องการให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ โดยวัยรุ่นยุคใหม่ส่วนหนึ่งมองว่าพรหมจรรย์ ของผู้หญิงมิใช่เงื่อนไขสำคัญของการที่จะเลือกหรือไม่เลือกผู้หญิงคนใดคนหนึ่งมาเป็นคนรักหรือ คู่ครอง แต่ในด้านลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ผู้ชายต้องการหรืออยากให้ผู้หญิงเป็นนั้น กลับมีความ สอดคล้องกันหรือแตกต่างกันไม่มากนัก เช่น ผู้หญิงนั้นควรเป็นคนเรียบร้อย น่ารัก อ่อนหวาน พุดจาไพเราะ ไม่จู้จี้ขี้บ่น ฯลฯ ดังพิจารณาได้จากการแสดงความคิดเห็นต่อไปนี้

"นิสัยของผู้หญิงที่ผมชอบนั้น ต้องเรียบร้อย อ่อนหวาน พุดจาไพเราะ เอาอกเอาใจเก่ง ขยันทำกับข้าวกับปลา ดูแลสามีและลูกได้ดี ไม่ขาดตกบกพร่อง และที่สำคัญต้องไม่จู้จี้ขี้บ่น"

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

สำหรับ 'หนึ่ง' เขาได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่เขาหมายปองไว้ดังนี้

"ผมชอบผู้หญิงเรียบร้อย น่ารัก เป็นกันเอง รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น ที่สำคัญต้องไม่จู้จี้ขี้บ่น"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

ด้าน 'ชาย' ผู้ให้ข้อมูลหลักอีกคนหนึ่ง ได้บอกถึงลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ตนเองหมาย ปองไว้ ดังนี้

"ผู้หญิงที่ผมชอบนอกจากจะสวยแล้ว ต้องพุดจาดี นิสัยน่ารัก ยิ้มเก่ง รับฟังเราได้ทุก เรื่อง และเป็นทีปรึกษาให้เราได้"

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

สำหรับบทบาทเพศที่สัมพันธ์กับความเป็นชายตามความคิดความเชื่อของผู้ให้ข้อมูลใน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สะท้อนให้เห็นถึงภาพตายตัวที่มีต่อเพศชาย อันเป็นแนวคิดกระแสหลัก หรือกระแสจารีต ซึ่งยังคงมีอิทธิพลต่อผู้คนในสังคมอยู่มาก ดังพิจารณาได้จากทัศนะต่อไปนี้

‘น้ำ’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นชายไว้ว่า

“ความเป็นชายนะหรือ หนูคิดถึงคำว่าชายชาตรีนะ คือ ผู้ชายต้องเป็นเพศที่มีความเข้มแข็ง มีความรับผิดชอบ และมีความเป็นผู้นำสูง ส่วนผู้หญิงก็เป็นแม่บ้านแม่เรือน เก่งงานบ้าน เป็นงานครัว ที่สำคัญต้องอ่อนหวาน สุภาพ เรียบร้อย และต้องรักษาวลสงวนตัว”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ด้าน ‘เล็ก’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบอีกคนหนึ่ง ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

“ผู้ชายควรเป็นคนที่รักครอบครัว มีจิตใจดี มีความรับผิดชอบ และมีความเป็นผู้ใหญ่สูง ส่วนรูปร่างนั้น ต้องแข็งแรง ลำสัน ยิงหุ่นแมน ๆ มีกล้ามเนื้อมัด ๆ ยิ่งดี”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

สอดคล้องกัน ‘ชาย’ หนุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของความเป็นชายไว้ว่า

“ความเป็นชายหรือชายชาตรีนั้น ต้องเป็นเพศที่มีความเข้มแข็ง รูปร่างแข็งแรงบึกบึน มีความเป็นผู้นำ ไม่แสดงความอ่อนแอออกมาให้เห็น มีความรับผิดชอบ ในส่วนความเป็นผู้หญิงนั้น ควรมีความเรียบร้อย พุดจาไพเราะอ่อนหวาน มีน้ำใจ และเอาอกเอาใจเก่ง”

(ชาย, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกัน ‘กิจ’ ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักอีกผู้หนึ่ง ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของความเป็นชายไว้ว่า

“ผู้ชายต้องเป็นเพศที่มีความเข้มแข็ง อดทน มีความรับผิดชอบ ไม่รังแกคนที่อ่อนแอกว่า และให้เกียรติผู้หญิง ส่วนผู้หญิงก็ต้องมีความเรียบร้อย อ่อนหวาน พุดจาไพเราะ ทำกับข้าวกับ

ปลาแก่ง เอาอกเอาใจสามีและดูแลลูก ๆ ได้ดี ไม่ขาดตกบกพร่อง"

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'วุฒิ' ผู้ให้ข้อมูลวัยใกล้เกษียณ ได้กล่าวถึงความเป็นชายที่เกี่ยวข้องกับวิถีปฏิบัติทางเพศตามความคิดเห็นของเขาไว้ ดังนี้

"ความเป็นชายหรือชายชาตรี ต้องมีความซื่อของในเรื่องเพศ เก่งเรื่องผู้หญิง จีบผู้หญิงเก่ง และสามารถมีแฟนได้หลายคน สำหรับผู้หญิงจะต้องมีความเรียบร้อย เก่งการบ้านการเรือน และสามารถดูแลคนในครอบครัวได้"

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ กล่าวได้ว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ให้ข้อมูลประกอบมักแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทเพศของผู้ชาย โดยเชื่อมโยงความเป็นชายเข้ากับสรีระ ลักษณะนิสัยและหน้าที่อันพึงกระทำ หรือคาดหวังไว้ว่าเพศชายควรมี ควรจะทำตามความคิดความเชื่อในอุดมคติ ซึ่งส่วนใหญ่มักพุ่งเล็งไปที่ความเข้มแข็ง ความเป็นผู้นำ และความเป็นผู้ที่มีรับผิดชอบ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า บทบาททางเพศ คือผลรวมของทัศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกภายใต้กรอบการชี้นำหรือข้อกำหนดจากสังคม ดังนั้นการแสดงออกทางเพศของบุคคลจึงสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่คาดหวัง (Sex-related behavioral expectation) ในฐานะบทบาทที่พึงกระทำ ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิง สำหรับในบริบทสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี จากข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่าเพศชายส่วนใหญ่ยังคงบทบาทความเป็น 'ผู้นำ' (Leader) ตามความคิดความเชื่อในเรื่องบทบาทเพศกระแสหลัก ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว ปัจจัยทางโครงสร้างของครอบครัวในสังคมปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เช่น การแบ่งงานระหว่างเพศ แม้จะมีความเสมอภาคในสถานภาพของเพศชายและเพศหญิงมากขึ้น แต่ปริมาณของการเข้าสู่งานในเชิงการเป็นผู้นำยังปรากฏว่าเพศชายได้รับโอกาสเข้าสู่ตำแหน่งงานนั้น ๆ มากกว่าเพศหญิง

"คงต้องยอมรับกันอยู่ดีว่า หัวหน้างานในสังคมบ้านเราส่วนใหญ่ยังคงเป็นผู้ชาย ยิ่งโดยเฉพาะในหน่วยงานราชการ แต่สังเกตสิ ตำแหน่งผู้บริหารสูง ๆ ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายทั้งนั้น แม้ในปัจจุบันจะมีผู้หญิงที่มีความสามารถเข้ามาเป็นผู้นำมากขึ้นแล้วก็ตาม"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2552)

“บางเรื่องเราก็ต้องเข้าใจและยอมรับในความแตกต่าง ผู้ชายเขามีโอกาสมากกว่า อาจเป็นเพราะผู้ชายเขาแข็งแรงกว่า งานบางงานเราก็ทำไม่ได้ไม่สะดวกเท่าเขา แต่ผู้หญิงเก่ง ๆ ในปัจจุบันก็มีเยอะ ผู้หญิงเราบางครั้งก็ต้องพึ่งผู้ชาย แต่ไม่ทุกเรื่องนะ ที่เขาพึ่งเราก็มีไม่น้อย”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

เป็นที่น่าสังเกตว่า สังคมมักให้อำนาจในการแสดงบทบาทความเป็นผู้นำไว้ที่ผู้ชาย ทั้งการชี้นำและการตัดสินใจ แม้กระทั่งเรื่องชีวิตภายในครอบครัว รวมทั้งเรื่องเนื้อตัวร่างกายที่เกี่ยวข้องกับอนามัยเจริญพันธุ์ เช่น เรื่องการวางแผนครอบครัว ผู้ชายส่วนใหญ่มักแสดงบทบาทวางตนเป็นศูนย์กลางในการตัดสินใจ โดยผู้หญิงเป็นเพียงผู้คล้อยตามหรือปฏิบัติตามคำแนะนำนั้น ๆ ซึ่งผู้ชายมักจะทำให้ผู้หญิงเป็นผู้รับผิดชอบในการคุมกำเนิดอย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับการแสดงบทบาทในเรื่องการคุมกำเนิดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูล จากการศึกษาโดยพิจารณาจากคำตอบของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี เทศบาลเมืองแสนสุข และเมืองพัทยา ส่วนใหญ่ให้บทบาทชายหญิงที่เสมอภาคกัน คือ ต้องรับผิดชอบร่วมกันทั้งสองฝ่าย ดังพิจารณาได้จากความคิดเห็นนี้

‘ชาย’ ชายหนุ่มผู้มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 16 ปี เขาได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับเรื่องการคุมกำเนิดไว้ว่า

“ผมคิดว่าการคุมกำเนิดควรเป็นภาระหน้าที่ของทั้งสองฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน ส่วนตัวผมเองมักใช้วิธีการการหลังข้างนอนมากกว่าที่จะสวมถุงยางอนามัย เพราะเวลาอยู่ในช่วงอารมณ์นั้นที่ไรคิดไม่ออกสักที จับยัดเข้าไปก่อนแล้วถึงคิดได้ ก็เลยปล่อยเลยตามเลย”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘ทาม’ ชายหนุ่มผู้มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์มาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเขาได้แสดงทัศนะไว้ว่า

“ควรช่วยกันทั้งสองฝ่ายครับ เป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน”

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

ไม่ต่างกัน ‘ณัฐ’ ผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้กล่าวถึงการแสดง

บทบาทในเรื่องการคุมกำเนิดไว้ว่า

"การคุมกำเนิดเป็นหน้าที่ซึ่งทั้งสองฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบเท่า ๆ กัน ไม่ว่าชายหรือหญิง"

(ณัฐ, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากข้อมูลการสัมภาษณ์ พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลบางคนได้แสดงทัศนคติสะท้อนให้เห็นถึงการแสดงบทบาทของผู้ชายในเรื่องการคิดและการตัดสินใจที่ให้ผู้หญิงต้องรับภาระในเรื่องการคุมกำเนิดไว้แต่เพียงผู้เดียวด้วย ดังสังเกตได้จากข้อความต่อไปนี้

"ผมคิดว่า การคุมกำเนิดนี้ควรเป็นหน้าที่ของผู้หญิงมากกว่า อย่างตัวผมนี้ก็ให้แม่บ้านเป็นคนคุม คิดว่าผู้หญิงน่าจะป้องกันได้ดีกว่าผู้ชาย"

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

หากพิจารณา จากทัศนะของผู้ที่ให้ข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นได้ว่าวัฒนธรรมทางเพศภายใต้รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศสมัยใหม่ทั้งในแบบที่ซื้อและไม่ซื้อบริการทางเพศนี้ มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับค่านิยมเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงที่ลดบทบาทลง แต่ค่านิยมเรื่องลักษณะนิสัยผู้หญิง 'ดี' ยังคงให้ความสำคัญกับการเป็นกุลสตรีที่มีกิริยามารยาทเรียบร้อย อ่อนหวาน ดูแลงานบ้านงานเรือนได้อยู่ ส่วนบทบาทเพศของผู้ชายนั้นมักถูกเชื่อมโยงเข้ากับสรีระและลักษณะนิสัยที่ควรแสดงออก ตลอดจนหน้าที่อันพึงกระทำหรือคาดหวังไว้ว่าเพศชายควรจะมี ควรจะทำ ตามความคิดความเชื่อในเชิงอุดมคติ ซึ่งส่วนใหญ่มักพุ่งเป้าไปที่ความเข้มแข็ง ความเป็นผู้ที่รับผิดชอบ และความเป็นผู้นำ ส่วนประเด็นที่น่าที่ที่น่าสนใจคือ ผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี มองว่าผู้หญิงมีสถานะและบทบาทที่เข้มแข็งขึ้น ต้องต่อสู้ดิ้นรน มีความรู้ความสามารถทัดเทียมผู้ชายมากขึ้น ผู้ชายต้องพึ่งพาอาศัยผู้หญิงทั้งในมิติเศรษฐกิจและครัวเรือนมากขึ้น

2. ภาคปฏิบัติในการมีเพศสัมพันธ์

สำหรับภาคปฏิบัติในการมีเพศสัมพันธ์นี้ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ให้ข้อมูลประกอบ ได้สะท้อนความคิดเห็นและประสบการณ์ของตนที่สามารถช่วยขยายกรอบการรับรู้ที่มีต่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงไปสู่การพยายามเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศสมัยใหม่ที่ปรากฏในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรีมากขึ้นได้ ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ หากพิจารณาจากข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลัก ปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้วพวกเขามีความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ ประมาณ 10 – 15 ครั้งต่อเดือน และใช้เวลาในการมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 20 นาที อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อกำหนดว่าการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสมนั้นควรมีความถี่เท่าใด และใช้เวลาเท่าใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยเฉพาะตนของบุคคลนั้นที่มีเพศสัมพันธ์กัน เช่น อายุ ร่างกาย นิสัย จิตใจ เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วหลังจากแต่งงานภายใน 1-2 ปี คู่ความสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์กันวันละหนึ่งครั้ง แต่หากพิจารณาตามอายุ สามารถแบ่งได้เป็น ดังนี้ ช่วงอายุ 20 – 30 ปี สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ช่วงอายุ 30 – 40 ปี สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ช่วงอายุ 40 – 50 ปี สัปดาห์ละ 2 ครั้ง อายุ 50 ปีขึ้นไปแต่ไม่ถึง 60 เดือนละ 2-4 ครั้ง ส่วน อายุ 60 ปี ขึ้นไปแล้ว อาจลดลงเหลือ เดือนละ 1-2 ครั้ง (ทิวสน, 2543, หน้า 23) ส่วนเรื่องเวลาที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์นั้น จากการสำรวจข้อมูลเอกสารด้านความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ของชีวิตคู่ ภายใต้แนวคิด "รักสุขสม ชีวิตสดใส" ของผู้ผลิตถุงยางอนามัยดุเร็กซ์ ระบุว่า ชายไทยใช้เวลาเฉลี่ยและเวลาในการมีเพศสัมพันธ์เฉลี่ย 29 นาที น้อยกว่าอัตราเฉลี่ยทั่วโลกซึ่งอยู่ที่ 36 นาที (ดุเร็กซ์, 2549)

สำหรับท่าทางที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์หรือที่เรียกว่า "ลีลา" นั้น พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ใช้ท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ที่หลากหลาย ทั้งนี้ผู้ชายส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าการมีเพศสัมพันธ์หลาย ๆ ท่าทำให้เกิดความตื่นเต้น และช่วยเพิ่มอรรถรสในการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ไม่เกิดความจำเจไม่น่าเบื่อ อีกทั้งยังแสดงถึงความเป็นผู้ชายที่เก่งกาจและเชี่ยวชาญในเรื่องเพศ อย่างไรก็ตาม ท่าทางหรือลีลาที่ใช้บ่อยที่สุดหรือเรียกว่าใช้ทุกครั้งที่มิเพศสัมพันธ์ คือ ท่าชายอยู่บนหญิงแบบมาตรฐานหรือท่ามิชชันนารี ส่วนท่าที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงชอบมากที่สุดคือท่าที่ผู้หญิงอยู่บนตัวผู้ชาย ส่วนท่าการร่วมเพศทางทวารหนักนั้น ทั้งหมดตอบว่าไม่เคยทำ โดยให้เหตุผลว่ารู้สึกสกปรกและน่ารังเกียจ แต่ส่วนใหญ่แสดงทัศนคติว่าเปิดกว้างและสามารถยอมรับได้หากเป็นรสนิยมส่วนตัวของผู้อื่น นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งยังกล่าวด้วยว่า ลีลาท่าทางที่ใช้ในการร่วมเพศส่วนใหญ่เลียนแบบมาจากดารานางเป๊ ดังพิจารณาได้จากการแสดงทัศนะของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

'ทาม' ชายหนุ่มผู้มีลักษณะกระตือรือร้น คล่องแคล่วว่องไว และกล้าแสดงออกได้สะท้อนความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับลีลาในการมีเพศสัมพันธ์ไว้ ดังนี้

"ผมมีเพศสัมพันธ์เฉลี่ยเดือนหนึ่งประมาณ 20 ครั้ง และในแต่ละครั้งผมใช้เวลาประมาณ 20 นาทีก็ถึงจุดสุดยอดแล้ว สำหรับท่าที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์ผมใช้เกือบทุกท่าแหละ

ครับ เพราะการเปลี่ยนท่ามันทำให้เกิดความตื่นเต้นเร้าใจมากขึ้น แต่ท่าที่ชอบมากที่สุดคือท่าที่ผู้หญิงนั่งอยู่บนตัวผมแล้วโยกขยับนี้แหละ ส่วนท่าการร่วมรักทางประตูลังผมไม่เคยนะ รู้สึกเฉย ๆ แต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไร แล้วแต่ของใครของมัน"

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

ส่วน 'หนึ่ง' ก็เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักอีกคนหนึ่งที่มีท่าทีก้าวแสดงออกและยอมเปิดเผยประสบการณ์เพศสัมพันธ์ของตนไว้ ดังนี้

"ส่วนตัวแล้วผมมีเพศสัมพันธ์เฉลี่ย ประมาณเดือนละ 10 ครั้ง ได้นะ แต่ครั้งที่มีเพศสัมพันธ์มักใช้เวลาประมาณ 15 นาทีก็เสร็จแล้ว ส่วนท่าทางที่ใช้เวลาผมมีเพศสัมพันธ์ ผมก็ทำอยู่หลายท่าเหมือนกันนะ ทั้งท่าปกติ ท่าหมาท่าลิงอู้มแดง และท่าที่ผู้หญิงขึ้นขย่มอยู่บนตัวผม ผมบอกได้ไม่หมดหรือครับว่าเวลาที่มีเพศสัมพันธ์กันนั้นใช้ท่าใดบ้าง เพราะการเปลี่ยนการเคลื่อนย้ายตัวมันก็เป็นท่าใหม่ได้แล้ว ส่วนท่าที่ผมชอบมากที่สุดน่าจะเป็นท่าที่ผู้หญิงขึ้นขย่มบนตัวผม สำหรับท่าประตูลังผมไม่เคยทำนะ รู้สึกว่ามันสกปรกและน่ารังเกียจยังไม่รู้"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

ด้าน 'ใหญ่' ชายหนุ่มวัยทำงานได้กล่าวถึงการประกอบภารกิจของตนไว้ว่า

"ผมมีเซ็กส์เฉลี่ยเดือนหนึ่งประมาณ 25 – 30 ครั้งได้นะ มากไปไหมครับ และแต่ละครั้งที่มีเซ็กส์จะใช้เวลาประมาณ 10 นาที หรืออย่างเก่งก็ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงผมก็เสร็จแล้ว สำหรับท่าที่ใช้เวลาเซ็กส์ ผมก็ใช้เกือบทุกท่านั้นแหละครับ บอกไม่ได้หรือว่าท่าไหนบ้าง อธิบายไม่ถูกหรือพี่อยากทำท่าไหนก็ทำ แต่ท่าที่ผมชอบก็ท่าที่ผู้หญิงขึ้นขย่มบนตัวเราแหละ สุด ๆ เลยท่านี้ ส่วนท่าเข้าทางประตูลังผมไม่เคยทำนะ เห็นแต่ในหนังโป๊ แต่คิดว่าคงมีคนลองทำบ้าง ก็แล้วแต่ไม่ว่ากัน รสนิยมใครรสนิยมมัน"

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

สำหรับ 'กิจ' หนุ่มใหญ่วัยทำงานอีกคน ได้ถ่ายทอดความคิดและประสบการณ์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของตนไว้อย่างน่าสนใจว่า

“พื้มีอะไรกับกับแฟนเลยแล้ว เดือนละประมาณ 15 ครั้ง ถึงที่จะอายุมากแล้วแต่ก็ยังปั๊งบึงอยู่นะ ส่วนเวลาที่ใช้ก็ประมาณ 5 – 10 นาที พื้ก็เสร็จแล้ว สำหรับท่าที่พื้ใช้ก็ปกติทั่วไป ที่เขาเรียกกันว่าท่ามิชชันนารีนั่นแหละ ผู้หญิงนอนหงายแยกขาสองข้างออกจากกันเพื่อเปิดทางให้ผู้ชายเอาอาวุธส่วนตัวใส่เข้าไป ส่วนท่าอื่น ๆ ก็เคยทำบ้างถ้านับตั้งแต่เป็นหนุ่มมานะ ไม่ใช่เฉพาะกับที่ทำกับแฟนคนเดียว เช่น ท่าดอกกีหรือท่าหามันนั่นแหละ ผู้หญิงจะต้องนอนคว่ำคุกเข่าให้หน้าอกแตะพื้น จะหนุนหมอนด้วยก็ได้ ยกสะโพกขึ้นสูงพอประมาณ ส่วนผู้ชายก็คุกเข่าอยู่ข้างหลังแล้วสอดใส่เข้าไปข้างในของผู้หญิง ถึงพริกถึงขิงเหมือนกันนะท่านี้นอกจากนี้ยังมีท่า Spoon And Fork ผู้ชายและหญิงนอนตะแคงหันหน้าเข้าหากัน หรือใช้ท่านอนตะแคงไปในทางเดียวกันก็ได้ ที่จริงมีอีกหลายท่า เอาแค่นี้ก็พอ ส่วนท่าที่ทำมากที่สุดก็ท่ามิชชันนารีนั่นแหละเป็นท่ามาตรฐาน ก็ O.K. นะ และพื้ก็ชอบด้วย สำหรับท่าเข้าประตูหลังพื้ไม่เคยทำนะ รู้สึกแปลก ๆ จะเรียกว่ารังเกียจก็ได้ ไม่ชอบมันสกปรก”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘ชาย’ ได้กล่าวถึงท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ที่ตนเองชื่นชอบไว้ ดังนี้

“ที่แท้จริง ๆ นะหลายท่า มันบอกไม่ได้หรอกพื้ว่าท่าไหนกันบ้าง ท่ามันเยอะ อยากท่าไหนก็ทำ แต่ถ้าเป็นท่าที่ชอบนะพื้บอกได้ ท่าที่พื้ชอบคือท่าผมนอนหงายแล้วให้เขาขึ้นโยกข้างบนนั่นแหละ สุด ๆ พื้ชอบท่านี้นะ”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘บาส’ หนุ่มวัยรุ่น ผู้มีลักษณะเปิดเผยและแสดงอาการเหมือนว่าขำของในเรื่องเพศ ได้กล่าวถึงทัศนะของตนที่มีต่อเรื่องท่าทางหรือลีลาในการมีเพศสัมพันธ์ไว้ดังนี้

“ผมท่าไหนบ้างหรือ ก็หลายท่านะพื้ ท่าหมา ท่า69 ท่ามิชชันนารี ท่าซ้อน ส่วนท่าที่ชอบมากที่สุดก็เป็นท่าที่ผู้หญิงนอนหงายถ่างขาออกแล้วยกขาขึ้นพาดบ่าผมทั้ง 2 ข้าง ส่วนผมจะค่อมเขาที่หว่างขาแล้วแทงเข้าลึก สุด ๆ อะท่านี้นี้ เข้าลึกมากพื้ ยิ่งชอยตี ๆ ยิ่งเสียวยิ่งมัน”

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

หากพิจารณาในมุมมองของผู้หญิง ผ่านข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลประกอบ พบว่า ผู้หญิงเองก็มีท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์หรือลีลาที่หลากหลายเช่นกัน ดังพิจารณาได้จากการแสดงความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลประกอบ ต่อไปนี้

‘น้ำ’ หญิงสาววัยทำงาน ผู้มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวัย 20 ปี เธอได้กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อท่าทางหรือลีลาในการมีเพศสัมพันธ์ผ่านประสบการณ์ของเธอไว้ว่า

“ก็ทำหลายท่านะ แล้วแต่สถานการณ์และอารมณ์ ส่วนใหญ่ก็เป็นท่าพื้น ๆ คือมิชชันนารี...ท่าที่ชอบคือท่าที่สอดใส่จากด้านหลัง ส่วนท่าที่แฟนชอบน่าจะเป็นท่าหนูอยู่บนตัวเขา...นั่นแหละ”

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกัน ‘เล็ก’ หญิงสาวผู้อยู่ในวัยศึกษาระดับปริญญาตรี ได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับลีลาท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ไว้ดังนี้

“บอกตรง ๆ เลยที่ ทำหลายท่า แต่ท่าที่ชอบคือท่าเข้าจากด้านหลัง หรือที่เรียกกันว่าท่าหมาท่ากวางเหลียวหลังอะไรทำนองนั้นแหละ ส่วนท่าที่แฟนชอบ คิดว่าน่าจะเป็นท่าหนูโยกให้เขามั้ง นอกจากท่าปกติพื้น ๆ แล้ว ก็ชอบทำกันท่านี้แหละ”

(เล็ก, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2552)

กล่าวสำหรับลีลาท่าทางในการประกอบภารกิจเพื่อความหยอกระย้าหรือเพื่อสร้างอารมณ์ให้แก่วิตทางเพศ ถือได้ว่าเป็นศิลปะประการหนึ่งที่คู่ความสัมพันธ์อาจจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักกายวิภาคหรือสรีรวิทยา ตลอดจนเข้าใจในอุปนิสัยใจคอ และเจตคติของบุคคลที่ตนจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอยู่เองที่จะต้องเลือกลีลาท่าทางให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบรรยากาศหรือสถานการณ์ จึงจะทำให้การมีเพศสัมพันธ์เป็นไปอย่างราบรื่นและมีความสุข เป็นที่น่าสังเกตว่า ท่าทางที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์นั้นมีหลากหลาย แต่ท่าที่เป็นพื้นฐานหรือที่ใช้กันบ่อย ๆ มีอยู่ไม่มากนัก เช่น ท่าชายอยู่บน ท่าหญิงอยู่บน ท่าเข้าข้างหลัง และท่าตะแคง เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติจริงแล้ว การมีเพศสัมพันธ์หรือการร่วมเพศครั้งหนึ่ง ๆ คู่ความสัมพันธ์อาจใช้ท่าทางหลายท่ารวมกัน สุดแต่ความเหมาะสมหรือความพอใจในขณะนั้น นอกจากนี้ จากข้อมูล

การสัมภาษณ์และจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม พบว่า ผู้ชายและผู้หญิงจำนวนหนึ่งนิยมสำเร็จความใคร่ให้แก่คู่ความสัมพันธ์ของตนด้วย เช่น ผู้ชายมักให้ผู้หญิงใช้ปากกับอวัยวะเพศของตน ในขณะที่เดียวกันก็มักจะสำเร็จความใคร่ให้แก่ผู้หญิงด้วยการใช้นิ้วหรือใช้ปากกับอวัยวะเพศของผู้หญิงด้วยเช่นกัน ดังพิจารณาได้จากพฤติกรรมที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งสะท้อนไว้ ต่อไปนี้

“ผมเคยให้ผู้หญิงที่เป็นคู่นอนใช้ปากไม้ค ใช้ลิ้นดูดเลียที่จูของผมจนกระทั่งผมน้ำแตก และเคยสำเร็จความใคร่ให้ผู้หญิงที่เป็นคู่นอนด้วยการใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลางแห่เข้าไปในจิมแล้วชักเข้าชักออกจนเธอน้ำแตก บางทีก็ใช้ลิ้นเลียตึงแล้วดูดแถมจนเขาเสร็จ”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘บาส’ ก็เป็นผู้หนึ่งที่ยอมรับลีลาทำทางในการประกอบภารกิจเพื่อความหลุดร่อนในชีวิตเพศ ดังพิจารณาได้จากข้อความต่อไปนี้

“ผมเคยให้เขาใช้ปากไม้คจนผมน้ำแตก แล้วก็ให้เขาดูดกินน้ำอสุจิมด้วย และผมก็เคย เล้าโลมจนเขาสำเร็จความใคร่ โดยเริ่มจากกอดจูบลูบคลำก่อน แล้วก็ต่อด้วยการดูดนมเขา เลียที่จิมของเขา ใช้นิ้วแห่เข้าไป ทำจนถึงจุดสุดยอด”

(บาส, สัมภาษณ์, 12 มิถุนายน 2552)

ไม่ต่างกัน ‘ใหญ่’ ได้เล่าถึงประสบการณ์เพศสัมพันธ์ของตนไว้ ส่วนหนึ่งเป็นลีลาทำทาง การสำเร็จความใคร่ด้วยปาก ดังพิจารณาได้จากข้อความต่อไปนี้

“ผมเคยให้ผู้หญิงที่เป็นคู่นอนของผมสำเร็จความใคร่ให้ผมโดยการให้เขาใช้ตามชอกคอ ก่อนแล้วลากลิ้นมาเลียที่หัวนมผม จากนั้นจึงค่อยใช้ลงข้างล่างให้เขาใช้ลิ้นเลียที่ไซ่และดูดจูของ ผมจนผมน้ำแตก ส่วนผมก็ชอบทำให้เขาด้วยการใช้นิ้วแห่เข้ารูจิมแล้วชักเข้าชักออก พร้อมกับไซ่ปากดูดนม เอาลิ้นเลียที่หัวนมเขาจนเขาเสร็จ”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

ด้าน ‘น้ำ’ หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบได้เล่าถึงประสบการณ์เพศสัมพันธ์ของตนในมุม ที่เกี่ยวข้องกับลีลาทำทางสำเร็จความใคร่ด้วยปากไว้ดังนี้

หากพิจารณา พฤติกรรมการสำเร็จความใคร่ด้วยปากนี้ เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ได้รับความนิยมและเป็นเรื่องปกติของชาวตะวันตก ซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวแบบพฤติกรรมทางเพศที่คนไทยรับซึมซับมาไม่น้อย ดังสังเกตได้จากข่าวที่ปรากฏในเมืองพัทยาถึงพฤติกรรมนี้ของชาวต่างชาติ คือ "อนาจารริมหาดพัทยา...หญิงไทยกับชายต่างชาติกำลังกระทำการอนาจารที่ริมชายหาด ตรงข้ามปากซอยพัทยา 12...ซึ่งชายชาวต่างชาติได้ถอดกางเกงร่อนลงมากองอยู่ที่หัวเข่า โดยมีหญิงไทยกำลังใช้ปากอมนกเขาให้ เจ้าหน้าที่จึงได้เข้าควบคุมตัว...ทราบภายหลังว่าเป็นชาวอังกฤษ" (มติชน, 2552, หน้า10)

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับเรื่องลึกลับทางการเมืองการทำความรักด้วยปากหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยปากนี้ หากพิจารณาไปทีผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนที่มียายุเกินกว่า 50 ปี ไปแล้ว พบว่า ไม่นิยมทำพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความคิด ความเชื่อ และค่านิยมแนวจารีตบางยุคที่สั่งสอนที่นำว่าอวัยวะเพศหญิงเป็นของลับ ต่ำ หรือสกปรก มิควรใช้อวัยวะอื่นใดสัมผัสตั้งแต่ต้องนอกไปจาอวัยวะเพศด้วยกันเท่านั้น ด้วยเหตุดังนี้ จึงอาจทำให้ผู้ชายส่วนหนึ่งตะคิดตะขวงใจที่จะใช้อวัยวะอื่นใด เช่น ใบหน้า นิ้วมือ ปาก และลิ้น สำเร็จความใคร่ให้แก่ผู้หญิงก็เป็นได้ ดังพิจารณาได้จากทัศนะของ 'วุฒิ' ชายผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่งที่มีวัยใกล้เกษียณ ดังนี้

"เวลามีอะไรกัน ผมขอไปใช้บริเวณห้องน้อยขึ้นมานะ แต่บอกตรง ๆ นะ ตรงจิมผมไม่ใช้ เอาอย่างเดียว รู้สึกแปลก ๆ ที่จะใช้ปากใช้ลิ้นกับตรงนั้น แต่เดี๋ยวนี้เข้าไม่ถึกันแล้วมั้ง"

ลีลาท่าทางในการประกอบภารกิจ ดังที่ได้กล่าวมานี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยอมรับว่าเลียนแบบมาจากดารานักร้องวีดีโอซีดี ดีวีดี และอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ จากข้อมูลการสัมภาษณ์ประกอบกับข้อมูลการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม อาจอนุมานได้ว่าผู้ชายไทยส่วนหนึ่งชื่นชอบหนังโป๊ที่แสดงโดยนักแสดงชาวญี่ปุ่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ และความน่ารักสดใสของนักแสดง จนนำไปสู่พฤติกรรมเลียนแบบจากหนังที่ดู โดยบางคนยอมรับว่าเลียนแบบทั้งวิธีการล่าโลมและลีลาท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยปาก

การร่วมเพศด้วยท่า 69 เป็นต้น มีบ้างที่เลียนแบบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์มาจากคนใกล้ชิดหรือญาติมิตร ดังพิจารณาได้จากความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

"ยอมรับครับว่า ผมเคยเลียนแบบการมีเช็กส์มาจากหนังโป๊ โดยเฉพาะหนังโป๊ญี่ปุ่น ชอบดาราน่ารักได้ใจมาก แต่ไม่รู้ว่่าชื่ออะไร เลียบอกไม่ได้ ส่วนท่าทางที่ผมเลียนแบบมาก็มีทั้งท่าหมา ท่า 69 การทำ Oral sex การให้ผู้หญิงขมอมอยู่บนตัวเรา และก็การมีเช็กส์ในห้องครัวหรือห้องนี้ อะไรทำนองนี้"

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

ด้าน 'ชาย' ได้กล่าวถึงการเลียนแบบท่าทางในการร่วมรักจากภาพยนตร์ไว้ดังนี้

"ผมเคยเลียนแบบการมีเพศสัมพันธ์จากดารานางโป๊ญี่ปุ่น นักแสดงชายผมไม่รู้จักหรือรู้จักแต่นักแสดงหญิงอย่างเช่น มิยาบิ กับ อาโออิ นี่ดังมากนะ ถ้าเอ่ยถึงผมคิดว่าไม่มีผู้ชายคนไหนไม่รู้จัก ส่วนพฤติกรรมที่ผมเลียนแบบก็มีทั้งวิธีการล้ำโลมและท่าทาง เช่น การใช้ปาก การใช้ลิ้น"

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ส่วน 'วุฒิ' ได้เล่าถึงประสบการณ์เพศสัมพันธ์ของตน โดยชี้ให้เห็นว่าลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์ในสมัยเขานั้น ส่วนใหญ่เลียนแบบมาจากรุ่นพี่ ไม่ได้ใช้สื่อภาพยนตร์กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ ดังที่เป็นอยู่ในยุคปัจจุบันนี้ พิจารณาได้ดังนี้

"รุ่นผมนะหรือ ส่วนใหญ่น่าจะเลียนแบบมาจากรุ่นพี่ เมื่อสมัยตอนผมเป็นวัยรุ่น หนังโป๊ไม่ได้หาง่ายเหมือนทุกวันนี้ จนหลัง ๆ มานี้ห้รอก ถึงได้ดู และจำมาทดลองทำตาม ไม่ได้เฉพาะเจาะจงว่าเลียนแบบไปเสียทุกอย่าง พอสนุก ๆ ไม่ได้จริงจังอะไร"

(วุฒิ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552)

สำหรับ 'ทาม' นั้น ได้กล่าวถึงประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างออกไป ดังนี้

"นอกจากดูจากหนังแล้ว ผมยังเคยเลียนแบบท่าทางการมีเช็กส์จากการได้เห็นน้ำเซยกกับน้ำสาวมีอะไรกัน ตอนนั้นยังวัยรุ่นอยู่เลย เขาโยกกันมันดี โดยน้ำสาวผมเขาอยู่ข้างบนทั้งโยกทั้งร้อง สลับกลับมาน้ำเซยกโยกบ้าง ตอนนั้นผมแค่ดูอย่างเดียวยังเสียวจนน้ำแตกเลย พอลองนำมาทำ

ดูจึงรู้ว่ามันเป็นยังไง ผมจึงชื่นชอบทำนี้เป็นพิเศษ"

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

ไม่ต่างกันนัก 'น้ำ' หญิงสาวผู้ให้ข้อมูลประกอบ ได้สะท้อนถึงประสบการณ์การ
เลียนแบบพฤติกรรมทางเพศเกี่ยวกับลีลาท่าทางในการทำรักของตนเองไว้ดังนี้

"ก็เคยแหละพี่ เลียนแบบมาจากหนังเอ็กซ์ แต่ไม่ใช่ว่าจะเจาะจงจำมาทำนะ มันก็ขึ้นอยู่กับผู้ชายด้วย บางทีเขาก็ทำให้เรา บางทีเขาก็ให้เราทำ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เช่น การไม้ค การ
ใช้ท่า 69"

(น้ำ, สัมภาษณ์, 4 มิถุนายน 2552)

อย่างไรก็ตาม แม้พฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลจะมีความเลื่อนไหล เปลี่ยนแปลงไป
ตามสภาพของสังคม ซึ่งแตกต่างไปจากชนบทธรรมเนียมหรือจารีตเดิม แต่การมีเพศสัมพันธ์หรือ
รูปแบบวิธีการร่วมเพศแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ นี้ มิได้รับความนิยมน้อยอย่างรวดเร็วกว้างขวางเสียทีเดียว
บางพฤติกรรมเป็นเพียงรสนิยมเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ไม่แพร่หลายหรือยอมรับในสังคมวงกว้าง เช่น
การมีเพศสัมพันธ์หมู่หรือที่เรียกว่าสวิงกิง การให้ยาหรือสารกระตุ้นในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น
ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมดังกล่าวนั้น ถูกมองว่าเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ สกปรก ไม่ปลอดภัย และเสี่ยงต่อ
การเกิดโรคภัยได้ ดังพิจารณาได้จากความคิดเห็นต่อไปนี้

"พี่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์หมู่นะ เพราะรู้สึกว่ามันน่ารังเกียจและเป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำ
อีกทั้งยังเสี่ยงต่อการเกิดโรคภัยด้วย ส่วนเรื่องยาพี่ก็ไม่เคยใช้นะ กลัวไม่ปลอดภัย"

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน 'หนึ่ง' ได้กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์หมู่และการใช้สารกระตุ้นอารมณ์ทาง
เพศไว้ว่า

"ผมไม่เคยมีเซ็กส์หมู่ะ เพราะรู้สึกว่ามันสกปรกและเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ไม่สมควรทำ
อย่างยิ่ง สำหรับเรื่องยาหรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศผมก็ไม่เคยใช้นะกลัวเกิดผลข้างเคียง"

(หนึ่ง, สัมภาษณ์, 5 มิถุนายน 2552)

เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์หมู่และการใช้สารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางคน มีความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป คือ การมีเพศสัมพันธ์หมู่นั้นถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา รับผิดชอบได้และ รู้สึกเฉย ๆ ต่อพฤติกรรมดังกล่าว อีกทั้งในสภาพสังคมจริง ๆ ก็ปรากฏว่าพฤติกรรมทางเพศแบบนี้ในสังคมเมืองชลบุรี เช่น “รวบฝรั่งเมียไทยจัดปาร์ตี้-สวิงกิ้ง ในรีสอร์ทเมืองพัทยา แลกคู่เสฟสุข ใจจืดครีม...รวบหนุ่มใหญ่ชาวต่างชาติกับเมียคนไทยเจ้าของดำเนินคดีพร้อมกับคู่สวิงกิ้งอีก 10 คู่” (ไทยรัฐ, 2556, หน้า 1) ส่วนเรื่องการใช้ยาหรือสารกระตุ้นพิจารณาได้ดังนี้

“ผมมองว่าการมีเซ็กส์หมู่เป็นเรื่องปกติธรรมดาณะ ส่วนตัวแล้วผมก็ไม่เคยทำหรอก แต่ก็ รับผิดชอบได้ รู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้สนใจหรือรังเกียจอะไร ส่วนเรื่องยาหรือสารที่ใช้กระตุ้นให้เกิดอารมณ์เพศนั้น ผมก็เคยลองใช้เหมือนกัน ผสมกับเหล้า กินก่อนทำสักประมาณ 15 นาที ใช้แล้วก็ได้ผลดีสมคำร่ำลือ แต่ก็ได้ใช้บ่อยเพราะกลัวไม่ปลอดภัยและผลข้างเคียงที่เราไม่รู้ตามมา”

(ใหญ่, สัมภาษณ์, 3 มิถุนายน 2552)

เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว แม้จะมีข่าวปรากฏอยู่เนือง ๆ ว่า วัยรุ่นยุคปัจจุบันมีพฤติกรรมทางเพศที่แปลก แหวกแนว และเปิดเผยมากขึ้น แต่เนื่องเพราะการปลูกฝังกล่อมเกลาความคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศภายใต้กรอบจารีตทางสังคม ที่ยังคงมี แนวคิดที่ว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่น่าอาย ไม่ควรเปิดเผยหรือแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งโดยไม่เลือกเวลา หรือสถานที่ ดังนั้น พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย จึงเป็นรสนิยมของคนบางกลุ่ม พฤติกรรมเหล่านี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม ดังพิจารณาได้จากข่าวและความคิดเห็นต่อไปนี้

“ไทยตะเพิดฝรั่ง เสฟสมบมิสมข้างถนนพัทยา ยึดชายหาดพัทยาสั่งสร้างวิมานหา ความสุข!! คู่รักนักท่องเที่ยวต่างชาติแอบกระเจิงรักริมชายหาดอย่างโจ่งจืดครีม นานนับ 10 นาที ”

(เดลินิวส์, 2552, หน้า 1, 15)

“ผมไม่เคยมีเซ็กส์ขณะที่มีคนอื่นอยู่ด้วยนะ และผมก็ไม่เคยดูคนอื่นมีอะไรกันด้วย ผม มองว่ามันเป็นพฤติกรรมที่น่าอายเป็นพฤติกรรมของพวกที่ชอบโชว์มากกว่า ผมไม่เคยคิดที่จะทำ และรู้สึกไม่ชอบ”

(กิจ, สัมภาษณ์, 8 มิถุนายน 2552)

เช่นเดียวกัน ‘พัน’ ได้กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ให้ผู้อื่นดูไว้ว่า

“ส่วนตัวผมไม่เคยทั้งมีเพศสัมพันธ์ให้คนอื่นดู และก็ไม่เคยดูคนอื่นมีเพศสัมพันธ์กัน เพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่น่าอายและน่าบัดสี”

(พนั, สัมภาษณ์, 26 พฤษภาคม 2552)

อย่างไรก็ตาม แม้สังคมจะมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องที่น่าอาย และไม่ควรกระทำ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ยังมีคนบางกลุ่มนิยมการมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่มีบุคคลอื่นดูอยู่ หรือมีจะนั้นก็นิยมดูบุคคลอื่นมีเพศสัมพันธ์กัน สำหรับในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางคนยอมรับว่าเคยกระทำพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งนี้โดยให้เหตุผลว่า การแสดงพฤติกรรมทางเพศแบบนี้ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่ใคร ๆ ก็สามารถทำได้ อีกทั้งเมื่อได้โชว์หรือดูพฤติกรรมดังกล่าวแล้วยังรู้สึกมีความสุขหรือเพิ่มอรรถรสทางเพศได้ ดังสังเกตได้จากข้อความต่อไปนี้

“ผมเคยมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่มีบุคคลอื่นอยู่ในห้องด้วยนะ ก็เพื่อนผมเองนั่นแหละ ผมรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาอะพี่ คนอื่นเขาก็ทำกันเยอะเยอะ อีกอย่างผมอยากโชว์ด้วยแหละ ก็เลยทำต่อหน้าเพื่อนผมเลย”

(ชาย, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2552)

ส่วน ‘ทาม’ ได้ถ่ายทอดประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“สำหรับผมไม่เคยมีอะไรกันในขณะที่มีคนอื่นดูอยู่ด้วยหรอกครับ เคยแต่แอบดูคนอื่นเขามีอะไรกัน เช่น เคยแอบดูน้ำสาวกับน้ำเขยเขาโยกกัน มนต์ ทั้งโยกทั้งร้อง ผมก็เสียจนน้ำแตก รู้สึกชอบนะเพราะเวลาได้ดูมันมีความสุข บางทีผมก็ช่วยตัวเองไปด้วยจนเสร็จ”

(ทาม, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

เกี่ยวกับพฤติกรรม ‘การแอบดู’ ไม่เฉพาะการดูผู้อื่นมีเพศสัมพันธ์กันเท่านั้น ยังปรากฏการแอบดูผู้อื่นเปลือยด้วย ดังพิจารณาได้จากชาวต่อไปนี้ “รอบข้างถ้ามองสาวโรงแรมพัทยา... คนร้ายแอบถ้ามองผู้หญิงขณะอาบน้ำที่หอพักพนักงานสาวโรงแรมเวลคัมพลาซ่าพัทยา...พนักงานหญิงหลายคนแจ้งว่าก่อนหน้านี้เคยถูกคนร้ายแอบดูมาแล้ว” (ข่าวสด, 2552, หน้า16)

แม้บ้านเมืองจะมีความเจริญก้าวหน้าไปมากเมื่อเทียบกับยุคก่อนการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ความเชื่อและค่านิยมของคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ยังไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปกรอบขนบธรรมเนียมหรือจารีตเดิมที่สืบทอดต่อกันมาได้ วัฒนธรรมทางเพศ

ของผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรี ภายใต้รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศสมัยใหม่ ทั้งแบบที่ซื้อและไม่ซื้อบริการทางเพศ มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับค่านิยมเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงลดน้อยลง แต่ในขณะเดียวกันค่านิยมที่มีต่อผู้หญิง 'ดี' แบบเป็นกุลสตรีที่มีกิริยามารยาท เรียบร้อย อ่อนหวาน ดูแลงานบ้านงานเรือน บุตรและสามีได้นั้น ยังได้รับความนิยมอยู่ ส่วนบทบาททางเพศของผู้ชายนั้นมักถูกโยงเข้ากับสรีระและลักษณะนิสัยที่ควรแสดงออก ซึ่งส่วนใหญ่มักพุ่งเป้าไปที่ความเข้มแข็ง ความเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ และความเป็นผู้นำ สำหรับข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ ผู้ชายมองว่าผู้หญิงมีสถานะและบทบาทที่เข้มแข็งขึ้น ต้องต่อสู้ดิ้นรน มีความรู้ความสามารถทัดเทียมผู้ชายมากขึ้น ผู้ชายต้องพึ่งพาอาศัยผู้หญิงทั้งในมิติเศรษฐกิจและครัวเรือนมากขึ้น ส่วนในมิติของภาคปฏิบัติในการมีเพศสัมพันธ์นั้น สะท้อนให้เห็นได้ว่าผู้ชายไทยในสังคมเมืองจังหวัดชลบุรีนั้น มีพฤติกรรมทางเพศที่หลากหลาย เลื่อนไหล ปรับเปลี่ยนไปตามสภาพของสังคม มีความเชื่อและค่านิยมทางเพศที่เปิดกว้าง แต่ก็ยังคงอยู่ภายใต้กรอบขนบธรรมเนียมหรือจารีตเดิมหลายมิติ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์หรือรูปแบบวิธีการร่วมเพศแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์หมู่หรือที่เรียกว่าสวิกิ้ง การใช้ยาหรือสารกระตุ้นในกรณีมีเพศสัมพันธ์ มิได้เป็นที่นิยมอย่างรวดเร็วกว้างขวางเสียทีเดียว เป็นเพียงรสนิยมเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ไม่เป็นที่แพร่หลายหรือยอมรับในสังคมวงกว้างเท่าใดนัก

กล่าวโดยสรุป ผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี มีวัฒนธรรมทางเพศที่เป็นพลวัตแตกต่างหลากหลาย เลื่อนไหล คลื่นคล้อยไปจากสังคมในอดีต คือ มีความเชื่อในวัฒนธรรมทางเพศแบบวัฒนธรรมตะวันตก เกิดค่านิยมการประเมินและการยอมรับพฤติกรรมทางเพศในเชิงเสรี และมีวิถีปฏิบัติทางเพศในรูปแบบที่ยืดหยุ่นกับบรรทัดฐานทางสังคมดั้งเดิม แต่ถึงกระนั้นก็ได้ละทิ้งขนบธรรมเนียมหรือจารีตเดิมที่ดั่งามไปโดยสิ้นเชิง

ตารางที่ 2 มโนทัศน์วัฒนธรรมทางเพศผู้ชายไทยในสังคมเมือง จังหวัดชลบุรี ช่วง

พ.ศ.2501-2552

ความเชื่อในวัฒนธรรมทางเพศแบบตะวันตก	ค่านิยมในการประเพณีและการยอมรับพฤติกรรมทางเพศในเชิงเสรี	วิถีปฏิบัติทางเพศในรูปแบบที่ยึดหยุ่นกับบรรทัดฐานทางสังคมดั้งเดิม
- การทำให้เรื่องเพศกลายเป็นสินค้า เกิดธุรกิจเพศพาณิชย์แบบต่าง ๆ เช่น การขายบริการทางเพศทั้งในสถานบริการทางเพศแบบเปิดเผยและสถานบริการทางเพศแบบปิด รวมไปถึงการซื้อ/ขายอุปกรณ์ทางเพศที่ช่วยเพิ่มความสุขหรือความสนุกสนานทางเพศแบบต่าง ๆ เช่น ชุดชั้นในและถุงยางอนามัยชนิดพิเศษ เป็นต้น - การแสวงหาประสบการณ์ทางเพศเป็นเรื่องที่สังคมเรียนรู้ และสามารถกระทำได้ไม่จำเป็นต้องปิดบังซ่อนเร้น	- ค่านิยมเรื่องการอยู่ก่อนแต่ง - ค่านิยมเรื่องการเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรี - ค่านิยมเรื่องคู่ความสัมพันธ์แบบยืดหยุ่น หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยึดติดกับคู่ความสัมพันธ์แบบถาวร สามารถมีกี่คนหรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ทั้งแบบซื้อและไม่ซื้อบริการ การเลิกกันเป็นเรื่องปกติไม่ต้องเกรงว่าจะถูกสังคมดำเนินคดี - ค่านิยมเรื่องผู้ชายควรเก่งและเชี่ยวชาญในเรื่องเพศ - ค่านิยมเรื่องลีลาท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ที่ช่วยให้เกิดความสนุกสนานหรือความตื่นเต้น ไม่จำเจ น่าเบื่อ - ค่านิยมเรื่องการเรียนรู้เรื่องเพศผ่านสื่อที่หลากหลาย - ค่านิยมเรื่องการแต่งกายที่เปิดเผยเนื้อตัวร่างกายเพื่อความสวยงามและการสร้างแรงดึงดูดในเชิงเพศพิศวาส	- การยอมรับในสถานะและบทบาทของผู้หญิงมากขึ้น - ผู้ชายพึ่งพาผู้หญิงมากขึ้นทั้งในมิติครัวเรือนและเศรษฐกิจ - อำนาจในการเลือกคู่ครองอยู่ที่การตัดสินใจของหนุ่มสาวหรือคู่ความสัมพันธ์นั้น - การแสดงความรักและพฤติกรรมทางเพศในที่สาธารณะอย่างเปิดเผยมากขึ้น - การแสวงหาความสุขหรือความสนุกสนานทางเพศผ่านสื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศเช่น หนังสือ ภาพยนตร์ เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ ฯลฯ - เทคนิคหรือลีลาในการมีเพศสัมพันธ์ เลียนแบบได้จากสื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ - การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นเรื่องธรรมชาติ สามารถกระทำได้ไม่ใช่เรื่องน่าอับอายหรือผิดบาป